

Ketabton.com

کتابخانه ملی
دو هفته تولاگ
لنبا کیسی
خاوی

رفیع الله (روشن)

کوچنی ناوی

لیکوال:

رفیع اللہ روشن

۱۳۹۴ ل کال

کتاب پښندنه:

- د کتاب نوم: کوچنی ناوې
لیکوال: رفیع الله روشن
خپرونډی: د افغانستان ملي تحریک، فرهنگي خانګه
وېبپاڼه: www.melitahrik.com
کمپوز: لیکوال
پښتۍ ډیزاین: رضا خان ایوبزاده
چاپ شمېر: ۱۰۰۰ ټوکه
چاپ کال: ۱۳۹۴ ل کال / ۲۰۱۵ م
لیکوال د خپرونو لړۍ: (۷)
د تحریک د خپرونو لړۍ: (۱۰۵)

یادونه: د چاپ حقوق له ملي تحریک سره خوندي دي او د کتاب د محتوا مسولیت لیکوال پورې اړه لري.

ڊالی

— دخیل ژوند ملگري ته چې په ژوند کې له هرې ستونزې سره

دمبارزې کولو په حالت کې مې ملا تړي.

— زمادهېواد هروگري ته چې زه يې مينې اودرد ليکوالی اوخصوصاً

دلندي کيسې ليکلوته هڅولی يم.

لړليک

مخ	سړليک	ګڼه
۱.....	۱- د روشن ځوانې کيسې.....	۱
۳.....	۲- د روشن دويم بريالی ګام.....	۳
۴.....	۳- له کلي تر ښاره او له ښاره تر کلي.....	۴
۵.....	۴- ځوان روشن او کوچنی ناوې.....	۵
۷.....	۵- دا خاوره به ډېر الفتونه وزېږوي.....	۷
۹.....	۱_ سبا اختر دی.....	۹
۱۲.....	۲_ دښوونځي جامې.....	۱۲
۱۴.....	۳_ نالوستی خاوند.....	۱۴
۱۸.....	۴_ د ځوی قاتل.....	۱۸
۲۱.....	۵_ ستا یادونه.....	۲۱
۲۵.....	۶_ دتاریخ مضمون.....	۲۵
۳۰.....	۷_ دښځو نړیواله ورځ.....	۳۰
۳۵.....	۸_ ناراضه مزدور.....	۳۵
۳۷.....	۹_ دوهم ځل ناکام.....	۳۷
۴۰.....	۱۰_ 1_4_3.....	۴۰
۴۸.....	۱۱_ گل زرینه.....	۴۸
۵۳.....	۱۲_ د ژوند رنگونه.....	۵۳
۵۸.....	۱۳_ درې ملګري.....	۵۸
۶۱.....	۱۴_ هغوی باید اعدام شي.....	۶۱
۶۶.....	۱۵_ نالیدلې لیلا.....	۶۶
۷۱.....	۱۶_ نابنده سوالګره.....	۷۱
۷۵.....	۱۷_ زما موټر.....	۷۵

۷۸	۱۸- دوینی گروپ
۸۳	۱۹- بخینه غوړم
۸۷	۲۰- ارمان
۹۲	۲۱- زما لیکونه
۹۵	۲۲- کوچنی ناوې
۹۸	۲۳- پلتنه
۱۰۳	۲۴- بی پایلی
۱۰۹	۲۵- مېلمنه کوچی
۱۱۲	۲۶- د مینې انځور
۱۱۵	۲۷- رنگین دسترخوان
۱۱۷	۲۸- د نجات فرشته
۱۲۳	۲۹- گوانتنامو
۱۲۷	۳۰- دوهم نفر
۱۳۲	۳۱- سپین لاس

د تحريك يادښت

د افغانستان ملي تحريك د (۱۳۹۳ ل) كال په پيل كې له خپلو گرانو هېوادوالو سره ژمنه كړې وه چې د دې كال په بهير كې به (شل عنوانونه) بېلا بېل ديني، علمي، ادبي او ټولنيز اثار خپلې ټولنې ته وړاندې كوي. ملي تحريك دا ژمنه د ياد كابل د كب پر (۲۸) مه نېټه پوره او د يوې پرتمينې غونډې په ترڅ كې يې شل عنوانونه علمي اثار هېوادوالو ته وړاندې كړل. ملي تحريك په ياده غونډه كې ژمنه وكړه چې د (۱۳۹۴ ل) كال په بهير كې به انشاء الله د خداى (ج) په نصرت ټول ټال سل (۱۰۰) عنوانه بېلابېل علمي اثار ټولنې ته وړاندې كوي. طبيعي خبره ده چې دا اسانه كار نه دى، ډېر زيات زيار او زحمت ته اړتيا لري، خو ملي تحريك ټينگ هوډ كړى چې خپله دا ژمنه به هم د تېرې ژمنې په څېر عملى كوي. دا اثر چې ستاسو په لاس كې دى د همدې (سل عنوانونو) ژمنه كړو اثارو له جملې څخه دى، چې د چاپ جامه اغوندي. ملي تحريك هيله لري چې له دې اثر څخه به زموږ هېوادوال په زړه پورې گټه پورته كړي. ملي تحريك له ټولو هغو ليكوالو، ژباړونكو، سمونچارو، مالي او معنوي مرستندويانو او چاپ چارو څخه چې ددې اثارو د چاپ په دې ټول بهير كې يې يو بل سره مرسته او ملگرتيا كړې او دا فرهنگي بهير يې بريالى كړى، د زړه له كومې مننه كوي او كور وداني ورته وايي.

د هېواد د فرهنگ د ښېرازۍ په هيله

د افغانستان ملي تحريك فرهنگي خانگه

د روشن ځوانې کيسې

د لنډو کيسو دغه ټولگه (کوچنی ناوې) راته ښاغلي روشن صيب را وسپارله، چې يو څو کرښې پرې تورې کړم، که څه هم زه چندانې کيسه ليکوال نه يم؛ خو وخت نا وخت ځېنې کيسې له نورو ژبو پښتو ته را ژباړم.

د روشن صيب د لنډو کيسو ټولگه مې ټوله ولوسته، رښتيا هم ډيرې يې داسې کيسې وې، چې د لنډې کيسې تعريف يې په خپل ځان کې ځايولي شي، که چېرې لنډه کيسه داسې وپېژنو چې لنډه کيسه يو داسې فن دی چې ځان ته ښکلايز اصول اوفني غوښتنې لري لکه کوتلی تاثیر، رمزيت او دموادو فنکارانه اوډل، هره کيسه بايد تلوسه، پيل، منځ او پای سره يوه هيچاني پايله ولري، کيسه بايد له پيل څخه منطقي وي بايد پلاټ او بيان يې منطقي او له ولولو ډک وي، که موږ د ښاغلي روشن کيسې په دغه تعريف کې را انحصارې کړو، نو په ټول تللې دي.

دا چې لنډه کيسه يو حکايت دی چې خيال او حقيقت سره نغاړي تلوسه او خوند لري، همدا علت دي، چې له لوستلو وروسته لوستونکی ډېر خپه کوي او يا يې ښه خوشاله ساتي؛ نو په دې اساس ويلی شو، چې د يو بريالي او هنر پال کيسه ليکوال پياوړتيا او کاميابي په همدغه ټکي کې ده، چې دا ښېگڼې ماد د ښاغلي روشن (سبا اختر دی، کوچنی ناوې، دښوونځي جامې، د ژوند رنگونه، نابنده سوالگره، پلټنه، او ستا يادونه) کيسو کې وليدلې، يعنې روشن پياوړی کيسه ليکوال دی.

سبا اختر دی، کيسه موږ ته د روانو ناخوالو يو روڼ انځور راکوي، په کيسه کې د دوو کوچنيانو پلار د سيمې د اوسيدونکيو په لمسون او شېطاني د شومو او نا کره دسيسو له امله د بهرنيو ځواکونو له خوا وړل کېږي، په کور کې يو زوی او لور، په دې تمه وي، چې پلار به يې اختر ته راځي او دوی به د نورو

ماشومانو په خبر له خپل پلار سره مېله ځایونو ته ځي؛ خو مور يې د حال نه ويلو په صورت کې له ډېر زور بدونکي حالت سره مخ وي.

ستا يادونه هم د ټولني مجبوریتونه رانښيي، يو ځوان له يوې نجلۍ سره په مينه کوژده کوي، بيا د ولور د پوره کولو لپاره گاونډي هېواد ايران ته ځي. کوژده شوې نجلۍ يې په کور کې په تمه ناسته وي، چې خاوند يې له ځان سره د ايران نه لاس نيولې بنځه راولي، کوژده شوې نجلۍ ددې حالت په ليدو سره ضعف کوي او بيا په روغتون کې ساه ورکوي.

د دې دواړو کيسو پيل په ښو جملو سره شوي، يانې ښه پيل لري، دلته به يې د بېلگې په ډول د (سبا اختر دي) کيسې پيل راواخلو، چې له پيله څومره ښې لنډې جملې، انځوريزه ژبه د ماشومانو له پوهې سره سمې کار بدلې مکالمې او تلوسه لري:

په هر صورت د روشن صيب کيسې لا په ځوانه مرحله کې دي، دا چې دی ځوان دی، نو کيسې يې هم ځوانې دي، ځېنې سوژې يې دومره نوې دي، چې د هېڅ يوه ليکوال هم ورته نه دي پام شوی لکه زما موټر، زما ليکونه او داسې نورې.

دده د کيسو ښې ځانگړنې، دا دي چې دی د کيسو لپاره خوږه او معياري کيسه ييزه ژبه لري او لنډې لنډې خو مانا لرونکې جملې کاروي، همدا علت دي، چې د کيسو لوستونکي يې ډېر دي.

زه ښاغلي روشن ته ددغې ټولگې د چاپېدو مبارکي واييم او دا واييم، چې د روشن په هره کيسه باندې يو کتاب خبرې کېدای شي، خو د اوس لپاره همدومره.

د ښه کيسه ييز نثر د روڼتيا په هيله يې، تاسو د کتاب لوستو ته رابولم.

بختيار تلاش

جلال اباد - صفا راډيو

د روشن دویم بریالی گام

د گران روشن د لنډو کیسو لومړۍ ټولگه مې هم لوستې او د دویمې د لوستو لور پینه یې دا دی، تر چاپ وړاندې را باندې وکړه، دا کیسې مې په ټولیز ډول ځکه خوښې شوې، چې د ژوند د بېلا، بېلو ډگرونو موضوعات یې پکې را اخیستي، جوړښت او ارایه یې دواړه تر مخکینیو کیسو لا د معیار خواته نېرېدې ښکاري او زېری کوي، چې که روشن صیب خپلې دا هڅاندې او فعالې هڅې همداسې په مینه روانې وساتي، د راتلونکې یو ښه کیسه لیکوال به وي.

الله دې همداسې کړي

آمین

ارشاد رغاند جلال اباد

له کلي تر ښاره او له ښاره تر کلي

په ((کوچنی ناوې)) نومي کتاب کې د کلیوال ژوند خاطرې، مینه، ساده والی، رښتینولي او ... په ډېره هنري بڼه انځور شوي دي. لیکوال تر ډېره هغه څه ((کیسه)) کړي، چې ده؛ درک کړي او اغېز يې له ځان سره اخیستی، له کلي تر ښاره او له ښاره ه کلي ته تللی، د لارې په اوږدو کې يې یو کوچنی لیدلی چې له خپلو لویو هیلو سره د مور تر غېږ ځان رسوي، څو تنه بېوزله د پلار له عاطفي محروم ویني، د دوو تنو په اړه د اعدام؛ شوي پره کړه غندي، د یو ساده کلیوال د عسکری خاطر و اوږدو ته ډډه وهي، لرگیو راوړولو پسې غره ته له تللی کلیوال خبر پرې چې د سوله ساتو بهرنیو ځواکونو لخوا په ډېرې بېغورۍ وژل کېږي او ورسره نور لیدلي څه يې هم یاد کړي؛ خو د سړي کیسه ییزه تنده هغه مهال پرې خړوبېدلی شي چې دغه کتاب ((کوچنی ناوې)) تر پایه ولولي. زه ښاغلي روشن ته د ستر مینه پالونکي څښتن له درباره دده د نورو بریاوو په نیت لاسونه لپه کوم او د کیسو مینه والو ته يې د لوستو بلنه ورکوم.

محب الله الله یار ننگرهار

خوان روشن او کوچنی ناوې

دا خبره جوته ده چې هر فن او هنر ځانته استعداد او رتيا غواړي، ځکه خو گران ملگری، خوان شاعر اولیکوال رفيع الله روشن هم دشعر اوهم دلنډې کيسې په لیکلو کې ځانگړي سبکونه لري اودهرې پنځونې لوستل يې ځانگړی خوند لري، داچې کتاب يې د کيسودی نو غواړم يوڅو کرښې پرې توري کړم اوخپل هغه مسؤوليت چې ده راته راسپارلی ادا يې کړم، دهغه د هرې کيسې په لوستلو لوستونکی اړ کېږی، چې بله کيسه ولولي، دا به د لوی رب لورينه وبلو، چې پرښاغلي روشن يې کړې، کنه يوڅوک په دومره لنډه موده کې داسې شاهکارې پنځونې نشي کولی، څنگه يې چې ښاغلی روشن کوي، روشن که څه هم د لیکوالۍ په ډگر کې لکه د نورو لیکوالانو په شان کالونه ندي تېر کړي مگر لیکنې او کيسې يې ډېر له فهم او مطالبو ډکې وي، هره يوه کيسه يې جلا خوند لري، که مبالغه ونشي، زه يې هره لیکنه هغه که نثري وي اوکه نظمي بار بار لولم ولې چې يودول خوندورتکي سره پيښي.

قدرمنو لوستونکو! تاسو د ښاغلي روشن د لنډو کيسو لوستلو ته رابولم، او ډاډمن يم چې تاسو به ترې هم همغومره خوند واخلي، څومره چې ترې ما اخستی، د کتاب تر پایه به تاسو دې پايلې ته ورسېږئ، چې رښتيا هم خوان

او نوبتگر لیکوال ښاغلي روشن په هرې کیسې کې د خپلو هېوادوالو ستونزې او مشکلات رانغاړلي دي، زه ښاغلي روشن ته د لنډو کیسو د دوهمې ټولگې مبارکي وایم او له لوی رب (ج) څخه ورته د ژوند پاتې مزل کې د لابریالیتوب او پرمختګ هیله کوم، دا هم تاسو او دا هم (کوچنی ناوې) قدرمنو لوستونکو! له تاسو څخه هم هیله لرم، چې د لنډو کیسو له لوستلو وروسته ښاغلي روشن ته د لابریالیتوب دعاگانې وکړئ.

دوروولۍ په ټوله هغه مینه چې له روشن سره یې لرم

امیرزېب درانی خوست

دا خاوره به ډېر الفتونه وز پرېوي

د روشن صیب اخلاص او پېرزوینه د ځان په اړوند د قدر وړ بولم ، چې زما امي څخه یې هیله وکړه تر څو دده دنوي کتاب چې « کوچنی ناوې » په نامه یې نومولی یو څه ولیکم ، د اوسني وخت بادرکه او با احساسه افغان ځوانانو او په خاص ډول د با استعداده او وطن دوسته ځوانو لیکوالو او شاعرانو لاس ته راوړنې زموږ پر دېسو افغانانو لپاره دروح غذا ده ، دوی د خپلې ټولنې انځورگران دي ، هر څه چې نن زموږ په افغاني ټولنه کې تېرېږي ، دوی یې په خپلو لیکنو او اشعارو کې منعکسوي ، زموږ د ټولني د اصلي ماهیت او حوادثو د ښودلو هندارې دي ، او موږ ددوی له طریقه د وطن په رمز او اسرار خبرېږو ، زه روشن صیب له نژدې څخه پېژنم ، دده د مقالو، لنډو کیسو او اشعارو سره اشنا یم او دده د ادبي ژوند بهیر تعقیبوم ، روشن د داسې ځای اوسېدونکی دی ، چې کوم چې له اوس څخه تقریباً یوه پېړۍ مخکېنې پکې اروا ښاد استاد گل پاچا الفت زېږېدلی دی ، زه په دې بلکل مطمئن یم چې روشن او د دې منطقي نور با استعداده ځوانان چې د فرهنگ په جبهه کې کار او فعالیت کوي د الفت صیب د لارې پیروان دي ، زه دې ټولو ځوانانو ته او په خاص ډول رفیع الله روشن ته د فرهنگ په دې با مسؤلیته او سپېڅلې جبهه کې د زیاتو بریالیتوبونو هیله کوم .

محمد قاهر «دردمند» روسیه ، سانکت پتربورگ

ځوانیمرگه ناوې اودروشن له حقیقته ډکې کیسې

دښاغلي روشن د لنډو کیسو مجموعه راته داخل مخکې له چاپ راورسېده په داسې حال کې چې زه لا تراوسه د لومړنۍ مجموعې (بې موره) لوستلو ته

سترگې په لار یم دا ځکه چې مسافری او دوطن نه لرې والي ترې محروم کړی
یم.

دغه مجموعه (کوچنی ناوې) مې په ډېره لیوالتیا او مینه له سره ترپایه
ولوستله چې خورا په زړه پورې وه، ښاغلي روشن دهغه استعداد له مخې چې
دکیسو په برخه کې پرې الله پېرزوینه کړې له ډېر دقت او زیرکتیا یې کار
اخیستی، هره جمله یې ځانته د ځانگړي مفهوم په وړاندې کولو دټولني له
ناخوالو انځور جوړوي.

په کیسو کې له داسې کلمو او سوژو کار اخیستل شوی چې لوستونکي د یوې
کیسې په لوستلو بلې ته مجبور وي او هغه څه چې لولي لکه په یوه واقعي او
پخوا تېرشوی فلم کې یې چې د خیال په هنداره گوري او دا هر څه هغه وخت
کېدای شي چې حقیقت ولري او دروشن دلنډو کیسو لویه ځانگړنه همداغه
چې کیسې یې په حقیقت ولاړې دي او هغه څه یې انځور کړي کوم چې
دټولني وگړو په خپلو سترگو لیدلي.

زه د روشن صیب دقلم مینه والوته مبارکې وایم او ورته په دې برخه کې د
نورو پنځونو په هیله یم.

سهراب سهار بلجیم، دافغانانو کلتوري او ادبي ټولنه

سبا اختر دی

د روژې وروستی ماښام وو، کوچنی ماشوم له لویو هیلو سره دمورڅنگ ته ورغی دهغې له سره یې پرېونی په نازکو گوتوکش کړ، په وړه اونر مه ژبه یې ورته وویل:

مورې! سباته، ماته زما نوې جامې اغوندي؟

مور: هو زوی جانه بوتونه به هم درته په پښو کړم.

زوی: شانو خوهم نوي کالي لري هغه به یې هم اغوندي؟

هوکنه! هغه خوهم ستا خور ده، دواړه به پاکې جامې واغوندي او له ترونوسره به مو ماماگانو او نورو خپلوانو کره ولاړ شی!

کوچنی موسکی شو، خوشبې غلی ولاړه وچې بیا شیطان وسوگنډه په مورباندي یې اوازو کړ، نورهلکان اونجونې خو له خپلو پلرونوسره مېلوته ځي، زه اوشانوبه له چاسره ولاړ شو؟

د ښځې رنگ پک والوته، دکوچني خبروته سوچ کې شوه، سترغلي یې لامده شول، رنواوښکويي له سترگولارې وکړي، دپروني څنډه یې راپورته کړه په داسې حال کې یې سترگې وچې کړې چې دماشوم طرف ته یې شا وه، کوچنی هم دمورسکوت ته زړه تنگی شو، مخې ته یې راوگرځېده خودهغې سترگوته یې ونه کتل خبرې یې پیل کړې، مورې: پلارمې داخل هم کورته نه راځي؟ تاخو ویل چې هغه به ډېر ژر راشي، اوبیا نور هېڅکله هم نه ځي، ایا هغه تراوسه له مورښه مروردی؟ زه مې کاکا ته وایم چې په موبایل کې ورسره خبرې وکړي، زه هم ورسره خبرې کوم؛ زه اوشانوبه ورته زاری وکړو پځلابه یې کړو، بیابه راشي اوموربه مېلې ته بوځي.

موريې چې دکوچني په هره خبره يې زړه تپي کېده، سلگيونبولې وه ښه په زوره يې وژړل ،کوچنی حيران شو چې مور يې ولې ژاړي ،هغې سر په پخپلوزنگنو کېښود او تر ډېر ځنډيې راپورته نکړ ،کوچني هڅه کوله چې دمور سررا پورته کړي ، هغه فکر کاوه چې مور به يې ورسره ټوکې اولوبې کوي،خودامعصوم ماشوم لاپه دې نه پوهېده چې مور يې لوبې نه بلکې ویر کوي،هغه ديوداسې چا په هجران کې اوبنکې تويوي چې کوچنی يې سباته د راتللو په تمه دی،دهغه په راتگ پورې يې خپله ډېره لويه هيله تړلې ده ،چې دخپلو نورو همزولو پشان به يې دپلار لاس نيولی وي او په ښکلیو ،ښکلیو ځايونوکې به چکرې ووهي.

هغې چې زړه تش کړسړيې راپورته کړ ماشوم يې غېرې ته ورنږدې کړ،په مخ يې ښکل کړ،ورته يې وويل:

نه زوی جانه ! کاکا ته دې ونه وايې چې پلارجان ته دې زنگ ووهي ښه! زه خوله تاسوسره یمه که پلار دې رانغی نوموربه ورشو زه به تاسوچکرته بوځم اوډېر سيلونه به درباندي وکړم.

کوچني يوځل ضد پيل کړ، نه نه !موږله تاسره نه څو، موږ مې له خپل پلار سره څو،هغه بله ورځ يې هم مور ببولې وو،خودا نازولی او له وخت اوحالاتونواخبره ماشوم لاپه وخت څه پوهېږي ، چې ورځ څنگه تېرېږي او شپه څنگه راځي؟ ددوی دچکر پوره پنځلس مياشتې تېرې شوې وې، مخامخ دمیز پر سر دپلار په ايښي عکس يې سترگې ولگېدلې ،ورغی راپورته يې کړ او خبرې يې ورسره پيل کړي،هغه ته يې خپل کورته دژر راتللو بلنه ورکړه، موريې بيا هډکيوونبوله ددې په خاطر چې چيغه يې له خولې نه وځي په بالښت به يې خوله ولگوله، گلالي کوچني هغه پښه له ياده ويستي وه چې نهه مياشتې وړاندي يې پلاردشپې له مخې په دې تور چې له طالبانوسره اړیکې لري له کورنه ووېستل

شو خو وروسته د خوفیرونوله اور یدلیدلویې یواځې دپلار جسد د کلیوالو لخوا کور ته داخل کړای شو.

ماشوم عکس بېرته په مېز کېښود، راغی د مور څنگ ته، ورته یې وویل: ته وگوره چې سباته راځي او کنه، هغه ماته وویل چې ډېر ژر به راشي، ایا ته هم ورپسې خفه شوی یې؟

زه خو ډېر ورپسې خفه یم، خو مور یې غوښتل دا خبره دهلک له فکره وباسي، ورته یې وویل هغه څه کوې، چې راغواړې یې، پرې یې ږده چې پیسې وگتي بیا به تاته پرې مو تر واخلي، کوچنی خوشحاله شو او منډیې کړه په خواږه خوب ویدې خور شانو یې له خوښۍ نه خپرې ولگولې، راپورته یې کړه، شانوگۍ! ای شانوگۍ! پاڅېرته نکریزې نه کوې؟ سباته اختردی زه اوته به نوې جامې اوبوتان واغوندو چکر اوسیلونو ته به ولاړ شو، لالا هم راروان دی، ماورسره خبرې وکړې اوس به راورسېږي.

د بنوونځي جامې

په وړو پښو ولاړ دالماری خانه يې خلاصه کړه يوڅه يې ترې راواخستل دکورنۍ نورو غړوته يې شا واپوله او له الماری څخه له را اخیستي څيز سره بوخت شو، هغوی په خپلوکې پرې بحث پيل کړ، مشرې خور يې وويل داڅه شی يې پيدا کړ چې له مور نه يې پتوي، پلار يې وويل پرې يې ږدی کار مه پرې لری، چې دی خوښ وي، مور کوم اعتراض نلرو، ټولو غلي غلي وخنډل، خوده په هېچا خیال رانه وړه اونه يې ددوی خبروته کوم اهميت ورکړ خوشیبي وروسته د ټولو هېرشو، هر یو په خپل کار پسې پورته شو، دغرمې يوولس نیمې بجې وي چې کلثوم بکسه پر شاه له بنوونځي را ورسېده، سلام يې واچاوه پلار يې په مخ ښکل کړه، شا بسې لورکې، هله ژر ولاړه شه جامې دې بدلې کړه کتابونه دي هم پرځای کړه، چې ساحل يې درته ونه شلوي، هغې هم دکوتې په لور منډه کړه، شېبه لانه وتېرشوې چې دکوتې له دننه څخه د ساحل چيغې پورته شوې، پلار يې ژر ورغی، کلثوم ته يې وويل مه کوه له هلک سره غرض، ساحل چې پلار وليده، لستونې يې په سترگو راکش کړ، او ښکويې گربوان ته غاړه ورکړه، ويې ويل زه يې نه ورکوم، دازما دی، دواړه لاسونه يې په تخرگونوکې داسې ننوويستي وولکه یخ چې نیولی وي، خوده هغه شی چې له کلثوم څخه يې پته وو اوله الماری نه رااخيستی وو، پټ نیولی وو، کلثوم له ځان سره غلې غلې خنډېده، په خټ يې راوکتل اوله کوتې ووت له وروسته دسترخوان هوار شو یوبل ته يې اوازونه وکړل خودغرمې دخوړلولپاره آماده شي، خوړيې

به وروړېسې ورغلله ورته وويل ساحله! مونږ درنه ټوله ډوډۍ خلاصه کړه ، ته يې نه خور يې ؟

هلک ځواب ورکړ نه ! نه يې خورم ، ته پرې مړه شه، چې ډېره وړې شوې يې پلار يې پسې راغی خو هلک نه غوښتل له خپلې خبرې تېر شي ، پلار ته يې وويل مونږ ډوډۍ نه خورو.

تاسو يې وخورۍ! پلار دکوچنی په ورو، خودېرو درنو خبرو هک حيران شوڅه؟! مور يې نه خورو! مور؟ نور څوک دي؟ دپلار په ټينگار ډوډۍ خوړلو ته چمتو شو دالماری خانه يې خلاصه کړه، پلار ته يې وويل خوته به نه راگورې، هغه هم ورسره ومنله، څه يې دننه کېښودل، اوله کوټې ووت، ولاړ ډوډۍ يې ژر وخوړه هغوی دچاپوپه څښلو بوخت وو، چې ساحل يو ځل بيا پورته شو، کلثوم، غوښتل چې پسې ورشي، خونازولی ساحل ورته په قهر شو مه راځه شيشکې ، بيزو، مورېکې تانه منو! او کوټې ته ننوت! څو ثاني يې تېرې نه وي چې له يوه درز سره مل دساحل وېرونکې چيغې دټولو په غوږو نوکې کړنگهاری وکړ ، کلثوم چې ډېره وېرېدلې اوله کوټې څخه راپه منډه وه په حوډلې کې پرېوته ، ژبه يې د دواړو ژامونځ کې راغله او سرو وينو يې له خولې لارې وکړې، پلار يې اول کلثوم پورته کړه او بيا کوټې ته ننوت، دتره ښځې يې کلثوم په غېږ کې ونيوله، خو هغې په داسې حال کې چې ژبه يې نيمه پرې شوې وه، ساحل ساحل ويل خو څوک نه پرې پوهېدل .

پلار يې کوټې ته له ننوتو سره چيغه کړه:

نا !!! ساحله !!! ساحل چې الماری پرې راچپه شوې وه له سر نه يې ويني روانې وي، په کوچنيو لاسونو کې يې دمور هغه عکس نيولي وو چې دهغې له مړې کېدو څخه يې يواځې درې مياشتې دمخه دساحل په ځلورمه کليزه کې اخستی وواو ساحل يې اميل په غاړه په غېږ کې نيولي وو.

نالوستی خاوند

اجمل د ۱۴ کالو و، نور يې پلار ورسره تر پوزې راغی، اخر يې د ولسوالۍ په بازار کې له يوه مستري سره شاگرد کړ، داچې هغه ډېر زيرک او وپښ هلک نه و، هره ورځ به يې استاد پلارته شکايت کاوه او د اجمل له تنبلی به يې ورته ژړل، خو داچې مستري يې ملگری و ورته ويل به يې:

وروره نوزه به څه وکړم يواځينی اثره مې تاته ده هرڅنگه چې وي دا خدای وهلی به مستري کوي.

زه نه پوهېږم له دې بدبخته سره څه وکړم، ښوونځی يې هم ونه لوست، بله چاره يې ماته نه راځي، داجمل استاد به هم ناچاره ومنله، بله لار يې نه لرله، نه يې خپل ملگری خفه کولی شو اونه يې په اجمل زړه ښه و، بالاخره اجمل په پوره ۴ کالوکې ښه مستري شو، اوس يې نو هغه د پېښور يانو خبره له خلکوسره هم (جان پهچان) پيداشوی و، بل داچې دخلکو خبروته به يې هم غور نيوه هرچابه ورته چغلي کوله او له خپل استاد سره به يې خفه کاوه، اخر يې له استاد نه ځان بېل کړ، پخپله يې دکان ونيو.

په همدې ورځوکې داجمل تره خپل يوه ځوی ته چې هم له اجمل څخه په عمر لوی و اوهم ورڅخه په مالي برخه کې مخکې وه کوژده وکړه، داجمل پلارته کينه ورغله ويې ويلې زه څه له معراج نه کم يم ؟

ته گوره چې په پنځه ورځوکې اجمل ته ښځه کوم کنه.

په رښتيا يې همداسې وکړل څلورمه ورځ يې دخپل يوه همسايه لور اجمل ته وکړه، هلک چې کوژده وکړه نور دلته کار خوند ورنکړ له خپل يوه بل ملگری

سره د کور له غرو پټ اروپاته روان شوی و، په ایران کې و چې پلارته یې زنگ وواه په کور کې ټول ورته غوسه و خو اوس اوبه له ورخه تېرې وې.

کله چې د اجمل ناوې سپنا خبره شوه چې خاوند یې خارج ته تلی دی ډېره خفه وه، خوڅه به یې کړي وای هغه ۴ کاله په جرمني کې تېر کړل مزدوري یې هم ښه وه کور ته یې ښې پیسې را استولې اوس سپنا هم له ۱۲م ټولګي څخه فارغه شوې وه.

دا چې هغوی دواړه له ښاره لرې په کلي کې اوسېدل سره له دې چې څو څو ځله اجمل خپلې مور ته وویل ترڅو سپنانه موبایل واخلي خو دهغې کورنۍ مخالفت کاوه او اجازه یې نه ورکوله چې لور یې له خپل نامزد سره په موبایل خبرې وکړي.

له څلور کالو وروسته اجمل ډیپوټ (راو شړل شو) همداچې راغی په څو ورځو کې یې واده وکړ، غوښتل یې بیا په افغانستان کې ځانته څه کاروبار جوړ کړي. یوه ورځ چې سپنا د پلار کور ته تللې وه د اجمل کوم څه پکار شوي و او هغه شی سپنا په بکس کې ایښی و، کله چې هغه بکس خلاص کړ ترڅو خپل مطلوب شی پیدا کړي، گوري چې په یوه ښکلي کتابچه کې په ډېر ښکلي خط لیکل شوي څو لیکونه ایښي دي. پرته له دې چې لیکونه په کوم چا ولولي کتابچه یې له بکس څخه راووسته او بکس یې بند کړ، سپنانه یې زنگ وواهه ورته وېږي ویل:

ته یوځل کور ته راشه چې ضرور کار مې درسره دی، داچې اجمل دوی او دسپنا د پلار کورونه سره نږدې و په څو دقیقو کې راغله، همداچې خپلې خونې ته ننوته گوري چې اجمل له غوسې تک سور اوښتی او دکوټې په منځ کې ولاړ دی.

غوښتل یې د غوسې او خلګان پوښتنه یې ورڅخه وکړي خو اجمل پرې چيغه کړه، بس سپنا بس!! چې یوه خبره هم ونکړې، ماتاته د یوې ډېرې پاکې او با

عزتې نجلی فکر کاوه، زه خبر نه وم چې ته به دومره کثیفه او پلېته نجلی یې، تا زما له نه شتون څخه دومره بده گټه واخسته؟ چې بیا دې یارانې هم پیل کړې؟

له دې سره په سپنا سر وگرځېد له غم او ترهې یې چیغه کړه ولې اجمله! اخر ما څه کړې چې ته دومره لوی تور راباندې پورې کوي، سترگې یې د هغه په سترگوکې وگنډلې، د لاس ورغوی یې د اوبنکو پاکولو لپاره سترگوته پورته کړ، غاړه یې کړه شوه گوري چې د خوب په تخت یې دبکس کتابچه پرته ده، پوهه شوه چې ټول غم همدې کتابچې جوړ کړی دی.

قدم یې پورته کړ ترڅو کتابچه راواخلي خو اجمل له لاسه ونيوله، همداچې مخ یې د هغه په لوري کړ دومره مضبوطه یې له کینې سترگې پورته ووهله چې ځای پرځای پر بوتله، بل وار یې پرې ونکړ، همداسې په قهر او غضب له خونې ووت او دحویلی په منځ کې یې چیغې پیل کړې:

مورې! مورې! ته راشه او دخپلې بي بي اینگور گلونه دې وگوره چې کرلي یې دي، ته خبره یې چې هغه څو یاران لري، که نه یې خبره ورشه او لیکونه یې وگوره.

ټول له شاوخوا خونو راووتل او داجمل خونې ته ورغلل گوري چې سپنا دکوتې په منځ کې بېهونه پرته ده، پرته له دې چې د پېښې لامل وپوښتي روغتون ته یې ورسوله.

اجمل لا هماغسې په کور کې تاوېده اوله غوسې او قهر څخه یې له سترگو سپرغی الوتې چې شل دقیقې وروسته یې پلار ور ته زنگ ووايه په وارخطایې یې ورته وویل چې مېرمن یې مړه ده او دی باید له کوره ځان وباسي کنه پولیس به یې ونیسی پرته له دې چې څه ووايي له کوره ووت.

ډاکټرانو یې پلار ته ويلي و چې دومره شدید وار پرې لگېدلی دی چې دعصابو رگونه یې شلېدلي او ۲۰ دقیقې مخکې یې ساه ورکړې ده.

د سپنا دمرگ په دريمه ورځ د اجمل خور شبنانې هغه کتابچه چې په منځ کې يې ليکونه ايښودل شوي و او دهمدې ليکونو په وجه هغه ووژل شوه را واخسته، د کتابچې په منځ کې څلور ليکونه چې ډېر په مهارت او هنر سره ليکل او رنگه شوي و پکې و.

شبنانې چې به هر ليک پرانيست او لوسته به يې نو سلگۍ به يې ورسره وهلې کله چې يې څلورم ليک نيمايي ولوست دومره په لوړ اواز يې وژړل چې په حويلې کې ولاړې ټولې ښځې کونې ته راننوتلې، شبنانې وويل ورور مې ددې کتابچې او خطونو له لاسه وربندار ووژله خو هغه بې گناه وه!

ټولو ورته وويل: ته يې ووايه چې د ليکونه چا سپناته رالبرلي اوڅه يې پکې ليکلي دي؟

شبنانې په داسې حال کې چې سلگيووار نه ورکاوه د څلورم ليک وروستی جمله داسې ولوسته: (اجمله! گرانه داچې ته نالوستی يې زه هېڅ خفه نه يم، په دې هم پوهېږم چې ته به زما ليک هم ونه لوستلی شي ځکه چې تا ځان له لوسته لرې ساتلی دی. خیر په دې هېواد کې ټول وگړي لوستي ندي، هېڅ پروا نکوي خوته به زما يوه غوښتنه مني او هغه داچې کله پخیر وطن ته راغلي او واده مو وشو نو ته به د خپلې خواری مزدوری ترڅنگ زده کړې هم پیلوي).

د زوی قاتل

هغه د ناروغۍ پر بستر پروت و ورځې يې ډېرې ووتې شپبه تر بلې يې د ژوندي پاتې کېدو لپاره هیلې له منځه تللې، بالاخره هغه وخت هم راوړسېد چې لاسونه، پښې، خوله اوسترگې يې هم له حرکت پر بوتل، ډاکټران هم زړه نازړه ورته تلل راتلل هسې دده دکورنۍ د تسل لپاره به يې ورته تش ډراپ (سيروم) تېر کړ هغه به هم چلبنت نه کاوه ځکه عضلات او رگونه يې له کاره پرېوتې و، له ناچاره وه بايد کور ته يې بېولې وای ، خپل پور يې په کور کې پرې کړې وای او نور يې د کفن دفن لپاره ترتيبات نيول شوي وای.

سره له دې چې پلار او مور يې اوس هم نه منله خو دشهاب مشر ورور وويل: د صدف له کورنۍ نه به هيله وکړو که يې ومنله يو دغه به صدف روغتون ته ورته راشي نصیبونه خو يې سره نه و شوي د وروستي ځل لیدو ارمان خوبه د صدف پوره شي.

په ډېرو عزرونو يې خپل پلار اومور راضي کړل، يوڅوک يې د صدف دوی کور ته ولېږل دوه ساعته وروسته صدف اومور يې روغتون ته راننوتل صدف په داسې حال کې چې زنگېدلي قدمونه يې په ځان پسې راکشول او پخوانی نور او رنگ يې په مخ کې نه و پاتې ډېره بې سکې شوې وه روغتون ته راننوتله .

کله چې د شهاب دبستر خونې ته ننوتل او په هغه يې نظر پر بوت صدف خای پر خای کېناستله، له زړه يې دمه وخته، بڼه شېبه يې ژوره ساه واخسته مور يې له لاسه ونيوه او د شهاب مخکې يې کېنوله، هغې د چپرکت په بازو سر ايښی و مړې مړې اوښکې يې په سپينو مرمر و څڅېدې، په داسې حال کې يې سترگې د ولاړو کسانو په لور واړولې چې اوښکو يې په مخ د ۱۱ عددونه جوړ کړي و، له هغوی نه يې هيله وکړه چې څو شېبې صدف او شهاب په خونه کې يواځې پرېږدي.

د صدف د مور په شمول په خونه کې ولاړ ټول خلک ووتل، صدف د شهاب په بې مترې بدن سترگې وگرځولې خپل دغاړې بيک ته يې لاس کړ په درملو لامله کاغذی ستمالونه يې ځنې راواخستل او د شهاب مخ او لاسونه يې پرې پاک کړل، کله چې به يې دهغه مخ لاسونه پرې پاک کړل دستمال به يې په باطله دانې کې وغورځاوه، د شهاب د مخ په پاکولو بوخته وه چې دهغه د ښي لاس دوه ګوتې وڅوڅېدې.

صدف ژر دهغه لاس راواخست او په خپل مخ يې کېښود دهغه په سترگو کې يې سترگې وګندلې په زړه کې يې دهغه د ژوند هيلې وټوکېدې خو ژر ور په زړه شو چې دهغه ژوند او مرګ ددې هېڅ درد نشي دوا کولی ځکه د شهاب پلار چې د صدف ماما کېده هېڅکله نه غواړي چې د يوه مالداره سړي لور دې يې اينګور شي، او له خپلې کمپلې پښې وباسي، که څه هم د صدف پلار خپل ځان له دوی څخه پورته نه حساباؤ خو دوی ځانته يو ډول عار او شرم ګاڼه او په دې نه پوهېده چې صدف له خپلو قالينو د شهاب ټغر ته ډېر اهميت ورکوي. بيا يې په کنده کنده سترگو کې اوښکې ښکاره شوې نور نو هېڅ هم ورته د زغملو وړ نه ول، د شهاب لاس يې ورسره وغزاوه، په تندي يې ښکل کړ او په چالاکی له خونې ووته، حتی مور ته يې هم صبر ونکړ کله چې خلک خونې ته ننوتل شهاب په بند بند اواز د صدف نوم اخسته، ټول هک پک شول، هېڅ

ورته د منلو نه وه ، د شهاب وروړ چې ولیدل د ورور ساه یې د صدف په لاسونو کې ده ، له خونې راووت او په صدف پسې یې منډې کړې، له روغتونه بهرون یې هغه پیدا کړه په ننواټو یې بېرته راروانه کړه او دخپل ورور د ژوند خیرات یې ورڅخه وغوښت.

صدف او دشهاب مشر ورور چې کله خونې ته راننوتل نو د شهاب زنه یې په سپین ټوکر تړلې وه ، سترگې یې دخونې دروازې په لوري خلاصې پاتې وې او دتل لپاره له دې دنیا تللی و.

ستا یادونه

غوټی چې فرهاد ډېر پرې گران وو او دومره یې زړه پرې بايللی وو، چې نه یې غوښتل بله نجلۍ ورسره خبرې هم وکړي.

یوه ورځ یې په ښوونځي کې د تفریح پرمهال ورته وویل گوره فرهاده! ته ښه په دې پوهېږې چې زه له تاسره ډېره مینه کوم، نویوه هیله درنه کوم چې له نورو نجونونه ځان وساته، له هغوی سره ډېرې توکې ټکالې مه کوه ډېر ورسره کېنه پاڅېره مه، هغه ورته غوږ نیولی وو او دې ورته خبرې کولې.

چې خبرې یې خلاصې شوې هغه ورته وویل سمه ده زما ښایسته حورې! څنگه چې ته غواړې همداسې به کېږي، خودهغې زړه پرې اوبه نه څښلې.

نه نه فرهاده! گوره زه جدي یم کنه بیا درنه خفه کېږم، هغه ځواب ورکړ، وساده گۍ ته به ولې له مانه خفه کېږي، وگوره تاته ما څو ځله ويلي چې فرهاد به له هېچا سره مینه ونکړي، مگر یواځې او یواځې له خپلې گل غوټې سره، خو یوه خبره مې ته هم واوره، چې نور ماته داسې خبرې ونکړې.

ته پوهېږې چې ستا په بار بار ټینگار او پرما شک کول، زما په زړه کې ستا لپاره دمینه دکمېدو سبب کېږي، اوزما اعتماد تر یوه لوی سوال لاندې راځي، ته هېڅ غم ونکړې، هغه خوبه دې اور بدلي وي کنه چې جوړې په اسمانونو کې انتخابېږي، خو گوره زه باور لرم چې فرهاد دغوټۍ اوغوټۍ دفرهاد لپاره انتخاب شوي دي، دواړو وخنډل، دلأسونوگوتې یې یوډبل په گوتوکې ورکړې او روان شول، په دې کې ډېره موده تېره شوه، دوی په رښتیا هم یو له بل سره ډېر نږدې شوي وو، هغه ورځ هم راغله چې دغوټۍ دکوژدې دستمال یې دفرهاد لپاره ورکړ، اوس خو غوټۍ پوره ومنله چې فرهاد یې خپل شواونور یې څوک ترې نشي ولجه کولای.

له کوژدې څلور میاشتي وروسته فرهاد له دوه نورو ملگروسره ایران ته ولاړ، کله چې هغه یو ناڅاپه روان شو، او غوتی خبره شوه نوله واره په رږېدو شوه، په ډېر کم وخت کې یې رنګ تک ژېر شو، دومره وچه کلکه شوه چې یواځې پوستکی یې په هډوکو پورې نښتی وو، که څه هم چې په اوونۍ کې یې یوځل له فرهاد سره په تېلیفون خبرې کولې، خو هغه خبرې به یې هم له غم او ویرنه ډکې وې، هغه به ورته خبرې کولې اودې به ورته ژړل، تل به یې زړه شین وو، دکلي او کوڅې نجونوبه ورپورې ملنډې وهلې او ورته به یې ویلې: چې ته څومره بې شرمه یې، اخر خوبه راشي تاخو ځان له خفګانه مړ کړ، ډېر خلک داسې وي چې دولور په پیسوپسې له وطن څخه ورک شي، آن لندن، امریکا، فرانسې، کاناډا او نورو لارې هېوادونو ته مساپرشې، اوبیا په کلونو کلونو هلته وي، ترڅو چې بېرته راځي اودواډه پیسې گټي نو سپن ږیری شوی وي، ډېر خوپه کلونو کلونو ورک وي، ستاخو دخدای فضل دی نږدې گاونډي هېواد ایران ته تللی دی.

هغوی به دې ته داسې خبرې کولې خوپه خپلومنځو کې به یې دغوتی پاکه او سپېڅلې مینه ستایله او ویل به یې چې هر څوک دې داسې مینه وکړي. خو! چاته یې وایي دڅو میاشتو په تېرېدو سره دغوتی زړه صبر شو بېرته یې رنګ یوڅه ځای ته راغی، خو هغه اوس ښوونځي ته نه تلله، بس همغه دکور په کارونو کې به یې له مور او خویندو سره مرسته کوله.

دفرهاد دسفر لړۍ په ایران کې یو نیم کال ته وغزېده، خود راتللو یې څه نه ویل یواځې غوتی ته به یې نن اوسبا کول، چې په دې سره به دهغې زړه ښه وو، او یوه تمه به ورته پیدا کېده چې رابه شي.

بله ورځ په کلي کې دهغه دراتللو اوازې خپرې شوې، چې هېواد ته راستنېږي، او په ډېر کم وخت کې به غوتی په سره ډولۍ کې خپل دځاوند کور ته ولاړه شي، غوتی خولا لدې هم خبره شوې وه، چې فرهاد خپل پلار ته

په تېليفون کې ويلې چې له رسېدوسره يې بايد واده تياروي، همداسې يې وکړل دغوټې پلارته يې هم خبر ورکړ، ترڅو ځان چمتو کړي او واده ته دوی هم تياری ونيسي.

اوس نوهره لحظه دغوټې لپاره پوره کال دی، خوبونه يې ورک شوي، بس يواځې له خپلو خاطر و سره لوبېږي.

دهغه راتگ ته يواځې دوه ورځې پاتې وې، د واده لپاره کارتونه هم وليکل شول، مېلمانه راوغوښتل شول، دفرهاد خُسرت ته خوږه اومصارف هم وروړل شول، بس يواځې دهغه رارسېدل پاتې وواود واده شروع کېدل.

هغه ساعت هم راورسېده چې وروڼه، دتره زامن اوماماگان دفرهاد مخې ته دسړک په غاړه ودرېدل، غوټې چې له خوښۍ نه يې په زړه ساړه ننوتې وو، داسې رېږدېدل لکه گلاب ته چې دسهار وږمې ټالۍ ورکوي او په گلبن کې يې يوه خوشگواره فضا جوړه کړې وي.

چې يوناخپه چيغې شوې هغه دی راغی!، هغه دی راغی!.

کوچنی کړولا موټر دهلکانوپه منځ کې داسې ورک شولکه دشاتوپه گبين چې مچۍ راتاوي شي، خو په يوه ثانيه کې هرڅه بل شان شول او يوه حيرانوونکې چوپتياخوره شوه، ټول لکه وېرېدلې مرغان يوبل ته څک څک شول، څوک يوطرف او څوک بل طرفته سره بېل شول، په دې وخت کې دموټر دروازه خلاصه اوفرهاد ترې راکوز شو، دموټر مخې ته راتاوشو، ددوهم سيټ، دروازه يې هم راخلاصه کړه، په سېټ کې دتنها، په تور حجاب کې ناستې، نجلی لاس يې ونيوه راکوزه يې کړله، خلک يوبل سره وپسېدل، يوډول زوگ اوگونگوسې پيل شوې، ای دابه څوک وي؟ بل به وويل څوک ده خو راتېستولې به يې وي کنه!، چابه ويل کومه نابنده انجلی به وي، بل به وويل ای څومره بڼکلي ده، تاسو خو وگورئ ته به وايي چې په قلم جوړه شوې ده، خوفهاد دټولو

اندېښنې په يوه اواز سره لېرې کړې، ولې حيران ياست، داچې دا نجلۍ څوک ده اوڅنگه له ماسره راغلې ده په همدې فکر کوي کله؟
هېڅ دحيرانتياوړ نده داستاسې راتلونکې، وړېندار، ماني، تendar اوزما مېرمنه مژگان ده.

څه څه څه !!! دېروله خولې دا کلمه په لوړ اواز ووت.

څو کوچنيوماشومانو دغوتې دوی کور ته هم دا خبر رسولي وو، خو هغې نه منله، او په خپله مينه يې باور او اعتماد لاره، چې په دې وخت کې يې مشر ورور کور ته له خفگانه په ډکه څېره، راننوته، مور ته يې وويل:

مور جانې غرق شولو، تباہ شولو، وشرمېدو، دده له خبروسره له هرې کوتې لوی او واړه، دحوبلۍ منځ ته راتول شول، هغه هم د کوچنيوماشومانو خبره تائيد کړه، غوتې هم په راتولو خلکو کې ولاړه وه، ټول ارمانونه يې په اوبو لاهو شول، هره هيله يې مړه شوه، نوره په ځان نه وه پوه شوې.

کله چې يې سترگې پرانستې، په روغتون کې وه او فرهاد يې مخې ته ولاړ وو، له ليدوسره يې لېونۍ شوه، چيغې يې پيل کړې، په خپل ځای کې کېناسته، دهغه سترگوکې يې خپلې سترگې ونيوې دومره يې په قهر ورته کتلې چې فرهاد يې ووبراوه، چې په همدې کې يې په لاس کې بند کنول (دسيرم ستنه)، کش کړه و يې وېسته، سرې وينې يې په لاس ښکته راروانې شوې او په هغه يې ور ورتوپ کړ گرېوان يې پرې خبرې کړ، ورته يې وويل:

ته پوهېږې چې زما له يادونوسره دې څه وکړل؟

له دې سره نسکوره شوه، سر يې دچپرکت له وسپنې سره ولگېده، فرهاد ورته لکه دبوټ ولاړوو، ډاکتران راغلل، چې راپورته يې کړه نوږۍ يې دفرهاد دروغجنې مينې ته پرېښې وه.

د تاريخ مضمون

نن يې دخبرو پيل په ډېر مانېجن انداز کې راسره وکړ، له نورو ورځو ډېرل بدل، دڅو خبرو وورسته مې زړه ورته تنگ شو، پوښتنه مې ترې وکړه ايا کومه ستونزه خونه ده درته پېښه شوې؟

ددې پوښتنې ځواب يې دڅوشپو لپاره له ځانه سره وساته، له ډېر سکوت وروسته يې وويل نه! دتشویش کومه خبره نشته، خون مې فکر جوړ ندی، کار خوند نه راکوي، هېڅ شی مې نه خوښېږي، بياغلي شوه، ورته ومې ويل ايا دا ټولې خبرې ستاله خولې راووتې!؟

بياځندنې شوه، په جدي ډول مې اواز پرې وکړ، بيا درباندي څه وشول، خو خبرې وکړه کنه، ايا چا خوڅه ندي درته ويلي؟

ځواب يې نه راکاوه، بيا مې پرې اواز وکړ، گوره شينکې! زه داسې ټوکې نه خوښوم هيله کوم زما دې تشویش پيدا کړ، ووايه هرڅه چې شوي وي ماته يې ووايه که کومه ستونزه وي، دواړه به ورته يوه دحل لاره وگورو، بيا يې هم خپله خاموشي ساتله، خوزماچېرې طاقت کېده، وجلي! خوب درځي که څنگه؟ که خوب درځي نو ورځه ویده شه، ځواب يې راکړ نه خوب نه راځي، پوهېږې! په دې وروستيو کې يو ډول عجيبه بدلون په ځان کې احساسوم.

ژرمې پوښتنه ترې وکړه هغه څنگه او کوم ډول!؟.

ويل يې درس ويلو ته مې زړه نه کېږي، خوراک، څښاک مې هم ډېر کم شوی دی، لکه پخوا به چې فریزر (يخچال) رانه تنگ وو، دمه به يې نه شوای رانه کړای، کله به مې ترې جوس راواخست، کله شيدې، کله تيارپاخه شوي غذا کله

څه او کله څه او په بڼه اشتها به مې و خوړل، خو اوس په ټوله ورځ کې دوه ځلې هم ديخچال سر نه پورته کوم.

په شوخی يې راته وويل: زه نو دا خبرې تاته دڅه لپاره کوم؟ ته خوبه ايله خوشحاله شوی يې، تل به دې راته ويل خپتورې، ټوله ورځ خوراک کوي، دانښه دی چې دا يخچال انسان ندی کنه اوس به درنه لس ځله تبتيډلی وو، شکر به دې وپستی وي.

ماورته وخنډل، هغې خپلې خبرې روانې وساتلې، خوب دومره غلبه راباندې کوي، چې کله کله خو نژدې وي چې لمونځ هم رانه پاتې شي، هېڅوک مې په نظر بڼه نه راځي، نه پوهېږم چاته بڼه ووايم او چاته بد، هېڅ پرېکړه نه شم کولای، کارونه هم تر دېره حده رانه پاتې وي، لاس مې نه ورځي، هېڅ نه پوهېږم چې څه وکړم؟

نوره مې حوصله ورته تنگه شوه، خبرې مې يې قطع کړې.

— غلې شه لېونۍ لېونۍ مه غږېږه، نه پوهېږم، څه دې اورېدلې چې ته يې داسې په غرونو خپژولې يې.

ايا دا خبرې په رښتيا هم ته کوي ايا داهرڅه هغه څوک وايي چې زه يې په نړۍ کې عام فهمه، بااستعداده، باحوصله، باکلتوره، په خلکو او وطن مينه، دولس خدمتگاره، دانساني ژوند مالگه، دهرې بريا واسطه او وسيله گڼم؟

نه هېڅکله هم داسې نه شي کېدای ته، داسې نه شي کېدای، دايوه هم ستا خبره نده، زه باور لرم چې دا ته نه يې.

غوښتل يې څه ووايي خو وار مې ورنکړ، ورته مې وويل هغه څوک چې تل به يې ماته د نصيحت کتابونه پانې پانې کول، ماته په يې د توانمندی خبرې کولې، زما په هرې ستونزې د لاس بري کېدو ضمانت به يې کاوه، تل به يې راته ويل کله هم هڅه ونکړې چې د خنداځای ژړا او يا خفگان ته خالي کړې.

نن هغه په خپله دومره ناتوانه شوې چې، حتی پخپله دنهیلې خبرې کوي؟ ځان ناتوانه بولي، مرگ هره شېبه سترگوته دروي او دومره وېره ترې لري چې آن لادمخه يې ورته پښې غزولي دي؟

دا اودبته ورته ډېرې له نصيحت ډکې خبرې مې ورته وکړې، خو دهغې ځواب دنورو ورځو مخالف ډېر سست او دزړه په زور وه، اخرمې ورته وويل ته دڅوشېبو لپاره ارام وکړه، اوس درسره خبرې نه کوم، زه هم خپل کار کوم، خودامې ورته وويل چې شينکې! په داسې لاعلاج غم باندي دې اخته کړم چې کار به هېڅ خوندرانکړي، اوس به زه هم ستا په اړه سوچونه کوم. پر بېکره مې وکړه چې رخصت يې کړم، اواز يې راباندي وکړ، صبر وکړه.

— څه وايي!؟

— هېڅ هم نه څه ولاړشه.

— گوره ووايه هرڅه چې وي زه يې اورم.

— نه هېڅ نشته هسې ماويل چې نه پوهېږم ولې، کله چې ویده شم نو یوناڅاپه لکه دپېرې پشان دسپې راپاڅېږم، کمپيوټر روښانه کړم، له دوستانوسره دنېټ له لارې خبرې پيل کړم، خو هغې ته مې هم زړه تنگ شي، لکه دبت ورته ناسته يم، دوستان راباندي نارې وهي، څه شو بېبې اویده شو بېبېبېبې، او نور، خو زما هېڅ په زړه کې دومره زور نه وي چې ځواب ورکړم.

بنه شېبه مې ورته وخنډل، په ټوکه کې مې دمیاعلي صاحب زیارت ته دتللو بلنه ورکړه، په موسکاڅو جدي لهجه يې وويل غلی شالالالال زه رښتیاوايم اوته راباندي ریشخند کوي.

نور يې دخوب په خاطر رانه رخصت واخست، ماډیگر مهال وو، چې بیا هم رښتیا لکه پېرې راپیدا شوه.

— سلام زه بیاراغلم.

— علیکم سلام راڅه راڅه همداستاکمی وو.

بيايې هم په خبرو کې کوم مثبت بدلون نه ښکار بډه، ډېره نهيلې غږ بډه، ورتنه مې وويل داسې خبرې مه کوه چې ماهم خفه کوي، داسې خبرې وکړه چې يوه شېبه وخاندو.

داځل يې ډېر ژر ځواب راکړ، خودايو څرگند حقيقت دی، چې نه ته ترې سترگې پتولی شي اونه هم زه.

ای لېونیه! ته پوهېږې چې زه څه غواړم؟

ما وويل څه غواړې، غواړې والوزې؟

نه مړه! يوخوته هم هروخت توکې کوي، زه غواړم چې په راتلونکې کې يو داسې کتاب ولرم چې، زموږ راتلونکې نسل په هېواد کې له تېرو جنگونو او ناخوالو خبر شي، ولې چې دوی دې ته ضرورت لري ترڅو دخپل هېواد په اړه وپوهېږي.

په کړس مې ورته وخنډل، غلې شه مړې! ته خوسمه د فیل په غوږ کې ویده يې، ولې ته نه يې خبره چې دافغانستان دپوهنې وزارت په پام کې لري چې دتاریخ له مضمون څخه هغه تاریخي پېښې چې دجنگونو او شخړو یادونه پکې شوي وي اوباسي، هغوی وايي چې په دې سره دشاگردانو فکرونه خرابېږي اوبده اغېزه پرې کوي، اوته ورته داسې کتاب چاپوي چې ټولې خونړۍ کيسې وي.

ځواب يې راکړ خو دولت غواړي چې لمر په دوه گوتو پټ کړي اما داهېڅ امکان نلري، دتاریخ له مضمون څخه خوبه يې وباسي، هغه به څنگه کړي چې دورځې يې په لسگونه مخ کې وژل کېږي.

نن مې ټوله ورځ دهغې خنداونه لیده، هره خبره به يې له يو عالم ناخوالو ډکه وه، نه پوهېدم چې څنگه يې وخنډوم، اخر مې ورته وويل: شينکې! يوه خبره درته وکړم؟

ژر بې ځواب راکړ هوسل خو وکړه، ماووېل نه یوه خبره کوم خو ژر به بې ځواب
راکوي، دومره ژر څومره چې زه تمه لرم.
_بڼه ووايه سمه ده.
_نه اول ژمنه وکړه.
_اوففف په زړه کې مې زور نشته ووايه زه حاضره يم.
_بڼه وایم بې خو گوره ځواب به راکوي.
_وايم درکومه بې ته ووايه چې څه وايي؟
هغه داچې نن دې هېڅ ونه خندل، فکر کوم نن چې کله سهار یخچال ته دڅه
شي دراخستلوپه خاطر ورغلې بې نو خدا درنه پکې پرېوتې اوبڼه بې کنگل
کړې ده.
له دې سره بې دومره په لوړ اواز وخنډل چې بېل خوند بې وکړ، اجازه مې ترې
وغوښته، بڼه نو دخدای پامان .
دبڼې شپې، بڼه خوب اوبڼه صحت دعایې راته وکړه ، دخدای پامان بې وویل
ماهم کمپیوتر بند کړاونور sign-out شوم.

دنبخونړ یواله ورځ

دېر کلونه پخوا له کوم نامعلوم ځای څخه راغی، زمور په کلي کې زمور د کورونو تر څنگ مېشت شو، نوم یې ولي وو، مگر فکر کور او لاس یې بېخي خالي وو، کسب او کار یې داوو چې له سیند څخه به یې ماهیان نیول او په بازار کې به یې پلورل.

داماهیان یواځې ده نه نیول، بلکې دده ونډه به پکې شل فیصده هم نه وه، اتیا فیصده به یې ورسره مشرې لور وحیدې اودوهم اودریم زوی زري او مطیع الله نیول، مطیع الله په یوه سترگه مغذور هم وو، درېواړه کوچنیان به هغه وخت د لس، اته او اووکالو وو، دوی به د ماسپینین له مخې په پرديو کړوندوسر وو، په لمدو ځمکو کې اوسیدونکي سره چینجیان به یې راوېستل، ترڅو یې سبا په کونډو (چنگکونو) کې وټومبي، ماهیان پرې وغولوي او نسکاري یې کړي، د شپې به په کور وو، سهار به دملا له اذان سره له کور ووتل، دابه که ژمی وو او که به اوړی، ددوی لپاره بې تفاوته وه، دورځې به یې دوه درې کیلو ماهیان نیول، پلار به ورته لکه دبادار اخواد یخوا گرځېده، یودره وال چره ایز ټوپک یې لاره دمرغانو په نسکار پسې به گرځېده او کوچني ماشومان به په خپلو خوار یواخته وو.

ولي ددېرې غریبې تر څنگ دومره ظالم اومستبد شخص وو، چې دغه کوچنیو ماشومانو ته به یې دیوې وړې تېروتنې له امله دومره سخته سزا ورکوله، چې هېڅ دانسانیت له شان سره به نه وه برابره، دده دهمدې ظلمونو له امله یې مشر ځوی چې زري به یې ورته ویلي یوه ورځ دماهیانو

دپلورلوپه بهانه بازار ته ولاړ او بیارانغی، نژدې دوه کاله لا درکه وو، یوه ورځ ماز یگر مهال وو، دکورپه طرف روان وم، دولي خېمې ته مې فکر شو چې مخې ته یې دده خپل ماشومان اودوه درې نورې ښځې ژاړې، زړه کې مې راتېره شوه، لکه چې دې ظالم خپل کوم ماشوم وژلی دی، ځکه چې هېڅ شک ترې نه وو، خیر پوښتنه مې وکړه، خو هغه شخص راته وویل چې دولي هغه ورک شوی ځوی، زري په جلال اباد ښار کې په یوه ترافیکي پېښه کې وژل شوی او دوی یې مړی دننگرهار د عامې روغتیا په روغتون کې موندلی دی، دگاونډیتوب او همدردۍ له مخې مو دقبریه تیارولو او دتدفین په چارو کې مرسته ورسره وکړه، درېیمه ورځ وه چې له ننگرهار څخه څوک راغلي وو، ولي ته یې ویلي وو، چې تاسو کوم مړی تېره ورځ دننگرهار د عامې روغتیا له روغتون څخه راوړی دی هغه زمورېدی، او غواړو مور قبر لوڅ کړو، خو ولي ورته ډېر سخت په قهر ویلي وو، تاسو اوس په ماباندې ریشخندوهی؟! ایازه درته احمق ښکارم، چې اوس به خپل ځوی هم نه پېژنم؟ خو هغو خلکو هم ډېر اسرار کاوه، چې باید یو ځل قبر وکني، همداسې وشول، هماغه وو، چې قبر یې راوسپړه، دلحد دسر یوه تېره یې چې پورته کړه، مړی لا هماغه شان تازه وو، چې یې کفن له مخ څخه ورته لرې کړ، یو ځل سړي چیغه کړه!! داخوپه رښتیا زلمی دی، خوشبې راغلیو خلکو ورته وژړل او بیایې له قبر څخه راپورته کړ، تابوت یې له ځانه سره راوړی وو، مړی یې پکې ځای پر ځای کړ او روان شول.

ولي دوخت په تېرېدوسره په هغه ځای کې له ډېرو خلکوسره وپېژندل، له هر راز خلکوسره یې راشه درشه پیل شوه، هغه دخلکو خبره سم خرابات وو، بچيو به یې گټله، ده به مصرفوله اومزې به یې پرې کولې، ژوند یې همداسې تېرېده، یوه یې نه دوه کېدله، دځینوپه وینابس په ډنگ حیران وو، کله به چې په کلي کې واده، کوژده یادخوښی کوم بل پروگرام وو نو نڅاگروته حاجت نه

وو، ولي او ورسره څو نور گډېدونکي هم وو، دوی به ملاوې تړلې وي، داسې سيل به يې ورته کاوه چې دډولکي مار او سورنه چې به يې بېخ ووېست. د اولادونو په همدې بدبختۍ کې يې هغوی دځوانۍ په دُرشل پېښې کېښودې، خوداچې ظلمونه پرې تردې اندازې زيات وو، چې هر ه لحظه به په ژوند نه بلکې په مرگ خوښ ښکار بدل، نودشته عذابونو ترڅنگ ورته ځوانۍ هم په ژوند کې بله ستونزه شوه، هغه داچې کله به وحیده دماهيانو نيولولپاره له کوره ووته نو په لاره کې به دکلي کوڅولوچکان ورته ولاړ وو، يابه يې په هغه ځای کې چې دې به ماهيان نيول، ورته مورچلې جوړې کړې وي، خودابېچاره به چې له کور له ورونوسره ووته نو لکه دېگۍ داسې پشان به يې يواځې خپله مخه ليدله، اخوديوخوايې نه شول کتلې، له ډېر احتياط او فکر سره سره بياهم پلار په سل نومونو يادوله اودې حد ته به يې وهله چې، له ځايه به د پورته کېدو نه وه، چې دا يوه نوې ستونزه ورته راتوکېدلې وه، هغه دومره حدته خپل اولادونه وېرولي وو، چې کله به يې يو اولاد واهه نو بل به له وېرې خلاصولی نه شوانه به دومره جرئت پکې وو چې په زوره يې ژړلې وای ترڅو يې څوک مرستې ته راشي، هغه زموږ په ټول کلي کې په ظالم مشهور وو، چابه ورته چرسي ويلي اوچابنگي.

يوڅه وخت وروسته زموږ له کلي وکوچېد، خوداسې ويل کېدل چې دلغمان ولايت ته په گرځېدلي سړک دسرځکانوپه سيمه کې مېشت شوی دی اوپه دې وخت کې يې هغه ورک اومر شوی ځوی هم راپيداشوی دی، خوداخل هغه مطيع الله هم له ځانه سره په هواکړ، اوپه خپله مخه ولاړ، دهغه عاطفه او مينه دومره ژوندۍ وه چې په خپل ورور يې نور هغه شان ظلمونه نه شول زغملی، خو دولي لپاره اوس هم داکومه مهمه او دتشویش وړ خبره نه وو، ځکه چې اوس يې په کور کې نورې لوني عابده، بي بي هوا اوفهميده، دومره لويې شوې وې چې د زري، مطيع الله اووحيدي تشه ډکه کړي، اودهغوی چارې مخته

يوسي، دوی هم دژوند په دې اړو دور کې رالويې شوې وي، دپلار له هر راز ظلم او ستم سره بلدې وي، چاته به يې شکایت نه کاوه، ځکه پوهېدلې چې دا ورځ به حتماً په دوی راځي نوځکه يې په چپه خوله خپلو مسوؤوليتونو ته غاړې کېښودې.

له يوڅه وخت وروسته بېرته زموږ طرف ته راغی خو داځل زموږ کلي ته نه بلکې زموږ له کلي يو کلی بره، منصور کلي کې يې واپول، او داځل يې په خپل ويروس (ظلم) هغه خلک تر دوه سپوږمو راوستل، خواوس زه ترې ډېر نه خبر ېدم ولې چې نور ماته هم له کورنۍ سره د اقتصادي ستونزې حلول راپه غاړه شول، خو ډېر ډېر شکر دلوی خدای ج اداء کوم چې يو حليم، مهربان، باعزت، داو لادحق پېژندونکی او مينه ناک پلار يې راپه برخه کړی دی، چې په ژوند کې ورڅه ديوي زړې په اندازه گيله هم نه لرم، اونه يې کله په دې مجبور کړی يم ترڅو له هغه سره په کارونو کې مرسته وکړم، هغه زما او زما د ټولې کورنۍ ډېر خيال ساتلی دی، خوددې هرڅه ترڅنگ دعا کوم چې ای خدایه کاش وحيدې، زري، مطيع الله، عابدې، بي بي هوا او فهميدې ته دې هم يومهربان پلار ورکړی وای، چې کمتراکمه خو يې په خپله زنده گۍ کې له خپل عمر څخه يوڅه خونداو لذت اخستی وای، خو افسوس چې داسې نده، هغه به خپل اولادونه وړي هم نه پرېښودل، هغه خورا کونه به يې ورکول چې ډېرو معتبرو خلکو به نه شول کولی خو دهغې نه ورته زهر ډېر ښه وو، له هغوی بېچاره گانو څخه يې د بېرېل پسونه جوړ کړي وو، دورځې به يې په ښو سرځايونو کې وځرول او ماښام به يې دلېوه مخې ته وتړل.

يوه ورځ خبر شو م چې وحیده يې ځانته بدل کړې او بل واده يې کړی دی، نزدې يو کال يې دواده ووت، له همدې خبر څخه څو ورځې لانه وې تېرې چې په کور کې مې له پلار سره په موبایل خبرې کولې چې زموږ دکورنۍ کوم

غرې مې پلار ته څه وویل، نوهغه ماته وویل چې خبر شوې؟ ماور ته ژر وویل نه خیر خودی له څه شي؟
هغه راغبرگه کړه: ولي خپله نوې بڼځه ووژله!! الله دې خبرې سره مې د بدن و بښتان ودر بدل، بې اختیاره مې له خولې ووتل، هی لعنت دخدای شه په داسې بې شرفه مخلوق، هغه بېچاره بې په سیخانو دومره وهلې وه، چې ساه بې پرې و بستې وه، د دې خبرو توان راکې پاتې نشو، فقط دومره مې وپوښتل چې (مشره بڼځه) بې چېرې وه؟ پلار ځواب راکړ هغه خویې لاپخواش پرلې وه، هغه خپلې بڼځې ته د بڼځوپه نړیواله ورځ په ډالی کې مرگ ورکړ او ژوندیې ورڅخه گانه کړ.

ناراضه مزدور

د برېښنا اوسپنيزې پاڼې ته يې تکیه وهلې وه او په لاره د پليو تېرېدونکيو وگړيو لاسونو او جیبونو ته يې کتل، ورته را رسېدونکي هر شخص به چې جیب کې لاس ښکته کړ ده به و انگېرله چې اوس به پيسې ورکړي، خو چې هغه کس به خالي لاس يا موبایل را و وپست بېرته به يې تندې گونځې شو.

يو ځوان يې په څنگ کې برېک واخست، جیب ته يې لاس کړ او په پوره حوصله يې د پنځوس افغانیو نوټ ورکړ او ترې روان شو.

لغړ ماشوم له ډېرې خوشحالی نوټ د جیب پرځای خلاص گړېوان کې واچاوه خو چې ويې لیدل پنځوسې يې سينه لمس کړه ژر يې راو وپست او جیب کې يې واچوه، خواته يې راغلم ورسره کېناستم، ورته ومې ويل ايا ډېر خوشحاله شوې؟

د سر په اشاره يې هو وويل، پوښتنه مې ترې وکړه: دورځې څو روپۍ پيدا کوي؟

تکنی ځواب يې راکړ: کله شل کله ډېر او کله کله پنځوس.

خبره مې يې ورقطع کړه: ولې دروغ وايي همدا اوس خو دې درې نفرو اويا روپۍ درکړې، يواځې هغه يوه هلک پنځوس درکړې نوته بيا ولې وايي چې کله شل او که پنځوس گټي؟

هلک ناراضه اسوبلی وکړ راته کړه یې هو خو ماته په پنځوسوکې لس روپۍ راکوي.

څه؟ څوک ډاکار کوي؟

هلک شاوخوا وکتل وېې ویل هغوی.

ماورته وویل خو هغوی څوک دي؟

وېې ویل: هغوی چې مور هر سهار خپلو ځایونوته بیایي.

دا چې مخکې مې څو څوځله اور بدلي و چې اوس په بنار کې چوکونه او

سړکونه سوالگروته په کرایه او اجاره ورکول کېږي نو پوه شوم چې دا ماشوم

هم دکومې پروژې کار کوونکی دی.

دوهم ځل ناکام

بې له دې چې دهغه لورته وگوري، اواز يې پرې وکړ هارونه! ای هارونه! تاته وایم، گوره چې بیا غږ نه راته کوي، بیا دپلار اومور ترمخې ما ملامتوي، هغې همدا خبرې له ځانه سره کولې، چې ده پرې برچ وهل، غلې شالا، بلادې په دې تور مخ شه، ځل ځله مې درته ويلي چې زما ددرس ويلو په وخت کې مه راسره غږېږه، جلی يې ووېروله، غلې په خپل ځای کې مېخ شوه، لږه شېبه وروسته يې سرد هارون خواته کور کړ، دسترگوله کونجه يې ورته وکتل، هغه بياهم د پخواپشان، په کتابچه کې رسمه شوې طياره درنگوپه واسطه رنگوله، يواځې درنگو کښهاری او دپزې سونايې ختله، شين خالی دشونډوپه سر وخنډل، په مخ کې ايښې اوږده نانځکه چې ژېړطلايي وېښتان يې لرل، دسپين مساله يي کمانک په واسطه يې پورته ورته اړولي وو، دښي لاس په ځنگل کې يې تور دستکول بندشوی وواو دمردکو (توشلو) پشان شني سترگې يې دخوځولوپه وخت کې خلاصې او بندې کېدې، راپورته کړه، ورسره په خبرو شوه.

راځه شينوگي! نه دې راسره غږېږي څه پرواکوي، ته به وگوري مابه هم اغا په مختب (مکتب) کې واچوي، بيا به ته وگوري چې زه به له هارون نه هم تکړه شم، شينوگي! زه گوره بيا په تاباندي نه غوصه کېږم ښه!

هارون چې تردې دمه په رسم اخته وو، مخ يې ورته راواړوه دپزې له کش کولوسره يې دهغې دخولې پېښې ورته وکړې.

زه درباندي نه غوصه کېږم، ماهم مختب کې اچوي، تا تورمخې اول څوک په مکتب کې پرېږدي هم نه! ته نوله ماسره امتحان وهلی سي؟

شين خالی، شينوگي دکوچني ماشوم پشان په ډبر مهارت سره په غبر کې تينگه کړه يولاس يې ترې لاندې اوبل يې پرې له پاسه ونيو، هارون ته يې وکتل، اودپوزې په مونجولوسره له کوټې ووت.

خو ورځې وروسته يې پلار په رښتياهم شين خالی په مکتب کې شامله کړه، نجلۍ په ډبره خوښۍ اولبولتيا سره ښوونځي ته تلله، په لومړيو کې يوشه کم جرئته وه، ځکه چې له خپلو همصنفيانوسره نوې او نابنده وه، خو دوخت په تېرېدوسره ښه شوه، پلار به يې کله کله، ښوونځي ته، داحوال اخستوپه خاطر ورته، خوهر ځل به داستاد لخوا د شين خالی په هکله له صفت اوستاينې سره مخ کېده، چې پلار به يې هم ډبر ترې خوښ شو، خو برعکس هر ځل به استاد له هارون څخه سر ټکاوه، شکايت به يې ترې کاوه، له نورور همزولو او همصنفيانوسره به يې دده له شخړو خبراوه، هارون څو ځله دپلار لخوا ورتل شو، خو هغه به يې قصد له شين خالی اخسته، تل به يې وهله، ورته ويل به يې ورته ستاله لاسه زما ژوند تريخ شوی دی، تل مې پلار وهي، په ښوونځي کې هم راته لوی غم جوړه شوې يې.

پلار به يې ورته ويل چې ته هم بايد ځان د شين خالی پشان عيار کړې، ټول استادان اوملگري يې ورڅخه خوښ دي خو له تانه ټول شکايت کوي. دوی دواړه يې په يوه خصوصي (شخصي) ښوونځي کې شامل کړي وو، خو هارون له شين خالی يو کال دمخه داخل شوی وو، بله ورځ يې امتحانونه پيل شول، هارون به خوبونه کول، ټوله ورځ به يې لوبې کولې، يواځې کله به يې چې دپلار دراتگ وخت شو نو کتاب به يې راواخست خو شين خالی تل درسونه ويل، او هڅې به يې کولې چې ښې نمبرې واخلي او په عمل کې هارون ته ثابتته کړي چې په رښتياهم ټکره ده.

ازمونيې خلاصې شوې، دنناتيجو دا اعلان ورځ وه، په دوی پسې موټر راغی، خو چلوونکي هارون ته يو پاکټ ورکړ چې دادارې لخوا ورته ورکړل شوی وو،

ترڅو يې پلار ته ورکړي، هارون پاکت پلار ته ورکړ او بېرته موټر ته وخته، چلوونکي ته يې وويل روان شه، خو هغه ورته وويل لږ صبر وکړه، په دې وخت کې د هارون پلار له موټروان سره روغېر وکړ، او په مخکې سېټ کې ورسره کېناست، هارون او شين خالی حيران وو، چې څنگه يې پلار له دوی سره نن په موټر کې پورته شوه، د ښوونځي ته چې ورسېدل، د ننتايجو اعلان هم خلاص شوی وو، خوبيا هم د هارون پلار د ښوونځي دمدير لخوا شاگردانوته وروپېژندل شو، او د هغوی دواړو نتايج يې په لاس ورکړل، کله چې نور گل دخپلې لور او ځوی نتيجې وليدې، معلومه شوه چې، شين خالی په خپل ټولگي کې اول نمره او هارون د دوهم ځل لپاره هم ناکام شوی دی.

(1_4_3)

په يوه ناپېژانده ماحول او چاپېريال کې مو يواځې د سلام او عليکم تر بريده سره وپېژندل، هغې په يوه لوړ دولتي پوست کار کاوه خو زه د يوې غير دولتي ادارې مامور وم، هسې خو دواړه مامورين وو خو فرق موبه دې کې و چې دهغې موقف، رتبه، زده کړې، عمراو هرڅه تر ما لوړ و، په دوهم ځل مې بيا په يوه ځای کې وليده تر څو خبرو اترو وروسته يې خپله دفون شمېره راکړه، راته کړه يې که کله اړتيا پېښېده او پوهېدې چې زه مرسته در سره کولى شم، نو په ډاډمن زړه فون راته وکړه.

څه وخت وروسته مې رښتيا هم په هماغې اداره کې چې دې پکې کار کاوه کار پيدا شو او کار مې هم تر ډېره بريده په همدې پورې اړوند و، فون کول مې ورته مناسب ونه بلل، په داسې حال کې چې له يو ډول ناروغۍ سره هم لاس او گرېوان وم، ډېر گرځېدل هم راته ښه نه ول، خير د فون کولو پرځای مې ورتلل مناسب وبلل، همداسې سوکه سوکه ور روان شوم هغه زما له ناروغۍ خبره وه، کله چې يې دفتر ته ورسېدم تر اجازې غوښتو وروسته يې کاري خونې ته ننوتم، همدا چې ويې ليدم له خپل ځايه را پورته شوه ويل يې ايا دومره اړين کار و چې په داسې حال کې په خپله راغلي؟ تاته خو ما د فون شمېره درکړې وه ولي دې زنگ راته ونه واهه.

ما ورته وويل خير دا مې مناسبه ونه بلله چې د يوې وړې خبرې لپاره هم درته فون وکړم، په څوکۍ د کېناستلو يې راته وويل، خپلې خدمتگاري ته يې د چا راوړلو سپارښتنه وکړه، بيا يې ماته وويل ښه نو وايه څه کار دي و؟

هغه اړین کار چې ور لپاره تللی وم ورته ومی ووايه هغې يې هم دا جړه کپدو ژمنه وکړه خو له ما يې هم ژمنه واخسته چې بيا ددومره کوچنی خبرې لپاره ځان په عذاب نکړم بلکی زنگ به ورته وهم.

دهغې له نېکو اخلاقو او واقعي خدمت نه ډېر متاثره شوم، هغه د ځينو خلکو خبره په زړه مې راننوتله، تر دې وروسته به مې کله کله زنگ ورته واهه پوښتنه به مې يې کوله اوس مو اشنایي ډېره زیاته شوه، یوه ورځ مې زنگ ورته ووايه چې څه کار ورسره لرم راته ويې ويل: اوس خو رسميات ختم دي سهار په ۸ بجې دفتر ته ځم او راشه چې له نږدې وگورو، نه پوهېږم چې هغې ولې غوښتل ما له نږدې وگوري سره له دې چې کار تر پخواني هغه ډېر کوچنی و، سبا يې دفتر ته ورغلم دا لانه وه راغلی، بلخوا په ماهم ددفتر دتللو ناوخته کېده، زنگ مې ورته ووايه ځواب يې هم رانکړ، فکر مې وکړ چې هرو مرو مصروفه شوې او يا يې ژمنه هېره کړې، ناچاره يې له دفتره راووتم او دخپل دفتر په لوري رهي شوم، ۱۵۰ متره مزل به مې کړی و چې په مخه راغله، له ليدوسره يې رانه بخښنه وغوښته ويل يې بېرته وگرځه زه هم ورسره روان شوم، دا چې دځوانۍ جوش او خروش و نو له دې سره په لاره گډ تللو يوډول خوند راکاوه، خدای شته په زړه کې مې ورته احساس پيدا شو، لنډه دا چې زمور د خبرو اړیکه په انټرنیټي اړیکو بدله شوه، زما ترڅنگ هغې هم زمالپاره يوډول احساس درلود چې زه يې په چټ او مسجونوکې دحروفو او کلماتو له استعمال څخه پوهېدم خو نه هغې دا جرئت لاره چې دزړه خبره وکړي اونه هم ما.

یوه ورځ مې دمينې دښکاره کولو څو کلمې د اعدادو په ډول په چټ کې ورته وليکلې خو هغه پرې پوهه نشوه، بېرته يې په ځواب کې وويل چې ددې اعدادو معنی څه ده؟ دا چې زه وپرېدم هسې نه چې بده يې وگني نو خبره مې شاته وغورځوله له ځواب ويلو يې تېر شوم، خو هغې بيا هم اسرار او ټينگار کاوه

،بالاخره مې له ځانسره پر بکړه وکړه چې معنی يې ورته وايم ، ترڅو به دادزړه خبره په زړه کې پاتې وي راځه په خوله يې راوله ، که يې بده وبلله نو اړیکه به مودتل لپاره له منځه ولاړه شي او که يې بده ونه گنله نو دا دوستي به مو په حقيقي مينې واوړي .

همداسې مې وکړل ، هغه اعداد (۱۴۳) چې د انگلیسی حرفو له (I love you) سره برابر و ، کله چې مې ورته داسې ولیکل څو دغه يې له حیرانتیا په مسج کې څڅڅڅه راولیږل څوما ځان غلی کړ ، له عکس العمل څخه يې وپوهېدم چې بده يې ونه گنله بلکې دې هم زما له خوا دهمدې خبرې د اورېدو انتظار کاوه ، خبرې مو وغزولې هغې راته ویل چې ما لایه دې برخه کې فکر ندی کړی ، خو زه پوهېدم چې فکر يې کړی دی ، یوه ورځ هغې هم راته مثبت ځواب ووايه ، اوس نو اشنايي په حقيقي دوستۍ او دوستي په حقيقي مينه واوختل کله کله به يې څنگ ته ورتللم ، خو ددې لپاره چې د دفتر همکاران يې په مونږ يوه نشي له ډېر کېناستلو او خبرو مې ډډه کوله .

یوه ورځ مې ورته وویل :

مرغلرې! ته ولې زموږ کور ته نه راځې ، یوه ورځ راشه چې له خپلې کورنۍ سره دې معرفي کړم هغې هم منفي ځواب رانکړ خو ويې نه ویل چې کله راځې ، خودغه مې بیا ورته وویل اخر یوه ورځ راغله زما کورنۍ يې ولیده موږ هم خوشحاله شولو او داهم خوشحاله وه ، په همدې ورځو کې مې یوه ورځ بیا راوغوښته خو داښه ده چې زموږ مینه دوه طرفه وه نه به هغې اونه به ما دهغې خبره ځمکې ته غورځوله .

یوه ورځ په کور کې یواځې وم زړه مې هم ډېر تنگ و مرغلرې ته مې فون وکړ ورته ومې ویل چې کور کې هېڅوک نشته راشه چې فکر مو بدل شي ، په سر کې زړه نازړه وه خوداچې زه او زما مینه ډېر پرې گران و ويې منله خو نن نه بلکې سبا يې د راتللو ژمنه وکړه ، داچې یواځې وم نور کارونه مې په شا

پر بښودل، بلا مې وړپسې کړه، دهغې راتللو ته مې آماده گي پيل کړه، کارونه دومره نه و خو زه يو ډول ذهني وارخطا بر بښېدم، هره خوا به مې چې نظر اړوه يوڅه به راته ناسم ښکاره شول، هغه به مې پرځای کړ بيا به مې بل څه ته پام شو بس گرد تاوېدم.

بالاخره سبا شو، تېليفون مې ورته وکړ ويل مې له ژمنې څخه خوبه نه وي اوبښتې خو هغې وويل چې درځم.

له لږ ځنډ وروسته مې بيا ورته زنگ ووايه چې غوړی يې پورته کړ ساه نيولوي وه، د بوټانو تقايي خته پوه شوم چې راروانه ده ويل يې دېر ناراحته يې؟ دادی در روانه يم.

غوړی مې کېښود خو راياد شو چې داپوښتنه خومې ورنه ونکړه چې کوم ځای کې ده، خیر هرچېرې چې وي رابه شی.

اوهو هلکه! ته خو هم په ځآن لږ گوتې ووهه که څه هم پاک کالي مې له سپاره اغوستي و هندارې ته ودرېدم په وچو وېښتانو کې مې گمنز تېره کړه ويښتان مې شک شک ودرېدل خوند يې رانکړ، دهليز ته ووتم د اوبو بدنی ايښې وه ورغوی مې غوچ او له اوبومې ډک دواړه لاسونه مې پرې لاسونه کړل، گوتې مې په وېښتانو کې تېرې کړې پرلپسې مې د وېښتانو دغوړولو تېل را واخستل دې ته مې هم د چپ لاس ورغوي کې کنده جوړه کړه کله چې مې بوتل دهندراي په رپک کېښود بې تولې شو او لاندې ځمکې ته يې ور ودانگل، داچې سرپوښ يې ما ټينگ کړی نه و نوپه هواکې هغه هم ورڅخه والوت تېل ټول زما په کمپس راتوی شول، اوه خدايه! دامې څه وکړل اوس خوبه مرغله را ورسېرې اوزه نورې او توکړې جامې هم نلرم، دابه نو څنگه شي.

ناچاره مې هغه جامې چې سپاره مې وېستې وې بېرته واغوستې هغه هم ډېرې خېرنې نه وې، سر مې شانه کړ خو له کاليو مې راضي نه وم، نن مې بايد له نورو ورځو ځان ډېر ښکلی کړی وای ځکه اخر مې معشوقه راروانه وه او يواځې په

یواځې ورسره گورم، دروازه مې هم خلاصه پرېښوده ماویل چې ټک ټک ته یې اړتیا پاتې نشي مرغلری ته مې هم دفون پرکرنه وویل چې دروازه خلاصه ده او نېغه خونې ته راځه، زه دکوتې په منځ کې ولاړ وم د انتظار شېبې مې شمارلې دفون لوی سکرین ته مې کتل دخه شي په لیدو بوخت وم چې دکور دروازه راخلاصه شوه کور حویلی نه لرله د یوې کوچنی خونې په اندازه دهلیز و، هغه دکور څښتن دکرایې لپاره جوړ کړی و اصلاً د هستوګنې وړ هم نه و خو موږ مجبوریت لاره چې پکې اوسېدو، دروازه چې خلاصه شوه گورم په توره جوړه کې دنګه اودښکلي څهرې لرونکې څښتنه نجلۍ په داسې حال کې چې په ګلابي شونډو یې موسکاه جال خور کړی و دهلیز ته په راختلو پارکو (زینو) راپورته شوه.

لاهم دکوتې په منځ کې ولاړ وم ماهم د موسکا په ډول شونډې سره بېرته کړې خودهغې روب داب دومره راباندې زورور و چې د گوتو څوکې مې ډېر په زور ورکړې او ښه راغلاست مې ورته ووايه.

دا کېناستله او زه لا ولاړ وم، ولاړم د انگر دروازه مې قلف کړه، بېرته دمرغلری څنګ ته په راتللو کې مې دوه ژورې ساه ګانې واخستې خونې ته ننوتم دالکه د ګلانو په منځ کې چې یو تر ټولو لوړ اوبنکلی وي په ناز او کرشمو کې تر ستوني ډوبه ناسته وه، زه یې هم تر خوا په ایخي بالنبت تکیه شوم، د حال احوال پوښتنه مې ترې وکړه لاهم د غرور په اسپ ناسته وه په داسې حال کې یې د صحت ډاډ راکړ چې مخ یې دتلویز یون په لوري و، ښه شېبه دواړه غلي و، زه ددې په هکله فکرونو واخستم له ځآنسره مې ویل چې دا خو اوس هم دفون له لارې یوډول او مخامخ بل ډول ده، بیا مې وویل ددې لپاره به داسې کوي چې ماتر خپل تاثیر لاندې راولي کله به مې ویل نه! دابه شرمېږي په همدې سوچونو او گروهونو کې وم چې د تیتې خندا اواز مې تر غوږو شو، خوبیا یې هم نه راکتل، ماهم دسترگو غشي هغه لور ته مخامخ کړل چې دې هدف

گرځولی و، دادفه يې نو خدا ته تشويش کې شوم چې ښه دې به ولي خندلي وي او داوې له ماسره خبرې نکوي؟

همدې کشمکش کې وم لاس مې د بالښت په اوږه اړولی و چې له گوتو ونيول شوم دومره لوی ټکان مې خوږ لکه برق چې نيولی اوسم زړه مې درزا پيل کړه، له دې سره د مرغلرې له خولې يوه زوروره خدا راووته، لکه لمده لښته په ملا قاطېده را قاطېده او خندل يې زه هم خپلې بې ځايه وېرې ته خدا واخستم ډېره شېبه مو وخنډل خو زما خندا تر ډېره بريده له مرغلرې سره د ځان عادي کولو لپاره وه، په خدا کې مې ورته وويل ډوډۍ به وخورو بيا به خبرې کوو، موږ يو هم وړي نه و خو هسې عادت مو وکړ، مرغلرې خوبخې بازارى خوراک وکړ هسې دگوتو څوکې به يې کاسې ته وربښکته کړې دسترخوان مې ټول کړ خبرې مو پيل کړې هغې راته کړه: ايا ته رښتيا زما ليدونه دومره تېرې وې؟

ماورته وويل ولې ته يې نه مني؟

هغې وويل ولې يې نه منم چې شک مې کولى بيا له هغې ځايه تردې ځايه ستا ليدو ته راتللم؟ او هغه هم په داسې حال کې چې په کور کې دې نور څوک هم نه وي؟

او اى! ته دې دې جاموته وگوره ولې نورې جامې نه لري؟

ماورته وويل لرم يې خو ستا له راتلونې مخکې رانه پرې دسر غوړولو تېل توى شول، بيا يې وخنډل پښې يې وغزولې خو ټانيې يې سترگې زما په سترگو کې وگنډلې له ځآنسره مې وانگېرله چې اوس به مې بيا په کوم ځای نيوکه کوي، راته کړه يې رانږدې شه او په غېږ کې مې سر کېده.

له سترگومې نظر والوت، يخ ونيوم هېڅ مې دهغې له خولې دداسې خبرې تمه نلرله، خومايي چې حوس او غوښتنه لرله جرئت مې نشو کولى فکر ته مې وخت ورنکړ بس سر مې ورته په غېږ کې کېښود له سر کېښودو سره يې ژوره

او داسې بنده بنده ساه واخستله لکه د وچې سيلې مياشت کې چې په چا د
 يخ اوبه واچوي، مالپاره هم همداسې و په قراره يې پښې راتولې کړې او په غېږ
 کې يې دومره کلک ونيوم چې خوله او پوزه مې دواړه بند شول، تنفس مې هم
 ډېر په سختۍ اخسته خو دېر پښودلو غوښتنه مې نه کوله ځکه داشبې مې
 ډېرې محدودې او حتی ثانيې بللې.

خو شېبې وروسته يې سست کړم په مخ مې يې راته لاس کېښود ويل يې :
 صادق! پوهېږې چې ولې مې دومره خوښ يې؟
 خپل بڼي لاس مې د مرغلرې د اوږدو زلفو لاندې له غاړې تاو کړ ورته ومې
 ويل نه!

ويې ويل داځکه چې ته دخپل نامه په شان ډېر صادق او رېښتونی يې، کله چې
 په موبایل درسره خبرې کوم دخپل ځان په هکله ستا احساس له لرې
 محسوسوم، ډېر وخت زه له خپل حده اوږم خو ته بيا هم سکوت اختياروې
 او يواځينی خبره چې زما دزشتوالي په ځواب کې يې کوي همدا ده چې (له
 تاسره ډېره مينه لرم).

صادق! زه ستا مينې او محبت ته سلام کوم او داچې نن مې له هر رواج، دود او
 دستور له احاطې څخه پښه اړولې اودهر جبر زنجيرونه مې مات کړي داټول
 ستا د رېښتوني محبت نتيجه ده، او دا چې نن مې په خپله غېږه کې ستا سر
 ايښی داهم ستا د بې اندازې مينې محصول دی .

گرانه!ن دخپل زړه خبره د لومړي او وروستي ځل لپاره په خوله راوړم او درته
 په جهر سره وایم چې زه (تنها له تاسره مينه لرم) ته زما لومړی او وروستی
 مينه يې.

مرغلرې زما وېښتانو ته مساج ورکاوه په تيبټ اواز يې راته خبرې کولې هغې په
 داسې حال کې چې د زړه درزا يې ما ډېره په اسانۍ سره حس کوله، خپلې
 نازکې شونډې زما پرمخ راښکته کړې ترڅومې ښکل کړي خو، اوښکې يې له

شونډو مخکې شوې، له سترگو يې بېلې او زما پر مخ يې خوله ولگوله، دمرغلو و
ددانو پشان نورې اوبنکې يې هم زما پر مخ را تويې شوې، سلگيو واخسته، ټوله
لړزېده، زه يې هم خواشینی کړم نه پوهېدم ولې داسې کوي سر مې يې له
غېرې پورته کړ، هغې بېرته زما په مخ لاس کېښود او زړه پورې يې ونیوم،
مرغلرې خوله زما په خوله کېښوده او په بند ستوني، جال جال سترگو او خپ
اواز يې دا خبره وکړه :

صادقه! کاش زه واده شوې نه وای!!!

گل زرینه

نن بیا له معمول سره سم له ټولونه مخکې د شنې ونې لاندې راورسېدم له وچو وښونه په جوړې شوې سترنجی په دېره کې وغزېدم، دا هغه یخه او شنه دېره وه چې هر کال به داوړې دگرمۍ موسم په رارسېدوسره سپن ږیري علي خان اکا په خپلو لاسونو جوړوله، په دې دېره کې یوه غټه دتوت شنه ونه ولاړه وه چې له ډډنه به یې ایله ددوه غټوسر یو لاسونه تاوېدل، زما په شمول به دکلي خو شوخ ماشومانو هره ورځ تر غرمې پورې پکې ساعت تېري کوله او دعلي خان اکا نه به مو په زړه پورې کیسې اورېدلې، هغه به مونږ ته داسې ټوکې او کیسې کولې چې له ډېرې خندا نه به ډډه په ډډه اوښتو حتی تر دې چې نوره به مو له ډېرې خندا نه له سترگو اوښکې روانې شوې.

زه ناست وم، علي خان اکامې لیده چې څلورپټیه وړاندې یې په غوايانو باندې چې ده به ورته ((برگی)) جوړه ویلې یوه (قلبه) کوله خو اواز مې پرې ونه کړ ولې چې نه مې غوښتل دده شوق متکور کړم هغه یوه پخوانۍ سندره په لوړ اواز زمزمه کوله غږ یې تر ما ښه په اسانۍ سره رارسېده، له ځانه سره مې ورته خندل، چې سلیم اونا سر هم راورسېدل اولکه د تېک نیولو پسونو یې له ډېرې سترې یانه اینجه وهله، سمدستي په دېره کې پر بوتل، لس بجې به وې چې هغه هم قلبه خوشې کړه، کنده په پټي کې ولاړه، پاتې شوه او ده برگی جوړه ددېرې په لور را رونه کړه، هلته یې ورته په سپره کې ژور اخور جوړ کړی وه، په سر کې یې ویالې ته بوتل اوبه یې ورکړې، بیایې راوستل په خپلو خپلو مېوگیو یې وتړل، اواز یې وکړ براته بچوا! له دېرې نه یوه غېږ خید (شنه جوار) راوخله او دغوايانو په مخ کې یې واچوه چې ډېر وړې شوي دي، برات لا تر دې

وخته ما نه وه ليدلی چې راغلی دی، هغه هم سستي ونکړه غېر يې له خيدنه ډکه کړه اودغوايانومخې ته يې په اخور کې وغورځول .

نور ترې دواړه راغلل، ټولو ورته سلام اوسترمشي ورکړه، زه را پورته شوم، په ختین جام کې مې ورته دشنې ونې لاندې له خينې چاټې نه يخې اوبه رواخستې، لږې مې ورته په خټ کې تويې کړې، اخ اخ يې وکړ داکوم حرامي يې :مکوه چې شخک به شم ډېر ستړی شو يم، مخې ته يې راتاو شوم اوبه مې ورکړې، هلکانو ټولوپه يوه اواز ورته ويلې، بوډا! نن به کومه کيسه راته کوې؟ داچې هغه دبوډا په لفظ ډېر غوصه کېده نو يوځل يې ټول پسې واخستل اوله دېرې نه يې وشړل، خوبيا سره راتول شول اوپه زار يو اونواتويې ورته پيل وکړ، چې خيردی يوه کيسه خووکړه، چې نورنو غرمه ده علي خان اکا وويل: راځی نن درته زما د عکسری د وخت کيسه وکړم، ټولوورسره ومنله.

کيسه يې داسې پيل کړه: دوه څلوېښتمه سنه وه، مور نه پوهېدو چې کومه سنه يې يادوله خو خبرې يې پيل کړې، يوه ورځ د غرمې يوولس نيمې بجې وى د شنو وښو پند مې په شا کړى وه، او د کور په لور روان وم د کوڅې په خوله کې (گل زرینې) د مټينې ترور لور له مټ نه په ناڅاپه توگه ونیوم او کش يې کړم، علي گيه! چيرته داسې بېغمه روان یی؟ کلي ته اسکر(عسکر) رانوتی دی ځوانان له ځان سره عسکری ته بيايي بيا يې راباندې يوه ټوکه هم وکړه، چې ته خو هسې هم ځوان نه يې ورځه تاته به څه نه وايي، گلزرينه زما ډېره خوښه وه، نه پوهېږم چې دهغې به هم خوښېدم اوکه نه، خوتل به يې راسره ټوکې کولې، چې ما يې هم له ټوکونه ډېرخونداخسته، يو وخت مې ورته دولسوالی له بازارنه، دځونډي جوړولو لپاره يوه کوچنی دمخ کتلو شيشه اولونگ هم راوړي وو.

زما په زړه يې د ډار روې گډې کړې سخت يې ووېرولم؛ پند مې ځای پرځای کېښود، لږ داسې ورمخکې شوم زمونږ کور د کوڅې په اخر کې و، پدی ځای کې

کوڅه یو څه تاوه شوې وه او موږ (ګولایي) یې لرله، کله چې له ګولایي نه ورمخکې شوم ګورم چې همدا زموږ د کور په خوا کې یو کله فیل (واز) موټرولاری دی چې څر او نصواري رنگ یې و څوتنه عسکر زموږ ددروازې مخې ته ولاړ دي ټکان مې وخوړ، غوښتل چې بېرته وروسته ولاړ شم .

په دې وخت کې ،ادې مې چې له عسکروسره ولاړه وه راباندې فکر شو،یوډم یې چیغه کړه، هغه دی علي ځوی مې راغی ، رښتیا هم چې پخواني خلک ډېر دساده او صادق وو، ددې له غږسره د عسکرو فکر هم زما په طرف شو، ما غوښتل چې تبېننه وکړم ، خو له پېښې به څه تبېننه وي ، عسکرو وویل چې ځای پرځای ودرېږه او ونه ښورېږي ، نور نو لږزه راباندې ولگېده داسې شوم لکه دپښو لاندې مې چې په روانو اوبوکې شگې روانې وي، د قدم اخستو نه وم، ځای پرځای ودرېږم، هغوی هم راغلل او موټر ته یې ور پورته کړم.

موږ ورته له خندا لوټ په لوټ اوښتو او ده راته کیسه کوله ، له ختین جام څخه یې یو غږپ وکړ حلق یې تازه کړ او کیسې ته یې ادامه ورکړه، زموږ له کوره یې سیده ولسوالۍ ته یوړم، درې ورځې ورسته یې له څوتنو نورو ځوانانوسره کڼر ته ولېږلم ، هلته مو عسکري پیل شوه ، څه سربه مو خوږوم، یوکال عسکري وي ،ماچې کله اووه میاشتې تېرې کړې نور مې زړه تنگ شو، په کور پسې به ډېر خفه کېدم،خو موږ ته به مې غوسه راتله، یوه ورځ پټ دښپې د خوب له ځایه په څه بهانه پاڅېدم،او د تبېننې پرېکړه مې وکړه، ډېر فکر کولوته مې وخت ونه لید،نو همداسې روان شوم،درې ورځې مې په پښومزل وکړ،وروسته له درې ورځو نه مې ځان د ننگرهار بهسود ولسوالۍ د بهر اباد ته را ورساوه ، زه ډېر بلد هم نه وم ، څوځله مې لارې ورکې کړې، په بهر اباد کې مې غوښتل چې له سیند نه پور ټوړم، تکل مې وکړ چې په اوبولا هوکېرم ، ګورم چې څو عسکر هم دي او غواړي له ابونه پور ټوړي، ددوی په لید یوځل بیا هر څه رانه هېر شول، زلزله راباندې راغله په ابولا نه وم

گېدشوی چې ژامې مې په کړپېداشوي، هغوی چې زما دژامو ډول وهل وليدل، نو سم دواړه راباندې پوښول، چې زه حتماً کوم کيس لرم اوياهم کومه پېښه په مخ کې لرم، نو يې بې له ځنډه راباندې سترگې راووستې ای دغل بچیه څه کوي غواړې چې وتښتې؟ ژرکوه ووايه چې له کوم ځايه راوتښتېدلې، اوچېرته ځې، ماهم دنرپشان ورته وويل چې له کونړ نه راغلم، اوکورته ځم.

په کونړ کې دې څه کول؟

هلته عسکر وم!

له لاسه يې ونيوم، راځه اوس دې کور ته بيايو، ډېرې زارې او عزرونه مې ورته وکړل، خو غږمې يې وانه ورېده، يورانته مخکې شو او بل راپسې، پدې چې بيا ونه تښتم، خو هغوی لاپدې نه پوهېدل چې که چېرې ماته د تښتې چل راته نو اوس به دوی ځنگه نيولی وم!

ماورته وويل ښه نوبيا؟

ويې ويل: خپسرو ورځ موراباندې تېره کړه نور نو وړې شوی يم اوخبرې نشم کولای، شهسوار ورته وويل، خير دی اکا نو زياتي خوبه کيسه هم خلاصه شوې وي خو دا اخري يې هم ووايه چې بيا څه وشو، سړی په خندا شو چې آن په خوله کې يې دغابنونو دنه شتون له امله تالو ښکاره شو، مور هم ورسره وخنډل، ويې ويل: بيا داسې وشو چې زما دتښتې سزا داشوه چې يوکال عسکري مې په دوه کالوکې پوره کړه، او وروسته له دوه کالونه د اول ځل لپاره کورته راروان شوم، چې دلارې په اوږدوکې ترخډ هم رانه ورک شو.

مور ټولو بيا خټ وهل، په کړس کړس مو وخنډل اوشور مو جوړ کړ، سليم ورته ويل ښه نوبيا څه وشو؟ په خټ کې يې ورته څپېره ورکړه نو بيا څه خوکورته راغلم او چې راورسېدم نو داسې وم لکه څرنگه چې تللی وم، نه راسره تذکره وه اونه ترخډ، هېچاراباندې باور نه کاوه چې زما وخت به پوره شوی وي، ټولوبه ويل چې علي خان له عسکري نه راتښتېدلی دی، نور نوله هماغې ورځې نه زه

یم او داسپېره پتې اودادی تر نن ورځې پورې پکې اوړم را اوړم، چې په دې وخت کې نور نو پخه غرمه وه هغه ته یې مېرمنې د غرمې نارې راوړ او مور چې لکه د سپر کونډ کوبچي له ډېرو اوښتو او را اوښتو نه خړ پر شوي وو د کورونو په لور وخوځېد او په لاره کې مو د علي خان اکا کیسه یوبل سره په خندا تکراروله .

د ژوند رنگونه

ما دا منله چې دعصب، نصب او کلي کور له مخې مې ورسره پېژندگلوې او انشايي نه لرله خو په دې باوري وم چې د زړه اړيکه او پېژندگلوې مې ورسره تر نورو هغو څوچنده زياته وه، هغه مې دخپلې کورنۍ له غړيو څخه يوه بلله، هغې هم په زړه کې ځای راکړې و او په ښکاره به يې راته ويل، چې تر بل هر چا ورته گران يم اوس يې په خپل ژوند کې دهغو کلکواو پېچليو غوتو خلاصول چې په خوله او غاښونو هم نا ممکن ول په لاس د خلاصېدو هيلې پيدا شوې وې.

هغې خپلې ډېرې مړاوې اوله منځه تللي هيلې دبېرته تازه او گل کېدو په حال کې ليدلې او ماهم ډېرې هيلې ورپورې ترلې وې، هغه راته ډېره پياوړې، ښکار بده، حتی د پردې تر شاه به مې دهغې په مخ او تندي کې د وړتيا او لياقت کرښې لوستلې، هغې ډېر هنرونه لرل او له هريوه څخه يې ډېره په سمه توگه استفاده کوله، خوبواځې يو هنر يې نه لاره چې هغه له جرئت څخه عبارت و او جرئت بيا د نورو ټولو هنرونو سرلاری او منعکسوونکی بلل کېږي.

په ډېرو کمو ورځو کې يې په خپل ځان، فکر او فعلونو کې ډېر مثبت تغيرات احساس کړل، يوه ورځ يې راته وويل:

زه غواړم په حقيقت کې يوه پياوړې، متحرکه او ژبه وره سياستمداره، ليکواله، وزيره او وکيله شم او ډېر مې زړه کېږي چې دا فکر او غوښتنې مې په حقيقت بدلې شي، نن مې په خپل زړه دومره باوري شوې يم چې آن که سلگونه زره خلک ناست وي نو مخکې به يې لکه دبلبلې پشان خبرې وکړم، وروځې يې پورته واچولې د لږې شېبې لپاره دمکس کولو په

خاطر يې سترگې پټې کړې، ژوره ساه يې واخسته ويې ويل: خودا هر څه به څنگه وشي؟؟ دومره خواسانه هم نده زه هم د چاپشان په وينه خوبونه وينم. ماورته وويل: کوم څه چې تا وويل دا هېڅ نا ممکن ندي ډېر په ساده توگه کېږي خوکه ته يې له زړه څخه وغواړې. هغې ژر زما خبره را قطع کړه.

اتله! اما اوس له زړه څخه له هر راز ستونزو، او کړلېچونوسره د دغرو وهلو اومقابلې کولو پر بکړه په جدي ډول کړې خوستا همکاري ته تر ډېره اړتيا لرم. ماچې کله دهغې په سترگو او مخ کې په واقعيت سره له هېواد، خلکو او دندي سره جنون اومينه وليده نو په کلکه مې دهمکاري ژمنه ورسره وکړه، هغې ته مې ځينې لارښوونې وکړې، په خوشېبوکې په داسې حال کې چې رانه لرې وه خو دهغې په پخواني سست بدن کې مې يو ډول ځواکمن حرکت احساس کړ، هغه دومره پياوړې په نظر راغله چې فکر مې کاوه همدا اوس يوه لوړ منصب لرونکې ده.

سبامې خپل ځای ته را وغوښته يوڅه لارښوونې او سپارښتنې مې ورته وکړې، اوپه بله ورځ مې په يوه ټلويزيون کې د مېرمنو په يوه خپرونه کې د گډون لپاره وخت ورته واخيست، پروگرام يې ډېر په زړه پورې مخته يوړ، له همدې ورځې د ټلويزون د کار کوونکيو خوبه شوې وه د رسمي کار کولو وړانديز يې ورته وکړ ترڅو همدا خپرونه چې خپله پکې مېلمه وه دکوربه په توگه مخته يوسي.

خبره يې د مشورې اخستو لپاره راسره شريکه کړه ما هم پرته له فکر کولو ورته وويل: چې لومړۍ بريا دې مبارک شه او ورته ومې ويل چې دهغوی وړانديز ومنې خو هڅه بايدوکړي چې له ژمنې سره سم خپل کارونه معياري اوپرمختللي کړي، همداسې يې وکړل، بله ورځ مې په يوه ورځپاڼه کې دهغې

يوه ليکل شوې علمي مقاله ولوسته، خوښ شوم له ځان سره مې وويل چې زموږ گډو هڅو او هلو ځلو رنگ راوړ.

ماته هم ټولنې ته د يوه اهل او دکاري وړتيا لرونکي شخص د تقدیرمولو وياړ راپه برخه کېده، او هغې په رښتيا هم زه د دې هرڅه لامل او دخپلو بریاوو راز بللم، سره له دې چې په اوسنۍ عصر کې د هرچا د باور حلقه تنگه او محدوده وي، خو هغې پر ما ډېر باور کاوه، ما هم ډېره هڅه کوله چې په ځان دهغې باور وروستي حد او اوج ته په رښتینولۍ سره ورسوم.

له دې هرڅه سره سره په ښکلا کې ځینې ستونزې او تېروتنې وې چې بار بار به ورڅخه تکرار بدلې او دا عادتې تېروتنې یې زما هېڅ نه خوښېدې، مگر په خوله مې ځکه نه ورتله ویل چې داسې فکر ونکړي چې گواکې زه په هغې ځان غټ او مدمغ حسابوم، خو په زړه کې به ډېر ورته ځورېدم، زه باور لرم چې ښکلا به فکر هم نه و ورباندې کړی خو ما دهغې دغه شان کړنې په یوډول نه یوډول د ځان توهین اوراته د اهمیت نه راکولو په معنی گڼلې.

آخر مې یوه ورځ زړه ډېر لوی کړ او ورته ومې ویل:

گوره ښکلا دا بار بار اشتباهات او بد عدتونه ستا شخصیت، نوم او علمي سويې ته ډېره لویه صدمه رسوي، خو دا چې متل دی وايي: (علت ورکېږي مگر عادت نه ورکېږي) دا اوس دهغې عادت گرځېدلې و چې دخبرې ځواب به یې په خپل وخت نه درکاوه، فون ته به یې په خپل وخت ځواب نه وایه، پیغام به یې په خپل وخت نه لوسته او که به یې ولوسته نو بېرته به یې ځواب ورکول اړین نه بلل.

دا اود پته ورته نورې ستونزې وې چې د ښکلا د ورځني ژوند د بهبود لپاره باید جبران او له منځه وړل شوې وای، ځکه هغې ډېرې لویې هیلې او ارمانونه لرل او دهغو ټولو ارمانونو د پوره کولو لپاره باید هغې ډېره قرباني ورکړې وای

او داهرڅه يې له منځه وړي او يا بيخي کم کړي واي داځکه چې اور او اوبه هېڅ وخت نه سره جوړېږي.

اوس نو هغه يوڅه مطرح شوې هم وه، وخت ناوخت به ځينو انځوريزو او غږيزو رسنيو کې د سياسي، ادبي او ټولنيزو بحثونو لپاره هم ور غوښتل کېدله. يوه ورځ مې د سهار پر مهال ورته وويل: ښکلا! ته بايد دخپلو ټولو هڅو او فعاليتونو ترڅنگ خپله کورنۍ هم وپالي او دهغوی اعتماد بايد تل له تاسره وي زه پوهېږم چې ته په دې هرڅه پوهېږي خو غواړم بيا يې هم تاکيد درباندي وکړم او په دې دې پوهه کړم چې د ټولنيز او کورني ژوند چارې ټولې د اعتماد پر پايو ولاړې دي.

هغې هم په پوره سپېڅلتيا ډاډ راکړ او دخپل ژوند قهرمان يې خپل مشر ورور راپه گوته کړ همدارنگه يې له خپل پلار څخه ډېر رضایت وښوده او راته ويې ويل چې په هره چاره کې له هغوی سره مشورې کوي.

نور نو زما او دښکلا ټولې هيلې د غوړېدو په حال کې وې مور هره ورځ دخپلو ارمانونو د اسمان له لمنې د گرم او روښانه لمر د راختلو علامې اونښې ليدې، مگر هغه څه چې په دې اسمان يې لاهم خال خال وريځ ساتلې وه هغه د ښکلا هغه عادتونه ول چې زما له پيل څخه نه خوښېدل او هغې ته مې يې ډېر وخت په کنایو کې يادونه هم کړې وه.

يوه ورځ مې ډېر اړين کار ورسره و نه يې فون ته ځواب ووايه، نه يې پيغام ځواب کړ او نه يې په مسنجر کې ځواب راکړ، سره له دې چې فون يې هم بند نه و او په مسنجر کې هم انلاين وه، تر ډېرو هڅو وروسته هم په دې بريالی نشوم چې په خپل وخت ورسره خبرې وکړم.

ډېر ځنډ وروسته يې په مسنجر کې ځواب راکړ، څو خبرې چې مې ورسره وکړې هغه پوهه شوه چې زه خوشحاله نه يم نو يې همدومره راته وويل: ته

خومره غوصه یې، د ځان د خلاصون لپاره یې ډېرڅه وویل خو زه اوس دښکلا له داډول خبرو او کړنوسره عادت شوی وم.

ماخوستن مې په یوه مقاله کار کاوه چې رایاده شوه، مسج مې ورته وکړ، بیا یې ځواب رانکړ، وروسته یې یواځې سلام وکړ او نور یې هېڅ ونه ویل، تر ډېر ځنډ وروسته یې بیا په مسج کې لیکلي و:

پوهېږې! اوس مې سکوت دنده شوه، او دردونه مې خواږه ملگري، زه مې نور له خپلو تلپاتې دردونو سره ژوند کوم.

کله چې مې دا خبرې ولوستې په سترگو مې تیاره شوه، زړه مې دومره سخت ټکان پیل کړل چې نږدې و وچوي، ژرمې بېرون ته منډه کړه، دژمي په سخته هوا کې ودرېدم، په تندي مې مړه بڼوله راماته شوه، له ځانسرې مې وانگېرله چې نور یې لکه چې کورنۍ د کورله کارونو پرته د سیاسي، مدني ادبي او او ژورنالېستيکي فعالیتونو اجازه نه ورکوي، ځکه په دې ورځو کې زه یوڅه شکی شوی هم وم، خواوس مې خپل فکر باندې ۱۰۰٪ فیصده ډاډه وم، خپلې ټولې هیلې ارمانونه او هلې ځلې مې د شپې په دې توره تیاره کې د ورکېدو په حال کې ولیدې، تر ډېر ځنډ وروسته په داسې حال کې کوتې ته را ننوتم چې ستونی مې شدید درد نیولی و، دکورنۍ دغړیو او ماشومانو شور ماشور هم راباندې بد لگېده په لړزانو لاسونو مې موبایل را واخست او دعلت پوښتنه مې ورڅخه وکړه.

ښکلا ځواب راکړ:

بس اتله! دا ازاد شعر مې ډېر زیات خوښېږي.

درې ملگري

دماسختن لمونځ مې داليکين ژبړې رياته په داسې حال کې وکړ، تابه ويل چې په کوټه کې دې گرد چاپېره ژبړ پلاستيک نښلولی دی، خوددې اليکين له رياته مې دومره خوند واخست باور وکړئ چې د راډ يابرق رناکې هغومره خوند نه وو، له لمانځه نه وروسته مې له خپلو درې تنو ملگروڅخه له يوه سره دزړه غوټه پرانيستله، هغه هم لکه زما خبرو ته چې تېری او وړی وه داسې په خوږه ژبه يې راسره دزړه خواله پيل کړل، زه يې ډېرزيات دځان په طرف جذب کړم، همداسې يې راته کتل يوه لحظه يې هم سترگې رانه نه اړولې اونه يې زه دې ته پر بښودلم چې له دوه نوورملگروسره هم خبرې وکړم، له ډېرو خبرو وروسته، يې راته له هغوی سره دخبرو کولو اجازه راکړه، ماهم مخ بل ملگري ته را واړاوه، خودی يوڅه گيله من راته ښکاره شو، البته دی به په دې گيله من وو چې ولې مې اول له ده سره خپلې غورې پيل نکړې، خير خو په مانېجن حالت يې راسره دژبې په سر خبرې پيل کړې، کله به يې گيله کوله اوکله به يې نازونه په زړه کې مې تېر بدل چې، درېيم ملگرخوبه هم راته ښه په قهروي، چې ولې له هغه سره خبرې نه کوم، دسترگوپه کونجوکې مې ورته غلی غلی کتلې قسمت مې دلته کار نه کاوه چې له درې واړوسره مې په يو وخت کې خبرې نه شوی کوالی، له درېواړوسره مې موضوعگانې بدلې وې، وپرېدم چې اواز راآندې ونکړې، خوښه وهغه هم خاموشي اختيار کړې وه، داسې نه وه چې مالې ډېروخت وروسته داسې ملگري پيدا کړي وو، هسې خو، هره شپه، هره ورځ او هره لحظه داسې ملگري راسره وي اوکه داملگري راسره نه وي نو زما ژوند بيخي نيمگړی دی، بس لنډه به يې ووايم چې همدا دوستان، زماننده گي

خوراک، خښاک او تفریح دي، کله کله خوږه کور کې راته مور پلار یوه نیمه غوصه هم کوي او وایي چې له مور دې بېخي لاس اخستی دی، وتل ته یې اوهندا ملگري دي، خوزه په یوه له نازه ډکه موسکاترې ځان خلاص کړم، خو کله کله داسې هم پېښېږي چې ان له ماڅخه دهغوی د بېلولو هڅه هم کوي او په څو ځله خوږې ورتنه گواښ هم کړي دی د خوشبېلپاره یې زما او د ملگرو ترمنځ یو څه فاصله هم ایجاد کړې ده، دا ځکه لکه څرنگه چې زه له خپلوملگرو سره دومره مینه لرم نو د دې لس چنده زما کورنۍ له ماسره مینه لري نو هغوی نه غواړي چې زه خپل ټول وخت له دوستانوسره تېر کړم، خودا اوس زما په وینه کې نغښتې مینه ده، چې وتل یې زماله وینې مشکل څه چې ناشونی کار دی، له دې ملگري سره مې هم ښې ډېرې خبرې وکړې، نور مې نو انداز او کرکتر ورتنه داسې کړ، چې له در بېم ملگري سره هم څه ووايم، که څه هم زړه یې نه وو، چې پرې یې ږدم خو باید پرې ایښی مې وای، همداسې مې در بېم ملگري ته ورنږدې شوم، هغه چې په مخ یې ښکلی دسمال غوړولی وه چې رنگارنگ گلانوناندي ښایسته شوی وه دده له مخ نه مې پورته کړ، خودی لا داسې خفه وو، چې هېڅ یې نه غوښتل راسره سپنې هم وکړي، نور مې نو ورتنه په عزرو اوننواټو پیل وکړ، خو چاته یې وایي، زه فکر کوم ده به هم داسې فکر کاوه چې ولې مې لومړی ده ته نوبت ور نکړ، خیراخر مې له سترگو ورتنه اوبښکې راغلي، بیایې هم راسره نه منله، الیکین هم زما دمظلومیت او دملگري دغرور ننداره کوله او خاموشي یې اختیار کړې وه، چې ورسره یې له سینې یو تور لوگی هم راپورته کېده او په کوټه کې یې منډې رامنډې وهلې ترڅوله دې ځای څخه دوتلولار ومومي، نور نو شپه ډېره تیاره وه، چې د خوب مچۍ وچيچلم، داسې یې کړم چې نور مې ددې ملگري په مخ راته سترگې، پوزه، وروځې، زنه، خوله، هېڅ نه ښکاره کېدل، اخر مې ورتنه وویل چې نورې خبرې به سباته وکړو، هغودوه ملگروته مې ډېر وویل چې دده په پخلاینه

کې مرسته راسره وکړي، خو هغوی لاله هماغه وخته چې ما وسره خبرې بس کړې وې، سرونه تاو کړي وو، زه هم دخوب مچۍ داسې وچيچلم چې زهرو يې هرڅه رانه ورک کړل، همداسې مې سر کېښود، سهار لمانځه ته چې پاڅېدم دی لا راته هماغه شان څرنگه چې يې ماله مخ نه دسمال اخواته کړی وه، لوڅ مخ زما دخبرو په انتظار کې وو.

لمونځ مې وکړ بيا مې دی راپورته کړ خبرې مې ورسره پيل کړې، خبرو يې ډېر خوند وکړ، څومره نازدانه اوله جادو ډکه ژبه يې درلوده، خودا چې دشپې يې ولې راسره خبرې ونکړې، ددې علت به زما په نظر داوه، چې ما ورسره سمې خبرې نشوای کړای ولې چې تر يوې نيمې بجې پورې مې هغو دوه نورو سره خبرې کولې، خودوی داسې وو، چې يواځې يې له ماسره خبرې کولی شوې، په خپلوکې يې سره خبرې، راز او نياز نه شوای کړای.

يوڅه چې زما ورته فکر ونه شو چې درته مې دا گلالي ملگري درې پېژندلي وای، فکر کوم تاسوبه وایاست چې ما خوددې ملگرو نومونه هم تاسوته وانه خستل، اندېښنه مه کوی اوس هم لاڅه تللي راغلي ندي، اوس به يې درو پېژنم، يو ملگري مې، (شرل شوی لمر) ښکلی ناول چې عمر اسحق ليکلی او دهېواد تکړه او با استعداده ځوان شاعر، کيسه اوناوول ليکونکي گل رحمن رحمانی صيب ژباړلی دی، دوهم ملگري مې، د (پاچا خوب) چې گران بدیع الزمان هاشمي په ښکلیو تکولیکلی دی چې په زړه پورې نادر داستانونه پکې دي او دريم ملگري مې هم د (ښکرگاه) په نوم يوه ښکلی مجله ووه چې دهلمند د فرهنگپالو ځوانانو لخوا په ښايسته او مؤثر و مضامينو، مقالو، شعرونو، غزلو او ادبي ټوټو پيسولل کېږي وو.

هغوی باید اعدام شي!

دې خبرې په ټول کلي کې د لویو او وړو په فکرونوکې د یوې معما په شکل
خطور پیل کړ، چې دلومړي ځل لپاره د یوه هلک او نجلۍ له خولې اور بدل
شوي وو چې له یوبل سره مینه کوي.

د هر مجلس دمجلسي له خولې چې به خبره راوتله نوموضوع به یې کاملاً
همدا نوې خبره وه، خوچابه په یوه ډول اوچابه په بل ډول کوله، هغه وخت
کلي کې دمینې کلمه چا د پیسو په بدل کې هم نه شوه ویلی، ولې چې ددې
کلمې ویونکی خو سوچه کافر بلل کېده.

مینه خولاڅه چې آن چا به جرئت نه شو کولی چې له خپل پلار او مور سره
دخپل ژوند د ملګرې یا ملګري په اړه هم څه ووايي، نجونې خو بېخي داسې
وې لکه هندو چې د غویي له غوښې پرهېز وي دکلي خلک راتول شول او په
لوی جومات کې یې غونډه وکړه ترڅو د اشرف او شریفې په اړه تصمیم ونیسي
چې څه ډول سزا ورته وټاکي، دسزاتاکل حتمي وو، ولې چې نن دوی دخپل
کلي له رسم او رواج څخه په ښکاره ډول بغاوت کړی وو او تر ټولو له لوی څخه
دلوی جرم دمرتکب کېدو هڅه یې کړې وه.

فیصله په دې وشوه چې سبابه د مسجد مخې ته په میدانی کې دواړو مئینوته
دپره درنه سزا ورکول کېږي، ځکه چې بیاڅوک هڅه ونکړي، چې ددوی په وینا
داسې نارواکار ته زړه ښه کړي، خودا چې سزابه یې څه وي، په اړه یې څه ونه
ویل شول.

کله چې اشرف دخلکو له پرېکړې خبر شو نو يې ماډيگر د گودر په لاره کې له شريفې سره وليدل او په جومات کې دنن ورځې په فيصلې يې خبره کړه، هغې ته يې وويل، زه نه غواړم چې د ټول کلي پېغور په سر واخلم، زه دانه شم زغملای، ته دې په کورنۍ او کلي کې چاسره دسترگو غړولو پاتې نه شي، زه حيران يم چې څه وکړم، شريفې!! اخر ولې دامخلوق دومره ظالم دی، ولی دوی مور ته دهغې گناه سزا راکوي چې کول يې حرام نه بلکې حلال او روا دي، دوی ولې هڅه کوي چې مور د لویو او کوچنيو په مخ کې رسوا کړي، ايا له دې نه مرگ بهتر ندی؟

شريفه چې تر دې دمه لکه بوت خاموشه ولاړه وه اوله دسترگو يې اوبسکې روانې وې، د اوږده کوچاني ټکري څنډه يې ور پورته کړه اوبسکې يې وچې کړې، له وچاو پتري نيولو شونډويې په ډېر زور خبره راووسته: زه نه پوهېږمه چې څه وکړو، اشرفه تاته به مې تل ويل چې په دې خبرو لويه تيرې کېږد، چېرته زه اوتنه او چېرته مينه، له ما اوتاخه مينه څه غواړي اوبيا په داسې يوه کلي کې چې ټول دميني له نوم څخه کرکه او نفرت کوي، ښه نو اوس ته راته ووايه چې څه کول پکار دي، داسې څه بايد وکړو چې له دې لويې او دټول عالم په مخ کې له دې بې عزتۍ څخه ځان وژغورو؟

اشرف مخ په کوڅه ولاړ وو، د شريفې په لور راتاو شو، ورته يې وويل، ته غم مه کوه اوس زه پوهېږمه چې څه بايد وکړو، خويوه خبره ده چې ته به مې ملتياکوي، بغير ستاله مرستي زه هېڅ نه شم کولای، هغې ورته رډې، رډې کتلې، څه کوي؟

ده ورته وويل، بېگانه دواړه له کلي وځو، شريفه لکه ترهېدلې هوسۍ څکه شوه، څه تښتو؟! چېرته تښتو، افرين دې وي درباندي شريفه، څومره په اسانه دې وويل، ته پوهېږې چې هغوی به له هر څه دمخه ستاله کليو دوتولپاره ځانونه چمتو کړي وي، هغه بيا پرې رامخکې شو، ته هېڅ غم مه کوه، بېگانه ته د

زمرک کوژده ده خلک دمبار کی لپاره ورته راځي، زه او ته هم په همدې منځ کې ځان وباسو يوځل ستاسود کلاتر شا پتوپورې ولاړ شو نور ستا پيريان هم خلاص دي، شريفې زړه نازړه ورسره ومنله، هغه يې په ټوله خبره پوه کړه، وخت يې ورته وټاکه چې اشرف به ورته د هغوی د حجرې شاته ولاړ وي او شريفه به ځان په ديوال را ځوړند کړي اشرف به يې ونيسي او په همدې شکل به پښې له کلي سپکې کړي، همداسې وشول، اشرف ځان په ټاکلي وخت هدف ته ورسوه، شريفه هم په قابو ولاړه وه، ځان يې را اوږود کړ دلته له لاندې اشرف ونيوله او روان شول، اشرف شريفې ته وويل، اوس مه وپرېره هرڅه به اسانه شي، کوم کار چې سخت وو، هغه له کور او کلي راوتل وو، او دا کار مو وکړ، اوس راځه څو ښار ته هلته زما ملگري شته، سړک ته ووتل، موټر کې کيناستل او نېغ د اسلام دوی کور ته ورغلل، هغه داشرف د پوهنتون ملگري وو، کور ته داخلېدو دمخه يې اسلام په قضيه پوه کړ، اسلام په اوږه ورته لاس واچوه ډاډ يې ورکړ، چې هېڅ غم ونکړي، شريفه يې بوتلله او له ښځوسره يې کينوله او اسلام او اشرف حجرې ته روان شول.

سباچې خلکو په ميداني کې داشرف او شريفې د سزا په انتظار ناست وو او هغوی نه ښکاره کېدل، اخر ملک له ځونفروسره د هغوی د کورونو په لور وخوځېدل، داشرف او شريفې دوی کورونه يوبل ته مخامخ ول، چې دوی ورورسېدل دروازې يې وټکولې له دواړو دروازو څخه بېرک او موسی په غم لړلو څېرو راووتل، ملک پرې په قهر شو، ولې داخلک ستاسو نوکران دي، چې درته به ناست وي، خو کله چې له پښې خبر شو، نور هم په غوصه شو، دواړو ته يې اختار ورکړ چې تر غرمې دواړه تورنان حاضر کړي کنه بيا به گيله نه کوي.

هلته اسلام اشرف ته وويل چې هلکه خوښه دې نده چې نن مو نکاح وټرو او واده مو وشي، اشرف ټکنی شو، خو اسلام بيا پرې مخکې شو، گوره زړه مه وهه پلار مې هسې هم مانېام ته راځي، دهغه پلار قاضي وو، خواوس دکلي د جامع

مسجد امام وو، مگر اشرف بياهم ورسره ونه منله ويل يې چې که نکاح يې په خپل کور کې وشي دابه ډېره بڼه وي همداسې يې وکړل، د اسلم پلار اشرف ته وويل: څو په دابنه کار ندى چې ته تل له کوره فراري شي، ته که زما په کور کې ټول عمر هم تېر کړې، نه درباندي تنگېرمه، خوفکر کوم چې تاسو استاسود کورنيو لپاره به بڼه نه وي، که ستاخوښه وي زه سبا له تاسو سره ځم ستاسو کلي ته اوستاسوهردول ضمانت زما په غاړه، زه به ستاسو له مشرانوسره خبرې وکړم انشاء الله چې دخداى په توکل به هرڅه سم شي، اشرف هم ورسره ومنله او سباته قاضي له څوځوانانوسره يوځاى داشرف دوى دکلي په لور موټر روان کړل، چې ورسېدل، نوغرمه مهال وو او نېغ هماغه مسجد ته ولاړ کوم چې دهغوى لپاره پکې سزا ټاکل شوې وه، نجلۍ يې په موټر کې پر بڼوده او دوى راکوز شول، ملک اوڅو نور ځوانان او سپين ږيري ددوى مخې ته راغلل، له ستړي مشي او بڼه راغلاست وروسته، قاضي مخ ورته راولاړه، بڼه نوهغه داکلى دى چې مينه کول پکې جرم گڼل کېږي، دميني اظهار پکې له اصولو اورسمونو بغاوت گڼل کېږي، عاشق اومعشوقه پکې کافران بلل کېږي؟

له جيبه يې دستمال راوکېښ د تندي خولې يې وچې کړې، اوبيايې په خبرو پيل وکړ، تاسوماته داووايې چې هغه وخت کله چې تاسو خبر شوى دادواړه ځوانان اوپېغله يوبل سره مينه لري، اوددوى واده موپه خوښۍ سره کړى وای بڼه به وای اوکه اوس بڼه شو؟

ملک پرې رابړگ شو، قاضي ورته وويل: وروره غوصه دې تېره کړه، زه دلته دخبرو لپاره راغلى يم نه دجنگ او شخړې لپاره. هيله ده چې زما خبرې واورئ اوفکر پرې وکړئ زه پوهېږم چې ستاسو په سترگو دناپوهۍ جال خور دى، نو راځئ جال له خپلو سترگو لرې کړې، دنويا وگورئ او خپل ژوند په مينه محبت او ورورولى کې تېرکړئ، وگورئ په دنياکې له مينې بله کومه خوږه کلمه

نشته، نوزه له تاسو هيله كوم چې دادواړه (اشرف او شريفه) ونازوي هغوی ته سزانه بلکې خوښي ورکړي تاسوله هغوی سره په دې خوښي کې گډون وکړي او دنوي ژوند مبارکي ورکړي اوله دې وروسته هم ځوانان تهديدنه بلکې تشويق يې کړي، هماغه وو چې دقاضي په خبرو ټولوفکر وکړ او خوښي يې شوې، له هغه څخه يې مننه وکړه، وروسته له هغې يې شريفه له موټر نه راکوزه کړه، خپل کور ته يې ولېږله، له دې ورځې وروسته په کلي کې اشرف او شريفه دميني اتلان ونومول شول، او هغوی يې په مينه کې بريالي ليلا او مجنون وبلل، څور ورځې وروسته يې واده هم وشو.

نالیدلي لیل

سبایې په ښوونځي کې مسابقه وه، ټولو هغو شاگردانو ته چې داستادانو په اند، ذهین اولایق ول، دمقالو لیکلو په خاطر وویل شول. ښوونځی رخصت شو، ټول شاگردان خپلو کورونو ته ولاړل. دی چې کله کور ته ورسېد، کور ته په داخلېدوسره یې سترگې په دوه خویندوولگېدې چې له کت نه یواو بل طرف ته ناستې وې دکت له منځه دزگیرو یو اوسرو اوسپلو اواز پورته کېده، چې نږدې ورغی، گورې چې مور یې گرمې تې نیولې، چې سمه یې خوتوي، لورگانو یې ورته سراو پښې زور کولې ده سلام وکړ، مشرې خور یې په پرېشانه ډول له ژړا په ډکوسترگو دده لورته ولیدل، غږ یې پرې وکړ: ادې ښه نه ده.

په داسې مړاو او کاواکو قدمونو د کوتي په لور روان شو لکه د ژمي په موسم کې چې پاڼه د یخ له زوره نیمه ژپړه اونیمه شنه وي خو هره شپه یې د غورځېدو امکان وي، کتابونه یې په الماری کې ایښي وو، تر ښایسته ځنډوروسته له کوتي راووت، سترگې یې لمدې او د پزې سړي سور او ښتی وو، چې دده د ژړا شاهدي یې وپل، غږ یې کړ.

زاهدي!

هغې ځواب ورکړ څه وايي لالا!؟

هغه تېره ورځ چې مې د تورگل لالا نه د فصل لپاره دسړي (کېمیاوي کود) د راوړلو په خاطر پیسې پور کړي دي، راوايې خله چې مور ډاکټر ته بوځم.

ښه سمه ده لالا! دادی اوس یې راوړم، کور یې سرک ته څېرمه و. هره شپه دموتږ د پیدا کېدو امکان وو، نو یې مور پشاه کړه له کوره ووت مشرې خور یې ورسره روانه شوه، ډاکټر ته چې ورسېدل، هغه هم سستي ونکړه دناروغ

صحت ته په ليدو يې له نورو ناروغانو اجازه واخسته اودوی يې وغوښتل. معاینات ترسره شول درمل هم وليکل شول. د درملو اخستو په وخت پيسو کمبود وکړ. حيران ووچې اوس څه وکړي له غم اواندېښني په ډکه څهره بېرون ته راووت، خور يې ترې پوښتنه وکړه ولې څه شوي؟

ده وويل پيسې کمې دي که دوا توله اخلو، نوکرايې لپاره څه نه پاتې کېږي هغې ورته وويل خیردې مورته دوا پوره واخله موټروان ته به هلته پيسې پيدا کړو، همداسې يې وکړل، تېرمانښام ووچې کورته ورسېدل، مورته يې درمل ورکړل. هغې ارام وکړاودی خپلې خونې ته لاړد ډوډۍ دخوړلووخت شوڅوک ورپسې ورغی د ډوډۍ خوړلويې ورته وويل خوده انکار وکړ.

زه يې نه خورم مور يم، فکر يې کاوه چې مقاله په څه وليکي ترڅويې سبا په اداره کې ورکړي، له ډېر سوچ اوفکر وروسته يې سرپه کمپله کې تاوکړ، څه وکړم هېڅ هم په ذهن کې ندي راپاتې، ويده به شم، کومه بهانه به ورته وکړم، خو خوب هم نه ورته، بېرته راپورته شو، کتابچه يې راوخسته اوپه څه ليکلو يې پيل وکړمقاله يې وليکله، په بله ورقه کې يې پاک نويس کړه. نورپر بوته، سهارله خوبه دپاخېدوسره سم يې دموردصحت پوښتنه وکړه، هغه اوس ترېرون ډېره ښه شوې وه، په خویندو يې ټينگار وکړچې دموردپرخيال وساتي، نور ښوونځي ته روان شودتلوپه وخت کې يې له مورنه دعاواخسته او ووت، نن مکتب ته هم ناوخته ورسېده، خپله ليکلې مقاله يې په اداره کې مدير ته وسپارله، دصنف په لورراون شو، درېيم ساعت وو چې مدير اوسر معلم له نورومعلمينو سره صنف په صنف وگرځېده، داخبره يې کوله چې دلومړي دوهم اورېيم مقام گټونکوته به جايزې ورکړل شي، خو گورئ چې سباته غير حاضري ونکړئ چې دمعارف له رياست څخه هم هيئتان راځي. سبا ته دی بيا وختي له کوره راووت اندېښنه يې هم کوله، ويل يې چې دمقالې ليکلو په

وخت کې يې فکرسم نه وو، خدای خبر چې څه به يې ليکلي وي، هسې نه چې صفر نمره يوسي د ټولو استادانو او همزولانو پورې اړاندې به وشرمېږي.

او هو! رښتيا سباته خو دنجونو دليسي شاگردانې هم راځي کنه ځکه چې دا خومسابقه ده هغوی هم پکې گډون کوي، پښه نيولی شو.

نه نه هېڅ نه ځم!، پر پرده چې هرڅه کېږي وي به زه خو به يې نه وينم، بيا به يې پر پیکرله بدله کړه خیر لار به شم خوپه اخر کې به کينم. هسې خوهم له وضیعت نه پته لگېږي، که حالات ښه نه وو، غلی به راوه وځم. په همدې کرلو، رېپلو کې د ښوونځي په دروازه داخل شو، شاگردان لين ولاړ وو. مدیر د سټیج په سر خبرې کولې، کله چې دمدیر خبرې پای ته ورسېدې، سرمعلم رامنځ کې شو، سلام يې وکړ ټولو شاگردانو او استادانو ته يې ښه راغلاست ووايه. ويې ويل چې اوس به تاسې ته دمقالو په اړه خبرې وشي او گټونکيو ته به خپلې جايزې ورکړل شي.

ټول استادان سره ټول شول، مدیر وويل راځئ چې په دې دوه (دنجونو او هلکانو) په لېسو کې ستاسو ورور يا خور او ممتاز شاگرد، درو پېژنو چې څوک دی، دده په زړه دوېرې ساړه ننوتل لړزه پرې راغله هېڅ شي، خوند نه ورکاوه، هغه به ويل راځه بهرون ته وځم، خو جرئت يې ملتیانه کوله. دستېچ پر سر استادانو او سټیج چلوونکي په دې خاطر چې دټولو تلوسه ډېره کړي ويل به يې پوهېږي د نننۍ ازموينې گټونکی به څوک وي؟

په لېسه کې به يوشور جوړ شو، چا به يو چاته گوته نيوله او چابل چاته، اناونسر (سټیج چلوونکي) به غږ کړ الله دې تاسو ته انصاف درکړي دا پر تاسو څه شوي. ايا تاسو هېڅ څه نه دي زده کړي ټول ناکام شوي یاست!! يوه درنه چوپتيا به خوره شوه. بيا به يې وويل مه خفه کيږئ ماشاء الله تاسو ډېر با استعدادده یاست. اوس! اوس! معرفي کوم دلېري مقام او غټې جايزې گټونکی او ښکلی شاگرد!!! پوهيږئ څوک دی؟ بيا به يودر وندشور جوړ

شوداسې لکه د چينچينو يولوی اووړی سيل چې دماز يگر لمر پر بوتوپه وخت کې د غنمو په پټي راتوی شي خو دهقانان ورته اشپلاق وکړي او بېرته يې والوخوي، داسې حال به جوړشو، نه نه تاسو يو هم ونه ويل، هغه با استعداده ځوان دی، هغه دی، ټولوبه ورته غوړونه کاره کړل او يو ډول تلوسه به يې زړه کې وه، نور نو انتظار هم ستړی کوونکی کېده، چې په دې وخت کې له ستيح نه غږ راووت هغه دی د يوولسم (ب) ټولگي تکړه، بااستداده او مؤدب شاگرد جمال خان !!! يو ځل بيا هها او جينغي جوړې شوې د لاسونو پر کايوبل قسم خوندي زبگنال جوړ کړی وو، ټول حيران وو، جمال هېڅ فکر هم نه کاوه هېڅ يې نه منله، ويل يې چې هغوی به ټوکې کوي، خو کله چې يې وويل له جمال څخه هيله کېږي چې ستيح سرته تشریف راوړي، د لاسونو د پرکولو په بدرگه په داسې حال کې له وروستي لين څخه راووت، چې په سترگو کې اوښکې ځليدې خو دا اوښکې دخوښی وې. نږدې دوه دقيقې چکچکې روانې وې، ستيح ته په رسېدو دلېسې مدير غاړه ورکړه په تندي يې ښکل کړ، مايک ته يې نږدې کړ، ويې ويل زه په داسې شاگردانو فخر کوم، نن جمال خان خپلې لېسې ته يو بل وياړ ورپه برخه کړ، ټولو استادانو مبارکي ورته وويله، اناونسر و ويل پوهېږی د جمال مقاله د څه شي په اړه وه، جمال نن دا ټولو ته ثابتته کړه چې له خپلې مور سره څومره مينه لري دهغه د مقالې عنوان دی

(مورې! ستا مقام ته سلام) جمال ته خپله جايزه ورکړل شوه، اميلونه په غاړه له ستيح نه راکوز شو، د دوهمې جايزې گټونکې د نجونو د لېسې دلسم ټولگي زده کوونکې نورجهان وه چې نن دکومې ستونزې له امله نه وه راغلي، سبا ته چې جمال له ښونځي نه کور ته ولاړ نو کشرې خور يې يو پاکټ ورکړ، پوښتنه يې ځنې وکړه، داڅه دي؟

خور يې وويل نه پوهېږم خو زموږ همصنفي اود پروني دوهم مقام گټونکې نورجهان راکړی هغه پرون نه وه کېدای شي تاته به يې مبارکي ليکلې وي

دی هم کوتې ته ننوت پاکت يې خپرې کړ، په سپين کاغذ يونسکلی گل ايښودل شوی وو، ليک يې پرانيست ليکل شوي وو، مبارک، مبارک، جمال خانه ډېره دې درته مبارک وي. زه وياړم چې ستا په شان ذهين هلکان لرو، ډېرې نورې خبرې يې هم ليکلې وې، خو په اخر کې يې ليکلې ووچې ماته، ليدلی يې خوکېدای شي تا به زه نه يم ليدلې.

ده هم ورته خط وليکه، اول يې ترې مننه وکړه او بيا يې مبارکي، ورته وويله، خپلې خورت ته يې ليک ورکړ، سبا يې چې خور راغله جمال ته يې وويل لالا! تا په نور جهان څه تعويز يا کوډې کړي، هغه خو سمه درپسې مړه ده اورښتيا پوهېږې چې هغې نن درته زما په مخ کې ليک وليکه او که راباندې غوصه کېږې نه، نو به يې درته ووايم، هغې ليکلې چې غواړي له تاسره وگوري.

ورور خپلې خورت ته برگ شوغلي شه ليونې! دهمدې ليکونو له لارې يې دجمعي په ورځ يوځای وټاکه چې هلته به گوري، جمال ښه ځان لوکس جوړ کړ، له کوره ووت، غوښتل يې ځان ټاکلي ځای ته ورسوي پنځلس دقيقې وروسته دنور جهان سترگې په جمال ولگيدې چې له موټر څخه پياده شو، په خپل ځای ودرېد، اخواد پخوا يې وکتل، دجمال هم ورته په مخامخ ولاړې نجلۍ سترگې ولگېدې، کومې نښې چې ورته دليک لارې ښودل شوې وې، هماغه نښې يې د نجلۍ په جاموکې وليدې، نو په لوري، يې وروان شو، اخوا دپخو يې ونه کتل، تنده يې زياته وه چې اوس به له نور جهان سره وگوري، له سرک نه په پورې وتوکې وو، چې د موټر دټايرکريکه اورسره جوښت يووېره وونکي، درز دخلکو توجه دسرک پرمخ نسکور هلک ته واړوله، نور جهان، چې ورته مخامخ ولاړه وه، چيغه يې کړه جماله!! منډه يې کړه تر نورو خلکو مخکې ورورسېده، خوبيا يې يوه بې درېغه چيغه وکړه، هغې دجمال مخ ونه پېژانده، ولې چې موټر يې پر سرختلی وو، خلک پرې راټول شول، خو جمال مخکې له روغتون ته له وړلو مړ وو.

نابلده سوالگره

سترگې يې و زبېنېلې، څه لاندي تويې شوې اوڅه اوبنکې يې د سهارني شبنم پشان د بنو په څوکو کې ونښتې، لمر هم تازه را پورته شوی و په بنوکې بندې اوبنکې يې ځلېدلې، پوزه يې هم کش کړه، ويې ويل زه نه پوهېږم دلته څنگه راغلم اخر ولي له ماسره خدای پاک داسې کوي؟

همدا يې وويل نور يې ستونی را ډک شو مخ يې بل خواته واړوه، کله چې يې بېرته زما طرف ته را وکتل سترگې يې هم وچې وې او دپوزې څوکه يې سره اوښتې وه.

ورته ومې ويل نو په دې سهار وختي کې دلته څنگه ولاړه يې او په دې درسره پلاستیک کې څه دي؟

نجلی وويل: ولاړه خو ځکه يم چې هېڅ نه پوهېږم چېرې او څنگه ولاړه شم، نن مو په کور کې هېڅ هم نلرل، چې خوړلي مو وای حتی دځان گرمولو لپاره مو هم څه نلرل، په کور کې وړوکی ورور يا خور نلرم نو ځکه پخپله له مور نه پټه را ووتم، ترڅو زه هم گدایي وکړم، له دې خبرې سره نه يواځې دهغې بلکې زما زړه يې هم دومره نری کړ چې ناڅاپه ښه په زوره رانه وژړل شول، هغه هم سلگيو واخسته، چېب ته مې لاس کړ کاغذي دستمال مې را واخست اوبنکو پاکولو لپاره مې سترگوته پورته کړ چې بيا مې ددې خبرې ترغوره شوې، له ژړا سره په گډ غږ يې ويل: اوس چې دلته بازار ته را ورسېدم په هرځای کې يو، دوه او دسوالگرو ډلې ولاړې دي په ښار کې له نورو خلکو سوالگر ډېر دي اوس نه پوهېږم چېرې لاړه شم او له خلکو څنگه سوال وکړم.

بيا يې هغه لاس چې پلاستيک پرې نيولی و را پورته کړ، په دې پلاستيک کې مې دوه کتابونه دي دامې ډېر قېمته اخستي دي او هېڅ نغوړم له ځانه يې بېل کړم، سره له دې چې ماته يې لا تراوسه کومه گټه نده کړې، په دې کې د ژوند د مشکلاتوسره دمبارزې کولو هنرونه او لارې چارې په گوته شوي خونن ما هغه وروستی لاره چاره هم و ازمایله مگر زما ژوند ته يې هېڅ تغير ورنکړ.

ورته ومې ويل ښه نو زده کړې دې هم کړي دي؟

هو پروسې کال ۹ ټولگي ته بريالی شوم خو اوس يې نه وایم.

ولې يې اوس نه وایي؟

ځکه يې نه وایم چې په کور کې سرپرست نلرم، ښوونځی مو له کوره لرې دی مخکې مې پلار دکلي له نورو نجونو سره راته يو کوچنی موټر نيولی و په گډه به مو پيسې ورکولې، اوس يې توان نلرم، د ښوونځي د جامو، کتابچو او قلمونو لپاره خوڅه چې ان دخپل ځان د مور ساتلو لپاره يې هم نلرو، کله د يوه او کله د بل همسايه کور ته په تمه ناست يو دا دوه کاله به مې حکومت د پلار يو اندازه معاش راکاوه، خپل ځان مو ورباندې ساته خو دا درې مياشتې وشوې چې هغه يې هم راباندې قطع کړی دی مور مې هم د شکر ناروغي لري یوناڅاپه پرې حمله راشي بيا راته لکه دمړي پشان پرته وي.

سره له دې چې د پوښتنو کولو توان هم نه و راکي، نور مې نو زړه بېخي را ډک شوی و خو په سختی مې ورته وويل :

نو پلار دې چېرې دی او ولې يې دولت معاش نه درکوي؟

دنجلی په سترگوکې بيا اوښکو ډنډ جوړ کړ، ژوره ساه يې واخسته خبرې يې قطع نکړې، پلار مې په يوه وزارت کې مامور و دوه کاله وړاندې يې په موټر ځانمرگی برید وشو او پلار مې پکې شهيد شو، اوس يوازې زه او مور مې پاتې يو نو وروڼه او خويندې هم نلرم.

ماورته وويل ښه نوته اوس غواړې چې سوال وکړې، هغې سترگې د ځمکې په لور کړې وې ويل:

بله چاره نلرم خوځنگه به سوال وکړم، ماته خو د سوال کولو او خيرات غوښتو هېڅ چل نه راځي تراوسه مې هېڅ چاته د سوال په نيت لاس ندى غزولى، او بېرته هم لرم، هغه وخت چې زه به ښوونځي ته تللم او کومې نجونې به مې چې ليدلې چې سوال به يې کاوه کله کله به مو چې له کومې پوښتنه وکړه چې خلک خو يې نه په تنگوي؟

دېرې وېل چې ځينې ځوانان هلکان دي نه يواځې دا چې خيرات نه ورکوي بلکې دېرې بدې خبرې او تقاضاوې ورڅخه لري اوس زه خپله په دې سرنوشت اخته يم خداى ته دېر سوالونه کوم چې له دې ژوند څخه مرگ راکړي دېر به ښه وي.

کاغذي دستمال مې ورکړ ترڅو پرې خپلې اوبښکې پاکې کړي، دکور پته مې ورڅخه واخسته، له ځان سره مې وويل له ځينو ملگرو سره به يې يادونه وکړه که په گډه ورسره يو څه اندازه مرسته وکړو ددې بې وزلې ښځينه کورنۍ يو څو ورځې خوبه پرې تېرې شي.

همداسې مې وکړل کله چې دفتر ته ولاړم د خپل وس په اندازه مرستې مې ورته برابرې کړي دريمه ورځ مې په يوه ټکسي موټر کې بار کړې ترڅو يې کور ته وروړم کله چې د نجلۍ لخوا په راکړل شوي ادرس هغه ځاى ته ولاړم، له يوه هلک ته مې د نجلۍ لخوا راکړل شوې نښې وويلې، تصادفاً په هماغه ساحه کې وم خو هلک ماته ښکته پورته کتل نور يې څه نه ويل، بيا مې پرې اواز وکړ ايا تاسو ته معلومات شته؟

هلک ټکان وخور لکه له خوبه چې وينې شي.

— هو هغه همدا ځاى دى خو اوس هغه نجلۍ او مور يې نشته؟

– څه نشته، يعنې څه ستا مطلب څه دی چې نشته ایا هغوی له دې ځایه گډه وکړه؟

– نه نه کډه یې نده کړې بلکې هغوی دواړه اوس په دې دنیا کې نشته .
دهلک خبرې راته مسخري ښکاره شو، ورته ومې ویل داته څه وایي سمه خبره وکړه.

هلک وویل سمه خبره کوم راشه وگوره هاغه یې کور دی، تېره شپه د نجلی مور دناروغی له امله خپل ژوند له لاسه ورکړی و او نجلی پخپله ځان وژلی و. د هلک په خبرو مې بیا هم باور رانغی له لاسه مې ونیو ورته ومې ویل راشه کوم کور یې دی هلک مخکې او زه ورپسې شوم، یوه په لوگیو ککر کور ته یې ننوېستم کوتې کړکې هم نلرلې، په منځ کې یې د فرش پر ځای پلاستيکی بنر غوړېدلی و په یوه تاخچه کې یواځې هغه دوه کتابونه ایښی و چې په هغه ورځ مې دنجلی په لاسونو کې ولیدل.

زما موټر

د کړکۍ تر څنګ خلاصې شیشې ته مخامخ ناست وم، داخبار پروف مې کاته، په دې خاطر چې کومه غلطې یا اشتباه ونه لري، ځکه سباته باید چاپ شوی وای، دروازه را خلاصه شوه، سینه مې دود ونيوه، ډېر تېز وټوځېدم، اخواته په څوکی ناست هلک راپورته شو، د پنځو افغانیوسکه یې ورکړه، اوروان شو، دروازه یې بنده کړه، ما خپل کار ته ادامه ورکړه، شپبه وروسته بیا هلک راغی ماته رانږدې شوه، په دري یې راته وویل، توهم پنج افغاني بده، ما په دې خاطر چې دې هلکانوته کنجوس ښکاره نشم، نومی بې له کوم بحثه پنځه گون ورکړ، لکه د تېرېشان یې دروازې ته درز ورکړ او ووت، کتل مې اخبار ته خوفکر مې له هلک سره وو، طاقت رانغی، همداسې ورپسې بیرون ته راووتم، گورم چې د دفتر تر څنګ په مطبعه کې، هلته چې اخبار، مجلې، کتابونه، پوست کار تونه اونور شیان چاپېږي، له دروازې نه لږ وراخواته ناست دی، او دمطبعې له یوه کارکوونکي (مجید) سره خبرې کوي، زه هم ورورسېدم، تر څنګ یې کېناستم، هغه ترې پوښتنه وکړه نن دې څو روپۍ ټولې کړي دي، ده ورته ویل ۳۱۰ سه صد ده روپه، داوخت نو دسهار نهه بجې او ۴۲ دقیقې وې، زه حیران شوم، چې تراوسه خوزما پشان خلک له خوبه هم نشي پاڅېدای، او ده دنر بجې بیا درې سوه او لس روپۍ مزدوري کړې ده، د تعجب خبره ده، په هلک مې ښکته پورته نظر تېر کړ، له لباس، وېښتانو، پښو اولاسونو، او په سر له خولی څخه یې داسې راته معلومه شوه، چې په تېرو شل ورځو کې خویې هغه دخلکو خبره هېڅ اوبه ندي لیدلي، دوی خبرې کولې او ما دی ارزيايي کاوه، اخیږي په خبرو کې ورپر بوتم، ورته مې وویل، کور دې چېرته دی؟

— په لب جر کې.

— څوکلن يې؟

— ديارلس کلن.

— نور ورونه لري.

— هو درې دانې، يورانې مشر دی او دوه رانه کشران دي.

— ښه نوهغوی څه کار کوي؟

— له مانه چې مشر دی، هغه واده کړی دی، اوله مورنه بېل دی، هېڅ ترې خبر نلرو چې چېرې دی او څه کوي، اوله مانه چې کشران دي هغوی کوچني دي، مالا ورڅخه دپلار په اړه پوښتنه نه وه کړې چې ويې ويل: پلارمې سپين ږيری دی، تېرکال يې په غره کې تيرې وپستلې چې يوه غټه تيرېه يې په پښو راوړلې ده او اوس شل (فلج) دی.

بله پوښتنه مې ترې وکړه لمونځ کوي، هلک په ژړاشو، سلگيو واخست، خبرن لستونی يې پرسترگو راتېر کړ، نه! ماورته وويل ولې لمونځ نه کوي، يادې ندی؟ هلک وويل، پلار مې راته لمونځ شروع کړی و، ډېر مې ياد کړی وو، دقران شريف دوه سورتونه مې هم ياد کړي وو، خو هغه وخت چې پلارمې شل شو او ورور مې له مور نه ولاړه، لمانه هم لمونځ پاتې شو، په مسجد کې مې له ملا څخه سپياره هم پيل کړې وه، په کور کې مې مور او پلار لمنځونه کوي، خوزه چې کورته ولاړ شم بيا له ځانه خبر نه يم هرڅنگه او هرچېرې چې پرې بوتم هماغه شان ويده شوی يم، هغه چې لاندې ځمکې ته يې کتلې او له خپلې دسپېلنيو له خلتې يې غټ ډکي ټولول، خپلې خبرې وغزولې: زمالانه يادېرې چې ما په درې وختونو کې يووخت ډوډی هم له خپل مور او پلار سره په خپل وخت خوړلې وي، هغه ډېر زړور وو، ماته يې وويل ډېر وخت داسې کېږي چې زه کورته ولاړ شم نو په کور کې هغوی ويده شوي وي، هلک غوښتل ولاړ شي، پورته شو ويل يې ځم چې گرمي ده ورورسته مو تړونه کمېږي زمادغري يې وخت

همداوس او ورورسته له ماسپينينه وي، ولې چې هوايخه شي بيا ټول موټرونه راپيداشي او په سرک ځای نه وي نو زموږ هم خدای ثواب وکړي او يوڅو روپۍ وگټو.

مخکې له دې چې ولاړ شي بيا مې ترې وپوښتل کله چې دموټرونه دود کوي ايا هغوی درسره ښه رويه کوي؟

لويه ساه يې واخسته، پرېږده يې هېڅوک هم يوشان ندي، کله مو خلک رتي ، کله کله خومولا يونيم په څپېره وهي، اوځينې بيانښه وي پيسې هم راکوي، او لا يې پرموږ زړونه سوځې او داسې راته حيران گوري چې له ورايه يې په څه روکې خفگان ښکاري، هرڅوک دبل چا په مشکل نه پوهېږي، يواځې هغه څوک پوهېږي چې په سينه کې يې زړه وي نه کاني، هلک ځانته حيران کړم، داسې خبرې يې کولې چې هر يوه يې دکاني کرښه وه.

نه پوهېږم په کوم سوچ کې به تللی وم چې لاس يې را اوږود خدای پامان، زه ځم خوگوره هروخت به پنځه روپۍ راکوي کنه موټرته دې هېڅکله هم سپند(دود) نه کوم او په کار کې دې برکت نه لوېږي!

حيران شوم چې دی څه وايي، زما موټر؟! ورته مې وويل زما موټر چېرې دی؟ ددفتري مخې ته ولاړې فولادي رنگ کې کولانه يې چې د مطبعې دمالک وه لاس ونيوه داڅه شی دی، زما ځواب په لاس راغی چې ولې داهلک په سر کې بېرته راوگرځېده او لمانه يې پنځه افغانۍ واخستې .

د وینې گروپ

له ډېرې مودې وروسته مې یو ملگری څنگ ته راغی چې په لیدو یې ډېر خوښ شوم، مخامخ مې ځانته کېناو، خبرې مې ورسره پیل کړې، د داسې خلکو خبرې هسې هم سپرې ته خوند ورکوي ډېر په تلوسه کې وي ورته. ورته مې وویل: ښه نوقصه راته وکړه چې په هغه ځای کې دې وخت څنگه تېر شو؟ وظیفه دې سخته وه که اسانه، د خلکو چلند درسره څنگه وو، امنیتي حالت په کومه درجه کې قرار درلود او.... هغه راته وویل یاره پوښتنه یې مه کوه، زه هم ټکنی شوم فکر مې وکړ چې هغه لېرې ځای دی کېدای شي، خلک حالات، رسم او رواج یې بدل وي، کله چې داسې یوځای ته ناشناکس ورشي حتماً پکې دڅه مودې لپاره زړه بدی کېږي، امکان لري چې له خلکو به یې زړه ټکېدلی وي، نه به غواړي چې راسره پرې خبرې وکړي، لږغلی شوم خوبیامې صبر ونه شو.

ورته راښخ شوم، ولې لکه چې خوند یې درنکړ که څنگه؟ بالښت یې ځانته راکش کړ، په منځ بېل شوو و پښتانوکې یې گوتې تېرې کړې، هغه پخپله له بدن نه کمزوری وو، په غوښه ډېر ابادنه وو، خو و پښتان یې لوی ساتل، راته مخامخ شو.

ته غوږ شه چې دخپل دفتر په اړه درته څه ووايم، ماچې هم همداغوښتل ورنږدې شوم، ښه ووايه کنه.

ښه نو غوږ شه، کله چې دوه کاله وړاندې موږ ځونفرو ددې فتر لپاره انټرویو ته وغوښتل شو نو زه پکې ومنل شوم، چې ورغلم، خپل مسوولیتونه راته په گوته کړای شول، د دفتر شرایط اوزما دنده راته وسپارل شوه، زما شعبه، دخوب ځای اونور هرڅه راته وښودل شول، رئیس راته یې وویل: چې نن استراحت وکړه

اوسباته دې خپله دنده پيل كړه، ماهم همداسې وکړل، څوورځې وروسته يو بل هلك هم زما شعبي ته رانعرفي شو، زه هم پرې خوښ شوم، ځکه يواځې به ناست وم، دخبرو اوساعت تېرې مې څوک نه وو، هغه هم په کار پيل وکړ خپلې چارې مو ډېرې ښې سمبالولې، تل به زما اودهغه نظريو وو، حتی تر دې چې په خوی، خصلت، خوراک، څښاک، ناسته، پاسته اوهر څه کې يو بل ته بېخي ورته وو، بله ورځ مويه دفتر کې رئيس ته وويل، چې زموږ ددواړو دخوب اطاق هم يوځای شي هغه دې هم خير يوسي زموږ په خوښه يې راسره ومنله، يوه ورځ له موږ څخه دوينې گروپ وغوښتل شو، ماته يې وويل چې دوينې گروپ دې څه دی ماورته وويل A+ مثبت ای کله چې يې له هغه څخه پوښتنه وکړه نو هغه اول ما اوبيايې هغه سړي ته وکتل ته سړيې دځمکې په لورښکته کړ و يې ويل: A+ مثبت ای، ماهم ورته حيران وکتل! هغه سړي وپوښتل اياتاسو دواړه وروڼه ياست؟ داچې موږ ډېر صميمي وونوموورته په يوه اواز وويل هو، په حقيقت کې زه ديوه او هغه دبل ولايت دی، سړی په خپله مخه ولاړ، ماده ته وويل اياتاده ته دخپلې وينې گروپ صحیح ووايه؟ هغه وويل هو نو ولې څه غلط مې ورته وويل؟ دواړه ډېر خوښ شولوچې دټولو عادتونو ترڅنگ زموږ دوينې گروپ هم يو دی.

دوه مياشتې وروسته په همدې ډول، يوبل هلك هم زموږ شعبي راوستل شو، درې واروبه يوځای کار کاوه، دده ډېر خواص هم زموږ په شان وو، يوه ورځ ترې زمادې ملگري سالار پوښتنه وکړه هلکه توابه تاته دې دوينې گروپ معلوم دی؟ هغه سر راپورته کړ لکه چې وينې ته ضرورت لري که څنگه زه پخپله دوه هډوکي يم، په کړس مو وخنډل، ده ورته وويل نه ياره، هسې پوښتنه مې وکړه، ده هم ټوکه ورسره وکړه، که وينې ته مې حاجت هم وشي نو ستاوينه خونه اخلم ټوله خرابه اوله ميکروبه ډکه ده، ښه شېبه مو ټوکې وکړې، داخل زه هم پکې ورگډ شوم تاسو هم ترې دکشمير مسئله جوړه کړه دوستانو، تواب

راخېز کړ ، زړه مه تنگوه اشنا زما وينه څه چې ټول ځان مې له تاسونه قربان دی هوماته دخپلې وينې گروپ معلوم دی، A+ مثبت ای دی!!

ما او سالار یوبل ته حیران حیران وکتل، تواب هم زموږ حیرانی ته سوچ کې شو، ژر یې وپوښتل هلکانو خیریت خوبه وي ، څنگه غلي شوئ، ای گورئ زه دروغ نه درته وایم ښه ماته معلوم ده چې زما دمینی گروپ همدا ده، ماورته وویل هوخیریت دی خوته دې عجیبه تصادف ته وگوره، زما او دسالار دویني گروپ هم A+ مثبت ای دی ، هغه نه راسره منله، فکر یې کاوه چې موربه ورسره ټوکې کوو خو چې قناعت مو ورکړ بیایې ومنله، درې واړه ډېر خوښ شولو په مینه مو خپلې چارې مخته وړلې خو!!

دلته هلک جېب ته لاس کړ دستمال یې راووست سترگوته یې ونيو، اوبنسکې یې پاکې کړې، ما ورته وویل ولې؟ هغه وویل خو اوس یوه اوونۍ وروسته مور سره بېلېږو او په هغه دفتر کې زموږ کاري موده پای ته رسېږي او وایي چې نور خپل فعالیت دلته بندوي کنه، بیایې هم نور خلک نه نیول.

هغه راته وویل چې سالار اوتواب دواړو به ماته ویل چې ستا وینه کمه ده اوضرورت ورته لرې، وجود دې کمزوری دی مور به وینه درکړو پر پرده چې ښه شي، خوزه به ترې خفه کېدم ورته ویل به مې چې تاسو پرما ملنډې وهی، ایازه ستاسو دریشخندیم؟ خو اوس وایم چې کاش ماداکار کړی وای اوس خوبه یې کم تر کمه وینه راسره دنښې په ډول پاتې وه، ماورته یوڅه ډاډگېر نه وکړه.

زموږ مجلس په همدې ځای پای ته ورسېد ویل یې چې اوس ځم اولږ کار لرم بیابه گورو، ماورته وویل چې هېڅ فکر مه خرابوه ترڅو چې بله وظیفه پیدا کوي، نودلته زما ترڅنگه راځه ساعت به موسره تېرېږي، هغه راته وویل سمه ده انشاء الله .

درې اوونۍ وروسته سهار په کور کې ناست وم دفتره دتگ لپاره مې آماده گي نیوله چې کوچني زوی مې موبایل په لاس، زما په طرف رامنډې وهی په دې

وخت کې دموبایل زنگ قطع شو، ماته یې راکړ وویل یې چې چازنگ وهلی وو، له دې سره بیا زنگ راغی، کله چې مې وکوت نمبر د نورالله وو، ژرمې اوکې کړ، له دې سره له هغې طرفه راباندې اواز وکړل شو چې ژر روغتون ته راشه، ترڅومې پوښتنه کوله چې څه پېښه شوې ده، بلې خبرې ته یې پرې نه ښودم، یواځې دومره یې وویل چې نورې خبرې به دلته په روغتون کې کوو. ژر راشه، ادرس یې راکړ زه هم وارخطاشوم هرڅه رانه پاتې شول، په کورې کې مې وویل چې زه ځم او یوعاجل کار راته پیدا شو، له کوره ووتم اوسیده رابښودل شوي روغتون ته ورغلم، عاجل واټ ته داخل شوم گورم چې نورالله په چپرکټ په سرو وینوکې لژند پروت دی، اکسیجن ورته چالان دی او هېڅ حرکت پکې نه وو.

پوښتنه مې وکړه چې څه چل پرې شوی دی، ډاکټر راته وویل چې اکسیډنټ یې کړی دی او وینه یې ډېره ضایع شوې ده نو څومره چې ژر کېږي وینه ورته پیدا کړئ، ماورته وویل سمه ده، تشویش مه کوئ، هلې ژر کوئ زه ورته خپله وینه ورکوم، همداسې یې وکړل، وینه یې ورکړه دهغه ملگري چې اوس له ماسره هم دوستان شوي وو، او همدې ښار ته راغلي وو، فون مې ورته وکړ، په درنگ گړی کې دواړه راورسېدل، ډېر وارخطاول خوماورته وویل چې کومه خبره نشته انشاء الله چې هرڅه سم دي نورالله هم روغ دی ډېر ژوبل ندی، یواځې سربې مات دی او نور یې ضربه خوړلې ده، اوس به هرڅه سم شي غم مه کوئ.

دوه ساعته وروسته نورالله هم په هوبن راغی، خوسترگې یې لاپټې وې، اوبه یې وغوښتې خو ډاکټر وویل چې په دې وخت کې اوبه ورته ښې ندي، مه یې ورکوئ، وروسته یې ورکړئ، سالار وویل څه اوس ژر بېرته راځم اوله موږ روان شو، شېبه لانه وه تېره چې له بلا جوسونوسره خونې ته را داخل شو، موږ ته یې هم ترې راکړل، واخلي هلکانو چې موږ یې هم وڅښو له ده نه موږ ورته ډېر

ضرورت لرو، اخر موخومره اندېښنه او وارخطايي ورته کړېده، خودقيقي لاتېرې نه وې چې سترگې يې وغړولې گوري چې زه، سالار اوتواب درې واړه يې مخ ته ولاړيو، سالارته يې په بنده بنده ژبه وويل وگورئ کنه چې اخر هم راته راپکارشوی، نن تاسو زه وژغورلم، خوژر يې زماپه لاس چې دوينې اخستوپه وخت کې، لږ په ينوشوی وو فکر شو، راباندې غړيې کړ هلکه په تاخه شوي دي ته خو هم ژوبل يې کنه.

تواب يې په سر ورته لاس کېښود، په اوچت اواز غږېږه چې تاوان کوي درته، سالار زماپه اوږه لاس کېښود، ورته يې وويل ته مورنه بلکې ده ژغورلی يې.

هلک حيران شو خه!! ده ژغورلی يم؟ هوتا ته نه ما اونه تواب وينه درکړې، کومه وينه چې تاته درکړ شوېده هغه ده خپله وينه درکړېده، نور الله ورته وويل، نوله ماسره خوستاسو دوينې گروپ برابر وو بيانوده څنگه وينه راکړه؟

ماته يې مخ راواړاوه ستادوينې گروپ څه دی؟
په دې وخت کې هغه ډاکټر چې زماوينه يې اخستي وه، راورسېداوله مامخکې يې دوی ته وويل A+ مثبت ای!!!.

بخښنه غواړم

ډېره موده شوې وه چې کلي ته نه وم تللی ، هېواد ته په ۲۰۰۱م کې د امریکایي ځواکونو له راتګ سره ترې راکډه شوي وو، بیامې سترګې هم نه وې ور اړولې، نور کار نه وو دورځې به مې په بازار کې تازه میوه اوسبزي پلورله اوماښام نه وروسته به مې دانګلیسي او کمپیوټر کورسونه ویل، کله به چې کوم دوست ښار ته راغی او په کلي کې به مو د وضعیت په هلکه وپوښته نو له زړه به یې وینې څڅېدې، ویل به یې، تېر شی ترې هېڅ پوښتنه یې مه کوئ ډېر بد حال دی.

یوه ورځ می شېر ماما په ښار کې ولیده چې د سودا بوجی یې په شاه او خپله کوچنی لور یې هم له لاسه نیولې، اواز مې پرې وکړ، مخ یې راواړوه، چې ویې لیدم ، له خوښۍ نه یې دتندی گونځې هوارې شوې، ورنږدې شوم روغېر مې ورسره وکړ، کوچنی نجلۍ ته مې هم د ستړي مشي په نیت لاس ور اوږود کړ، خو هغې دښي لاس پرځای، چپ لاس راوغزاوه، پلار یې راته وویل: ښي لاس یې ژوبل دی، څو ورځې وړاندې دکلي په منځ کې دطالبانو، حکومت او بهرنیو ځواکونو ترمنځ دکلي په منځ کې نښته وشوه، چې ډېر نور کلیوال یې هم مړه او تپیان کړل، شیرینی هم په لاس په پرچه لگېدلې وه، دادوه ورځې په روغتون کې بستر وه، نن یې خارج کړه، که څه هم دهغه خبرې راته ډېرې زړه شینوونکې وې ، خوبیاهم یوڅه راباندې ښې هم لگېدې، ولې چې دکلي په حال پوهېدم، نژدې ماډیگر وو، راته یې وویل ښه نو موږ څو چې بیا موټر نه پیدا کېږي، ماورته ست وکړ چې راځه نن شپه به زموږ کره وکړې، خوویې نه منله، ویل یې نه لار به شو اوس مې کورته زنگ وهلی دی، بیاله ماښام نه

وروسته موبایل هم کار نه کوي، طالبانو پرې بنديز لگولی دی. ما هم ډېر کلک نکړ، روان شو.

بله ورځ بيا په ښار کې وم، چې زنگ راته راغی، موبایل مې اوکې کړ، اواز د عامر وو، هغه زما ملگری او کلیوال وو، راته یې وویل: چې بېگانه امریکایانو ددې لپاره دملک سرور په کور بمبارد کړی، ځکه چې هغه بله شپه یې طالبانوته ځای ورکړی وو او دده کره یې شپه تېره کړې وه، د بمبارد دزور له امله ستاسو دکلا لویه دروازه هم پرېوتې ده، دېوال مو هم یوڅه نرېدلی دی.

کراچی مې سرای کې ځای پرځای کړه، دکلي موټر کې سپور شوم پلارته مې هم خبرورنکړ، ماښام تیاره وه چې کلي ته ورسېدم، ډېرڅه مې نه شول ليدای ځکه رڼا نه وو، خو هرڅه راته داسې بدل ښکاره کېدل، حتا فضا اوس ډېره نا آشنا شوې وه، دعامر دوی د کور دروازه مې وټکوله هغه پخپله راووت په ليدو مې ډېر خوښ شو، کورته یې بوتللم، په حجره کې کېناستو تر لږ ځنډ وروسته مې ورته وویل: راځه چې یوځل زموږ تر کوره ولاړ شو.

هلک رانېغ شو، غلی شه! ساده دا اوس هغه زیارت کلی ندى چې تا دمخه ليدلی وو، اوس دلته څوک له ماښام نه وروسته نه شي گرځېدای، تېره ورځ یې هم شاکر بېولی وو، خوبیا ملک صيب په ضمانت را خوشې کړ.

دهغه خبره مې ومنله، له ځانه سره مې وویل ای خدای دازموږ په هېواد کې څه روان دي، نور خلک څه کوي او موږ څه کوو، ترڅوبه موږ غلامان یو، ترڅوبه مو په خپلو کورونو کې وژني او ترڅوبه مو دمرگ دملکې پرځای داسوړمخي، انگرېزان روح اخلي؟

شېبه وروسته ډوډی اوچای راغلل، زړه ته مې هم څه نه کېدل خو دعامر لپاره مې هسې په کاسو کې گوتې ووهلي، تر غورواومجلس کولو وروسته مو شپه جوړه کړه، ویده شولو، سهار لمانځه ته راپاڅېدو له لمانځه وروسته مې غوښتل چې خپل کورته ولاړ شم خو، ډېر یخ وو، بېرته مې کمپله په سر راکش کړه،

خوب وړی وم چې موبایل راپاخولم، گورم چې پلارمې زنگ وهلی دی، ځواب مې ورکړ راته په قهر وو، ولې دشیپې رانغلي، اوبیادې موبایل هم بند کړی دی، ورته مې وویل چې په کلي کې یې او پرون راغلی یې، دلته دشیپې موبایل کار نه کوي، هغه وارخطا شو چې خیریت خوبه وي، ماورته وویل هو هرڅه سم دي، تېره ورځ امریکایانو دملک کاکاپه کور بمونه اچولي دي زموږ دکور دوازه هم پرېوتې ده، نورکومه دتشویش خبره نده. دپلار تر رخصتولومې ورسره زه او عامر روان شو، له کلا چې بېرون ووتو داسې فکر مې وکړ، لکه دې ځای ته چې په لومړي ځل راغلی یې، په کلي کې هېڅ دپخوانان کورونه نه ښکاره کېدل، هغه دچا خبره که دکلي په یوه سر کې دې هگی ایښې وای نوله بل سره یې ښکار بده، عامر ته مې مخ راواړه هلکه داڅه دي، داخلک څه شول؟ هغه وویل تاسو څه شولئ، خودوی هم ولاړ هره ورځ دېمونوباران وي، محاصرې وي، ټول ځوانان یې دجاسوسانو او القاعده په نوم ووژل او له ځانه سره یې یوړل، زموږ دلته دایوتوپه ځمکه ده کنه زه به دې هم اوس نه وای لیدلای، په همدې خبرو کې زموږ کورته ورسېدو گورم چې په رښتیا هم دروازه دکلا طرف ته پرېوتې او دېوال هم لږ شان نږدې دی، کلاته ننوتو، ولاړم دکوتې لورته یو روزان (کوچنی کړکی) چې دریا لپاره موپرې ایښې وه، خو اوس مو بنده کړې وه خلاصه مې کړه گورم چې په بسترو اوسامان، د بمبارد او ډزو دزور له امله کوم دوه گوتې گرد پروت دی، چې له لرې پرې دمارانو، لږمانو او ځنځوچاپونه ښکاره کېدل، سوري کې مې بېرته تېرې کېښودې او له کلا راووتو، موږ دواړو خبرې کولې چې دغره له طرفه اول دچورلکې اواز راغی اوبیاورسره یو وېره وونکی ډزې وشوې، زه ووېرېدم، خو عامر وویل بیابه دې خانه خرابودچامېنه سپېره کړې وي. هغه راته وویل راځه در بدل ښه ندي، دهغوی کورته ولاړو چای یې راوړ، لامو له غږ نه ووکړی چې کشر ورور یې رامنډه کړه، غږ یې کړ: لالا مری یې راوړ، هغه ورووته، لږ ځنډ وروسته بېرته له خفگان په ډکه

خهره راغی ، مالاتری نه ووپونستی چې هغه وویل گل میر اکا یې وژلی هغه
 بېچاره یوسپری وو، یواځې یو کوچنی ځوی یې په کور کې وو، چې هغه هم
 ۸کلن وو، سهار وختي به غره ته ولاړ اودسوخ لپاره به یې ، برې، سپرکي او
 گنډېري راوړل، جنازه موماسپینین خاورو ته وسپارله، بېرته دراگرځېدوپه حال
 کې وو، چې څوکوچنیو د هدیرې په لور رامنډې وهلي، چې راورسېدل ویل یې
 امریکایان راغلي او دگل میر اکادکور خواته یې موټر درولی دی، ځونفره
 ورغللو چې ورنږدې شولو، دتوپکو خولې یې زموږ په طرف کړې په انگرېزي یې
 وویل ودرېږئ ، که څوک په انگلیسي پوهېږي نو رامخکې شی، عامر ماته وویل
 ته خو پوهېږې ورشه چې څه وايي، زه ور روان شوم ، خواته چې یې ورغلم راته
 یې وویل، داوژل شوی شخص څوک زامن لري؟ ماورته وویل ظالمانو کاش چې
 دهغه له وژلو دمخه مویوځل داپونبنتنه کړې وای چې څوک لري اوکنه، بدبختو
 هغه یواځې یو کوچنی ځوی لري او بس، په دې وخت کې دگل میر اکا بنځه چې
 خپل ځوی نه یې لاسونه تاوکړي وو، له کوره راووته، خبرې یې کولې، په سر یې
 خاورې بادولې، زما ترڅنگ امریکایي پرې اواز وکړ او په انگرېزي یې ورته وویل
 بخښنه غواړم مېرمنې موږ ویل که هغه ترورېست دی.

ارمان

په دې درد پدلي هېواد کې يې له درد او غم څخه ډکې شېبې او سرې تودې، لوړې ژورې، لوړې او تندې وگاللې، دوخت فرعونيانوته يې د موسی پشان ځواب ووايه.

له لومړي ټولگي يې زده کړې پيل کړې او هغه ارمان چې د زده کړو په برخه کې يې لاره تر سره کړ، غوښتل يې چې تر زده کړو وروسته يوه پياوړې او مخلصه قاضي شي او له نېکه مرغه همداسې وشول او په تانده ځوانۍ کې قاضي شول هغې سره يې کورنۍ د زده کړو په برخه کې ډېره مرسته کوله. دځوانۍ په همدې جوش او خروش کې يې د ژوند يو بل لوی ارمان او دهيلو غوټۍ گل شوه او داهيله يې د واده کولو وه، سره له دې چې واده تر ډېره ددې په رضايتموند نه شو خو بيا هم هغه پوهېده چې هېڅ مور او پلار دخپل اولاد د ژوند په برخه کې د بربادۍ پر بکړه نه کوي، دخپل پلار او مور خوښې او غوښتنې ته يې لبيک ووايه او د فهميم په نامه له يوه ځوان سره يې خپل ژوند د تل لپاره شريک کړ.

وختونه تېرېدل د ناجيې لمن خدای زرغونه کړه او هغې ته يې يوزوی ورکړه په کور کې يې د ماشوم د ژړا غږ هم واورېدل شو اوس يې نو خوښي لا پسې زياته شوه.

يوه ورځ ناجيې وغوښتل چې تر ډېر وخت وروسته دخپلې مور کورته ولاړه شي، کله چې ولاړه نو دخپل کوچني زوی فيصل د شيدو ورکولو چوشک يې په خپل کور کې پرېښی و، داچې ماشوم ته يې بايد شيدی ورکړې وای نواړه شوه ترڅو بازار ته ولاړه شي او يو شيرچوشک ورته راوړي، همداسې يې وکړل زوی يې خپلې مور ته وسپاره او خپله يې له ځان سره دخپلې خاله لور حفيظه

له لاسه ونيوله او په شهرنو کې د فاينست سوپرمارکېټ په لور روانه شوه، فاينست هغه پلورنځی دی چې اکثریت مشتريان، پېرېدونکي او ورتلونکي يې په کابل کې مېشت بهرني وگړي دي.

ناجيه کومه بهرنی يا غربي نجلی نه بلکې يوه افغانه وه، کله چې دې پلورنځي ته راورسېدې او داخل ته ورننوتلې نو يې سترگې گرځول پيل کړل د پلورونکو اجناسو ننداره يې کوله او دهغوی ديبو پوښتنې يې کولې دوی لاپه پېرلو بوختې وې چې ناڅپه يې ترشاه ديوه وپرونکی درز اواز واورېد. دا يوه انتحاري حمله وه چې په شهرنو کې په فاينست سوپرمارکېټ ترسره شوه، په يوه شېبه کې هرڅه بدل شول، دفاينست د څو شېبو مخکنی له خوښی او خوشبو ډک ماحول په يوه وحشتناک او وپروونکي ماحول بدل شو، ځمکه د شهيدانو او ټپيانو نيمو پر تو تنو، د بدن نورو غړو، ټپيانو او وينو ونيوله او يو سور رنگ يې ورکړ او فضا په گرد، دوړو او داوړ په لويگي پته شوه هېڅ نه ښکار بدل په څو شېبو کې يو کوچنی قيامت جوړ شو، هره خوا له لرې او نږدې څخه د چيغو او ژړاگانو اوازونه اور بدل کېدل، امبولانسونه راورسېدل او په پېښه کې شهيدان او ټپيان شوی جسدونه يې روغتونونو ته انتقالول، د شهيدانو او ټپيانو وارثينو ته دپېښې ساحی ته دور تللو اجازه نه ورکول کېده. کله چې ناجيې او حفيظې ډېر ځنډ وکړ نو په کور کې يې د مور ورته تشویش پيدا شو، پرېکړه يې وکړه چې گرځنده مېايل ته يې زنگ ووهي خو کله چې يې هڅه وکړه بريالی نشوه، نور يې هم تشویش ډېر شو، څو دغه يې بيا هڅه وکړه خو نتيجه يې ورنکړه، بيا يې د کوچني زوی فيصل په غلې کولو او مخچلولو پيل وکړ اوس نو دناجيې او حفيظي لپاره انتظار کول هم ورته ستړی کوونکي برېښېدل او شېبه په شېبه يې قهر او غوصه ورته زياتېده، د (فيصل) نيا فکر کاوه چې دوی دواړه به په چکر گرمې شوی وی او ماشومه به ورته هېره وی خو اصلاً خبره داسې نه وه، کله چې يې تمه قطع شوه نو يې دکورنی نورو غړو سره

تماس ونيو خو تر دې دمه لا ددوی دکورنۍ څوک خبر نه چي په شهرنو کې انتحاري حمله شوي اوياهم ناجيه او حفيظه فايسنټ ته تللي دي. په همدې وخت کې يې ټلوېزيون ته فکر شو چې د عاجل خبر تر سرليک لاندې د ټلوېزيون په بنکتنۍ برخه کې سره کرښه تېرېږي، ورسره جوخت وياند پر سکرين راښکاره شو او د عاجل خبر د اورېدو بلنه يې ليدونکيو ته ورکړه، هغه همدا پېښه وه کومه چې نن په فايسنټ کې شوه وه، د دواړو نجونو کورنۍ لاپسې وارخطا شوې، د ناجيې او حفيظي مورگانې او دکورنۍ غړي لاپه همدې کشمکش کې وي او دهغوی د پيدا کولو لپاره يې پلانونه طرحه کول چې دناجيې مور ته په يوه ډيجيټل نمر زنگ راغی مخې سره يې اوکې کړ، څو ثانيې يې غوږ ته نيولی و، خو پرته له دې چې څه ووايي ميايل يې له لاسه پرېوتله دکورنۍ غړيو چې ټولې ښځينه وې، داچې د جمعي ورځ وه نو نارينه څوک يو او څوک بلې خوا وتلي و، ښځې راغلي د ناجيې له موره راتاوې شوې او د خيبر خيبر چيغې يې وهلې کله چې هغه په هوش راغله لکه د لېونۍ په شان يې اخوا ديخوا منډې پيل کړې، خو د ناجيې عمه چې يوه زروړه او هوبسياره ښځه وه په ارام زړه يې ورڅخه پوښتنه وکړه چې زنگ چاوهلی و، هغې ورته وويل له روغتون څخه زنگ و، نوموړ بايد روغتون ته ولاړې شو، ځوانې نجونې يې په کور کې پرېښودې او د ناجيې مور او عمه د کابل څلورسوه بيسترز روغتون ته ولاړې، هلته يې هغه ټول تپيان چې دهمدې پېښې له امله ورته راغلي وکتل خو نه ناجيه اونه هم حفيظه پکې وليدل شوه، وروسته د روغتون دمسؤولينو لخوا هغه ځای ته بوتلل شوې چېرې چې مړي او جسدونه ساتل کېږي.

سره له دې چې نور ددوی په زړونو کې سکه او متره نه وه پاتې خو بيا يې هم په کاواکه قدمونو او لږزانده لاسونو د څو تنو مړو څخه سپينې ټوټې پورته کولې، خو دخپلې لور او ورېرې جسد يې پيدا نکړ، د وتلو په وخت کې د

ناجيې مور دوروستي جسد له مخ څخه د پردې پورته کولو سره دومره لوړه او داروونکې چيغه وکړه چې په ځمکه را پرېوته او په لوغر پدا شوه، د ناجيې عمه ژر خپله ور پندار باندې ور پرېوته کبني يې نوله هغې فکر کاوه چې له جسد څخه وېر بدلې، خو کله چې يې په جسد فکر شو گوري چې تور ويښتان يې په تېر داسې را خواره پراته دی چې اوس يې د وینو له امله سور رنگ خپل کړی دی او دا جسد بل څوک نه بلکې پخپله ناجیه وه.

له دې سره د ناجيې عمه هم وارخطاه شوه خو جرئت او مرال يې له لاسه ورنکړ، ددې جسد ترڅنگ دبل پروت جسد مخ يې هم لوڅ کړ اوس نو دناجيې په عمه کې هم هېڅ ځواک پاتې نشو ځکه چې دا جسد د حفيظې و او هغه هم شهیده شوې وه، مخې سره يې د مړي رسميات په روغتون کې خلاص کړل، کورنۍ ته يې فون وکړ او له پېښې يې خبر کړل.

کله چې جسدونه په روغتون کې د مړو وينځونکو لخوا لمبول شوي و د حفيظې له لاسونو څخه د سرو زرو دولس بنگرې ويستل شوي، داچې پېښه دېره غمجنه وه نو کورنۍ يې د بنگرېو اونورو شيانو پوښتنه ونکړه، مگر د تدفين او دعا له مراسمو وروسته کله چې ددوی کورنۍ په روغتون کې له ناجيې او حفيظې سره د سرو زرو گانو غوښتونکي شول، هغوی په ځواب کې وويل: تاسو ونه ليدل چې دهغوی جسدونه ټوټه ټوټه ول مور خبر نه يو چې چېرې ورڅخه پرېوتې دي، يوه مړي وينځونکي وويل چې ددې يوې نجلی لاس مو دېلې نجلی د لمبولو په وخت کې دهغې له نس څخه راووست، نوپه داسې حال کې يې بنگرې اونور شيان چېرې په لاسونو کې پاتې کېږي. هغې وويل ناجیه په منځه دوه نيمې شوې وه او نس يې شلېدلې و او د حفيظې د بدن غړي څه دپېښې په ځای کې پاتې و او يو لاس يې د ناجيې په خېټه کې ننوتی و.

ناجیې د خپلې مور په کور کې د دمې جوړېدو ارمان له ځانسره قبرته یوړ
او هغه دمه یې په هدیره کې جوړه شوه خو د هغې کوچنی زوی فیصل) چې
اوس پنځه کلن دی منډې وهي خولا هم په دې نه پوهېږي چې مور یې څوک او
چېرې ده.

زمالیکونه

نن له غرمې راپه دېخوا راباندې الهام کېده، نه پوهېدم دڅه به وو، د شعر خونه وو، ځکه چې شعر مې ونه لیکه، نودابه څه وو؟ نه هېڅ نه پوهېدم، یوڅه خومې باید لیکلي وای، کېدای شي کوم دوست به مې په یاد شوی وي، یابه زه چایادولم، داخوهم له امکان څخه لرې نده چې په کور کې به مور، پلار خویندو ورونواو یاهم دوړو مور یاد کړی يم، خیر هرڅه چې وو، یو وخت مې فکر شو، گورم لاسونه مې چاپېر دي او د کمپیوټر مخې ته ایښی کیبور لکه دارمونیې دتینوپشان زور کوي او تکهارى یې پورته کېږي، د کمپیوټر پرسکرین هم یوه توره لیکه په تېزۍ سره ځغلي، خوبیا هم پوه نشوم چې څه به لیکي، چاته به یې لیکي، خو کېدای شي کوم ملگري یا ملگري ته د مینې کوم لیک وي، څه به پکې لیکي، څنگه یې لیکي، ولې یې لیکي، څنگه به یې ورته استوي، بیا هم پوه نه شوم چې همداسې به وي اوکنه؟ سترگې مې هېڅ له سکرین نه نه اوبستې، او ورپورې نښتې وې، خوخط ښه په بېره پرې مزل کاوه داسې لکه د شپې په ناوخته کې چې پرسرک هېڅ رش او بیر وبار نه وي، او په کلي کې کوم چاته کوم مشکل پیدا شوی وي، یا ناڅاپه ناروغي پېښه شوي وي، موټر سرک ته راووځي اوبڼه دزړه له اخلاصه مزل کوي، داسې یې منډې وهلې، خودتعجب ځای دادی چې دابه څه وي، څه به پرې لیکل کېږي، چاته به لیکل کېږي، اوڅوک به یې لیکي، زه خو نه وم ولې که زه وای نو دومره خوبه پوه شوی وای چې څه لیکم او چاته یې دڅه لپاره لیکم، گوتومې دکیبورډ پرمخ خالونه لمس کول چې، ترڅنگ ایښی موبایل مې په لړزه شواوښکلې نغمه پکې وغږېده چې زه یې له واره متوجه کړم، له هلو سره مې

واور بدل،(زماخپونه له خپل ځان سره سمبال وساته:: ښه يې په خيال وساته ،چې ورک يې نکړې).

او هواسراره ته يې، دانو هغه څوک وو چې کېدای شي دازما دگوتو هسې به دهمده لپاره وي، او دته به يې څه ليکل، کله چې مور واړه وو نو په هغه وخت کې نه کمپيوټروو اونه هم بله الکترونيکي وسيله وه ، چې ليک يا پيغام يې استولی يا رسولی وای،نو مور به يو بل ته په کاغذ ليکل کول او کله چې به مووليدل سره به مو تبادله کړل، چې تر ډېره به موساتل، که څه هم مور په يوه کلي کې اوسېدو،خودومره ديوبل په زړونوکې ننوتې وو، چې هغه وخت کوم چې مور به له يوبل نه بېل شو،هم به مو نه شوه زغملی،نوبه موبه کاغذخپلې خبرې يوبل ته کولې داسې لکه مخامخ چې ناست ،ولاړ اويا هم په لاره روان يو،په هغه وخت کې مور په املاء او انشاء هم سم نه پوهېدو خو بياهم مور دواړه په خپلو او يودبل په ليک پوهېدو او مطلب به مو ترې اخسته.

دهغه له دې سندرې سره مې ورته وويل چې هغه ليکونه خومې له ځان سره ساتلي خو اوس مې درته بل ليک ليکه،هغه په تېليفون کې حيران شو،چې هغه څنگه؟ او داڅنگه کېدای شي چې زه دې اوس درته په يادشم او درته فون دې وکړم،ماوويل (لکه باران مې په زړگي را ورېدلې راغلي، عمر دې ډېر دی همدا اوس مې يادولې راغلي)،خوزما په زړه په رښتيا سره اسرار نه ورېده ، څه څه راغلم؟!

چېرې راغلم؟

له دې سره مې ورغبرگه کړه،ښه نو زما نمبردې څنگه پيدا کړو او چېرې يې؟ :ته وگوره چې نمبردکوم هېواد دی،چې مې وکوت،نو نمبردافغانستان وو،ولې چې کود يې ۰۰۹۳ وو او سيمکارت يې هم اتصالات وو،نور هم حيران شوم،هلکه داخودافغانستان نمبردی کنه،په کړس کړس يې وځنډل ،ښه دا پرېده دارته ووايه چې زه درشم اوکه ته راځي؟

نه نه زه درځم ووايه چې په کوم ځای کې يې، ښه سمه ده دخداى پامان! اهو دا پرده څه شوي، ده خوراته دخاى ادرس هم ونه وايه، نږدې وه چې له پرېشاني نه مې زړه وچوي، سر راباندې وگرځېده، په تڼده مې خوله راغله، همداسې لکه دبت پشان پاتې شوم، لمړى ځل وو چې غوصه مې ورته راغله، له ځانسره مې وويل ښه نو ته ده ساده ته وگوره، خلک همداسې کوي؟، تاخوبه لږ صبر کړى وو، اوس يې تېليفون هم کار نه کوي، مخې ته پروت مېز مې په سوک په زوره ووايه چې پرې له پاسه ايښى کمپوټر همداسې نږدې وه چې لاندې پرې بوځي، چې ددروازې ټک ټک شو ځواب مې ورنکړ، دروازه راخلاصه شوه، گورم چې اسرار له خندانه شين دى اوداخل ته راغى، اى خداى دې انصاف درکړي، پېژانده خومې نه خو له خندا او حرکاتو يې پوه شوم چې همدى دى، هغه اوس ډېر غټ شوى وو، هغه پخوانى اسرار نه وو، اى! زه به هم غټ شوى يم کنه! ماته خو خپل ځان نه معلومېږي څومره چې ماته هغه غټ ښکاري کېداى شي هغه ته به هم زه همدومره ښکارم.

اسرار له تېرو ۱۲ لسو کلونوله خپلې کورنۍ سره په کاناډاکې اوسېده، خوله يوبل څخه مو هېڅ خبر نه لاره، او په همدې ورځو کې افغانستان ته راغلى وو، په رښتيا هم چې زړه په زړه آينه وي .

کوچنی ناوې

په خپله به يې خدای خبر چې لمونځ کړی وو کنه، پرهنې يې اواز وکړ ونجلی! پاڅېره لمونځ دې وکړه، هغو کوچنیو هلکانوته چای تیار کړه چې ښوونځي ته به ځي.

نجلی په خپل ځای کې اړخ بدل کړ، ستوماني يې ووېسته، غاښونه يې سره وچيچل، اوږده ساه يې واخسته، سترگې يې ومښلې په ځای کې کېناسته، خوب يې لا په سترگو کې وو، سربه يې کله يوخوا او کله بل خواته کوږ شو، لکه تېکې (مرغی) چې په کرونده کې په زهر و لړل شوي غنم خوړلي وي، لاس يې وغزاوه، ټکری يې راواخست په اوږدو خوچرو وېښتانو يې ښور کړ، وېښته هم خدای دېته ورکړي وو، سم يوه گېډی وو، يوځل يې په ناسته هم شخي ووېسته او پورته شوه، خوشبې وروسته بيا کوټې ته ننوته، لمونځي (جای نماز) يې راواخست لمونځ يې وکړ، بېرته له کوټې ووت، نېغه دتنور کوټې ته ولاړه، تورچای جوش يې له تناره په داسې حال کې راووېست چې سمه نيمه پسې په تنور کې ورکه شوه، په بېره يې کوچنیو ورونوته چای تیار کړ، هغوی يې له خوبه راوښل کړل، مخ اولاسونه يې ورته پرې مينځل، په دسترخوان يې راټول کړل، هغوی چې کله ښوونځي ته ولاړل، دې دکور پاتې کارونه پيل کړل، په دې وخت کې پرې دکوټې له منځه اواز وشو زړلښتې وزرلښتې! دې ورته آآآ نارې کړې، خو هغې يې اواز وانه ورېده، بيا يې شورماشور جوړ کړ، خدای دې تا تور مخې، کنډاسه په ماروچيچل کي، دا په تاڅه تور مرگ ولگېده، چې غږ نه راته کوې؟ ته صبر وکړه چې زه دې اوس چاره وکړم، که مې ستاځای هم دمور څنگ نکړ او دهغې تورې هديرې بنديوانه مې نه کړې نو زما نوم به هم قندي نه وي، نوم يې ډېر خوږ وو خو پخپله ډېره ترخه وه، پسې راغلله له ځان سره

غور بدله، دادې خدای نه بخښي چې ستاپشان، لېونۍ لور يې زېږولې ده، نجلی ته راورسېده او په کمڅيوکې يې ورته گوتې بندې کړې، داسې حد ته يې ووهله، چې يو دوه يې ترې هېر کړل، نور يې ورته يوځل بيا په سپکو سپورو پيل وکړ، ته وگوره چې زه دې څومره ژر له دې کوره رنگ وړکومه، هغه خلک دې هم، خدای ووهي، ويل يې چې در بيمه، ورغ بيا راځي، خو همداسې ورک شول، که داخل راغلل، له سترې مشې دمخه ستا مردارمخې دستمال وړکوم، نوره دې په دې کور کې نه شم زغملی، نجلی راغله پښوته يې پرېوته، نه نه مورجانې دخدای لپاره چې داکار ونکړې، هيله کوم هغه کونډته مې مه وړکوه، زه له هغه سره واده نه شم کولای، دهغه خو مشره لور واده شوې ده، په کور کې اولادونه يې هم له ما مشران او همزولي دي، پام کوه چې داکار ونکړې، کنه زه به مړه شم.

ميرې يې په کړس وخنډل، ورته يې وويل زه خو غواړم همدا، اوس دې په يونه يوچل له خپلې مخې لرې کوم.

دوه ورځې وروسته هغه خلک راغلل چې يوځل دمخه هم دزرلښتې غوښتوته په مرکه راغلي وو، اوس ددې پلار هم په کور کې وو، خودهغه شتون ددې لپاره هېڅ گټه نه لرله، ولې چې دهغه په ذهن کې يې نوې ښځې داسې زهر پيچکاري کړي وو، چې پلار يې هم اوس دهغې له شتون نه په نه شتون خوښ وو، نفرت به يې ترې کاوه، دماخوستن له ډوډۍ خوړلو وروسته راغليو خلکو بيا دښېښې خبره ياده کړه، ميره يې چې له ښځوسره ناسته وه، خاوند يې ورپسې راغی او حال يې ورسره شريک کړ، هغې هم په مکر جنه لهجه له سترگو اوښکې وڅڅولې مېلمنوته يې مخ واړاوه، که څه هم چې زړلښته کوچنی اوستالېور پوخ سړی دی اودابېچاره يې دلور پرځای ده خو زه هم سياسره يم، اونه غواړم چې چې خدای مکره سباکومه بدنمې راته را واوړي، په خپله هم په کور کې کوچنی لور لرم، هسې خو مې زړلښته هم لور ده، خو وايي

چې خور لور په عزت واده شي، ښه ده، نوموړې په دې ريشته خوښ يو، دستمال يې ورکړ، زړلښتې باندې له ډېر خفگان نه بېهوښي راغلله، تر درې ورځو يې له ډوډۍ او اوبوڅکه ونکړه.

څو اوونۍ وروسته يې واده هم تيار شو، کوچنی زړلښته دميرې لخوا وهلو او ډبولوپرمټ ډولۍ کې کېنول شوه، هغې به چې خپل دوه کوچني اوبې مور وروڼه په چيغو وليدل نو له ډولۍ نه به راکوزه شوه، دواړوڼه به يې غېږه تاوه کړه، ډېرې چيغې به يې ورسره وکړې، مگر ميرې به يې بېاله مټ نه ونيوله، ورته به يې وويل، چې هم ځان شرموې او هم مور، څوځله ډولۍ ته له پورته کېدو اوبسکته کېدو وروسته يې نجلی روانه کړه، خودهغې چيغې لاپسې لوړېدلې، دلته يې وروڼوهم ځانونه په ځمکه ځمکه وهل اودخور خور نارې يې وهلي، دلارې تر نيمايي پورې دزړلښتې چيغې ورو ورو کمېدې اوبلاخړه ورکې شوې، لاره نږې اته دقيقې وه، سپين ږيری زوم امېل په غاړه مخکې روان وو او وروسته پسې ځوانانو ډولۍ په اوږه روانه کړې وه، کورته چې ورسېدل، ښځې راتولې شوې، ترڅو ناوې له ډولۍ راکوزه کړي، ښه راغلاست اودنوي کور مبارکي ورته ووايي، کله چې يې له ډولۍ نه شال اوچت کړ، گوري چې ناوې په ډولۍ کې نسکوره پرته ده، او په رښتيا يې هم دميرې ژمنې حقيقت موندلی وو او دتل لپاره دخپلې مورپشاه په ابدي خوب ويده شوې وه.

نوټ: تېکه يوډول مرغی ده چې دغنمو ذکر په وخت کې راپيدا کېږي.

پلټنه

زه یې منیجر وم ، د سهار په پوره اته بجې مې فورمې ورباندې ووپشلي، هر یوه ته مې ساحه په گوته کړه، دې ته مې وویل : څه ته دخپل کور شاوخوا ته کورونوکې دې سروې وکړه، داځکه چې ستا کور له دې ځایه ډېر لرې دی ، ترڅو چې له کار خلاصولو وروسته بېرته دفتر ته راځې اویا کور ته ځې، ډېره درباندي نا وخته کېږي، هغه هم خوشحاله شوه او له دفتره ووته.

ټول له دفتر څخه ووتل لس بجې وې په دې خاطر چې د سروې کوونکیو حال واخلم ، ترڅو له کومې امنیتي یا بلې ستونزې سره نه وي مخ شوي، هر یوه ته مې باید زنگ وهلی وای، همداسې مې وکړل، د لېست له مخې دهر یوه له نوم سره دفون شمېرې ترڅنگ ټوله پېژندنه راسره وه، د څو تنو حال اخستلو وروسته مې عابدي ته زنگ وواوه.

کله چې یې فون اوکې کړ، ترسلام او پوښتنې وروسته مې ورته وویل: څه دې وکړل؟

هغې ځواب راکړ بس همدا اوس ساحې ته را ورسېدم.

څه!!! داڅه وايي ستا همکارانوڅو هر یوه دوه او درې فورمې کار کړې دی اوته ايله اوس ورسېدې؟

– ښه سمه ده هله نو ژر ژر کوه کار دې پیل کړه، شله شله (گوډه گوډه) مه کېږه کارونه دې په چټکتیا سره وکړه چې بیا درباندي ناوخته کېږي، له دې سره هغې د ښه ځواب په نه زړه او ټیټ اواز راکړ، ماهم فون قطع کړ. ماډېگر ټولو خپلې فورمې را وړې، دفتر کې یې وسپارلې او هر یو خپل کور ته ولاړ.

د ماښام شپږ بجې وې چې عابدي زنگ راته وواوه:

– صيب! زما کار خلاص شو څنگه وکړم، اواز يې سم راته ښکاره نشو، ترڅواب ويلو مخکې مې ترې پوښتنه وکړه، ته خو ښه يې ايا کومه ستونزه خونه ده در پېښه شوې؟ ستا اواز راته سم ښکاره نشو.

– نه نه! هېڅ خبره نشته هسې لږ ستړې شوې يم .

– ښه سمه ده څه کور ته ولاړه شه سبا چې نورو فورموپسې راتللې دا فورمې به راته وسپاري.

– ښه سمه ده صيب همداسې کوم.

فون يې قطع کړ، ماهم د نورو کار کوونکيو د فورمو په چک کولو پيل وکړ، سبا چې د کار وروستۍ ورځ وه ټول کار کوونکي راغلل فورمې مې ورکړې او کاري ځايونه او منطقي مې ورپه گوته کړې، عابدي هم خپلې پروني فورمې راکړې او نوې مې ورکړې، هغې په رښتيا سره خپل کارونه په پوره صداقت او رښتونولي سره ترسره کول او دهمدې باور له مخې ماهم د دکوشيو فورمو د کورته وړلو اجازه ورکوله کله قانوني لاره يې داده چې هر سر وې کوونکی بايد ماډيگر د کار په پای کې خپلې فورمې دفتر ته وسپاري خوماپه هغې باور لاره چې په صداقت کار کوي.

نن يې بيا کارونه تر خپل ټاکل شوي وخت يو نيم ساعت وروسته خلاص کړي و چې زنگ يې راته وواهه، مخکې له دې چې هغه څه ووايي زه پرې ور مخکې شوم، که کار دې خلاص وي اوکنه کورته دې ولاړه شه، هغې هم يواځې د ښه په ويلو سره بسنه وکړه او فون يې بند کړ.

سبا مې له نورو کار کوونکيو سره حسابي وکړه هر يوه ته مې خپله حق الزحمه ورکړه او په خپله مخه ولاړل، ۱۱ بجې شوې خوعابده لاهم نه را معلومېده، همکارانو نه مې يې پوښتنه وکړه، پروين راته وويل:

– صيب هغه دا دوه ورځې راته ښه نه ښکاري فکر کوم ناروغه ده اوس مې ورسره خبرې وکړې ويل يې لاره کې يم او درځم.

دوی مې رخصت کړل ما خپل کارونه پیل کړل، یوولس نیمې بجې وې چې دروازه ټک ټک شوه د راتللو اجازه مې ورکړه گورم عابده سترې او ستومانه داخل ته را ننوتله، سلام یې ادا کړ، خو په څهره کې یې یو ډول مایوسي برېښېده، خبرې یې پیل کړې:

– صیب وبخښی ماویل نن خو هسې هم کار نشته نوومې ویل چې په قراره به ولاړه شم او بل داچې لږ طبعت مې هم ښه نه و نوزه د ناوخته راتللو اوپه کار کې ځنډ کولو په خاطر بخښنه غواړم.

کله چې یې زماڅنگ ته په مېز خپل دغاړې دستکول کېښود ورته متوجه شوم چې په کین لاس یې دستکول له اوږې را کوز کړ اوپه همدې کین لاس یې فورمې له بیک څخه را ووبستې، زما مخې ته یې کېښودې اوخپله په څوکی کېناستله.

پرتله له دې چې فورمې یې چک کړم حساب مې یې وکړ پیسې مې ورکړې. – واخله دا وشمېره او له خپل نوم سره دې په دې خالي خانه کې لاسلیک وکړه.

نجلۍ راغله قلم مې ورکړ لاسلیک یې هم په کین لاس وکړ او پیسې یې پرتله له شمېرلو بیک کېښودې.

ورته ومې ویل: عابدې! پیسې دې وشمېره او ولې په کین لاس لاسلیک کوې توکه مې ورسره وکړه ایا ته ډوډۍ هم په کین لاس خورې؟

ټنډه یې تروه شوه هو صیب همداسې ده زه ډوډۍ هم په کین لاس خورم. خبره مې یې توکه وبلله په خندا شوم ورته خو په همدې وخت دعابدې لخوا ددستکول په غاړه کولو په وخت کې مې فکر شو چې دهغې ښې لاس په مړوند کې نشته.

له دې سره مې په زړه کې یوه ترخه څړیکه وشوه، په سترگومې تیاره راغله او حواس مې له لاسه ورکړل، دچایو پیاله مې له لاسه پر یوته.

خپله د تېرې ورځې خبره چې عابدې ته مې وویل: شله شله مه کېږه دهغې په خبرو کې تکنی کېدل او د نورو ورزو خلاف چلند او مایوسې هر یو مې په څو لحظو کې لکه د فلم پشان په مغزو کې تېر شول.

ډېر نا ارامه شوم، نه پوهېدم څنگه ور څخه بڅښنه وغواړم او قناعت ور کړم چې تر دې وړاندې زه په دې نه وم خبر چې هغه یو لاس نلري، هغې غوښتل رخصت واخلي او ولاړه شي، زه ورپورته شوم مخې ته یې ودرېدم ورته ومې ویل:

ایا امکان لري چې ما وبڅښي؟

په داسې حال کې چې قدم یې پورته کاوه په څپ یې را وکتل ولې تاخه کړي چې له ما یې بڅښنه غواړي؟

ما ورته وویل د همدې لپاره چې تېره ورځ مې تاته په نا پوهۍ او ناخبرۍ کې د شلې خطاب وکړ خوزه قسم کوم چې ستا په معلولیت دغه دوه دقیقې مخکې پوه شوم.

له سترگو یې رنې اوښکې جاري شوې، نه صیب هیله کوم خدای مو وبڅښه هېڅ خبره نشته او نورې خبرې یې پسې داسې وغزولې:

که زه یې باک وگنم په ورځ کې لس ځلونه هم ډېره له داسې خبرو سره مخ کېږم، که په کور کې وي، که په لاره، که په موټر کې، که په دفتر او نورو ځایونو کې چې څوک کوم معیوب شخص ته غږ کوي زه داسې فکر کوم چې ماته وايي دومره ډېره زور ېږم خو پوهېږم چې دا خبره مې اوس له ژوند سره لکه زما دنوم پشان تړلې ده نو ځکه یې باک نه گنم.

د عابدې اوښکې چې لکه شېبه شېبه باران په سپین مخ روانې او ښکته گڼېرې ته یې توبدې راته وویل:

خو کاش زما د بڼې لاس پرځای کین لاس نه وای، هلته به مې فکر کړی وای چې
یو لاس مې نشته خو اوس داسې یم لکه دواړه لاسونه چې مې نه وي، همدا یې
ووویل او روانه شوه.

بې پایلې

سهار د کورنۍ ټول غړي لوی او واړه د چای څښلو په خاطر په یوه دسترخوان سره راټول شولو، دا چې زه د شپې لس بجې له وظیفې څخه کورته تللی وم نو کوچني ماشومان ټول ویده وو، په همدې خاطر سهار ټول رانه را تاوول، د مور څنگ ته مې ناست وم، لامې کاسې ته لاس ور اوږود کړی نه وو چې په جیب کې مې موبایل وشرنگېد، د زنگ له راتللو سره مې مور راته راوکتل، په ترڅه موسکا یې وویل:

زویه! یو خوشاملگري هم سم پېریان دي، دمه دې لا جوړه نده، بیایې درپسې زنگونه سر کړل، موبایل یې رانه کش کړ، بس چې هر څوک وي خپل کار به کوي، خپل چای دې نوش جان کړه، دوی وزگار دي.

خودا چې شمېره نوې وه او ومې نه پېژندله، ورته مې وویل، مورې! کېدای شي کوم بل څوک وي، کار به یې راسره وي، زما کوم ملگری ندی ځکه دهغوی ټولو شمېرې له ماسره ثبت دي، خو داشمېره بې نومه اونا اشنا ده، موبایل یې راکړ، ماشومانو ته مې وویل غلي شي، چې اواز واوړم، زنگ ډېر اوږد شو، نور د بندېدو په حال کې وو چې د تائید تنې مې کېکارله، زما عادت دی چې زه چاته زنگ ووهم او که بل څوک راته زنگ ووهي نو دخبرو پیل ورسره په سلام کوم، ډېری خلک دي چې دفون کولو په وخت کې (هلو، بلې، اورې) او یانور اصطلاحات کاروي، نومې سلام ادا کړ، له هغې خوا مې ډېر تیت، کمزوی او زړه نازړه اواز ترغوره شو، (سلام شما کی هستین؟) اواز دنجلۍ وو، په دري یې خبرې کولې، ځواب مې ورکړ زنگ تا وهلی دی باید چې ته ځان راوپیژني، کله مې د مور، پلار او کورنۍ دنورو غړیو په مخ کې له نجلۍ سره په موبایل خبرې هم نه وې کړې، لکه د لارورکي پشان مې اخوا دینخواکتل، خودا ښه وو چې

خدای مې پرده وکړه اړیکه پرې شوه، ماهم سرپسې ونه گرځاوه فکر مې وکړ شمېره به یې غلطه کړې وي، لس پنځلس دقیقې وروسته بیا زنگ راغی هماغه شمېره وه، اوس مې نو چای څښلی وو، ښه مې اشتها صافه وه، له کوټې ووتم له حویلي دباندي مې ځواب ورکړ، خو نجلی بیا خپله لومړۍ خبره تکرار کړه، چې ته څوک یې او بل داچې زما شمېره دې له کومه کړې؟ ماته یې خبرې دمسخروپشان ښکاره شوې، ورغبرگه مې کړه، داچې زه څوک یم، وروستی خبره ده، خوته ځان ځکه راوپېژنه چې زنگ دې وهلی دی .

نجلی وویل چالاکي مه کوه، سم حال راته ووايه، چې شمېره دې له کومه کړې، ځکه چې له دې شمېرې نه دشيپې په لس بجو زماموبایل ته زنگ راغلی وو خوداچې زه ویده وم اونه وم پرې پوهه شوې ځواب مې ندی درکړی، دنجلی خبروته مې زړه تنگ شو ورته مې وویل: وگوره که ته غواړې چې خپل ساعت تېر کړې نو کوم بل چاته زنگ ووهه او ما مه چېره، خو نجلی په خپلو خبرې کې جدي ښکار بده، قسم یې راته وکړ چې همداسې ده، لکه څرنګه چې مې وویل، خو ماځکه نه شوای منلی چې ماورته زنگ نه وو وهلی اونه مې له نن څخه مخکې داشمېره پېژندله، داځل مو خبرې په همدې کش وګیر کې تر پنځلسو دقیقو واوښتې، اجازه مې ترې واخسته، خو ژمنه مې ورکړه چې زه بیا د رته فون کوم.

د فون له بندولو سره سوچنو کې سر شوم، ای خدایه! دابه څوک وي، ایا په رښتیا هم همداسې ده لکه دایې چې وایې؟ بیا به مې وویل هسې نه چې د دفتر کومه همکاره مې وي، یامې په خپلوانو کې کومه یوه نه وي او غواړي به چې ماوازمایي، چې څومره له نجونوسره خبرې کول غواړم د فون له لیاري او په دې ویروس تر کومې کچې ککړ یم، له ژمنې سره سم مې زنگ ووهه ورته، خبرې مو بیا هم په پخوانۍ موضوع څرخېدې، اخر یې راته وویل یوځل خو

دې ځان راوپېژنه چې څوک يې، دکوم ځای يې، متعلم يې، محصل يې او که کومه دنده لري؟

ځان مې په تمامه ورته معرفي کړ، له دې وروسته، هغې هم ځان راوپېژانده، نوم يې راته مريم وښود، ويلې يې چې په ننگرهار کې ژوند کوي او په يوه ولسوالۍ کې دنجونو لېسه کې د ۱۲م ټولگي زده کوونکې ده، پلار يې نظامي دنده لري . ماله دې مخکې هم په مبايل او مخامخ له ډېرو نجونوسره خبرې کړې وي، لکه په دفتر کې له همکارانو سره، په کورسونو کې له همصنفيانوسره او همدارنگه په ډېرې ورکشاپونو کې، څو کله مې هم له کومې نجلۍ سره په داسې دلچسپې او خوږه لهجه خبرې نه وې کړې، سره له دې چې ښه پوهېږم هغه نجونې چې په موبايل خبرې کوي او بې له کوم ضرورته يې ځان سره گرځوي، هسې خلکو ته پرې ازار ورکوي، خوددې په خبرو کې يو ډول عجز، سپېڅلتيا او له اخلاقي فساد څخه پاکوالي راته ښکاره شو، احساس يې راته دروند معلومېده. هغې به ماته ويل چې اواز دې ډېر راته اشنا معلومېږي، په يو افغاني ټلويزيون کې يې د يو ژورنالېست نوم راته واخست چې ستا اودهغه اواز کټ مټ يوشان دی، ما ورته وويل شايد همداسې به وي.

دخه وخت په تېرېدوسره يې دومره له اواز سره اموخته شوم چې که ډېر کله به مې ورسره خبرې ونکړې نو داسې به وم لکه ډېر يولوشی چې مې ورک کړی وي.

دنجلۍ لخوا د راکړيو معلوماتو له مخې مې ورپسې پلټنې پيل کړې، زما زړه اوس هم سره له دومره مينې اوبار بار خبرو کولو پرې غل وو، هېڅ آرام نه راته، ما ويل هسې نه چې دې نجلۍ کوم چل راته جوړ کړی وي او کوم کار راته ونه گوري.

آخر داشو چې هېڅ پايلې ته ونه رسېدم او هېڅ معلومات مې ترلاسه نکړل.

يوه ورځ موخبرې کولې چې زما يوملگري مې وسره ياد کړ، دهغه دنوم له يادولو سره دنجلۍ ستونې بند شو، په وار خطايۍ يې وپوښتل هغه څه پېژنې؟ ورته مې وويل هغه خو زما ملگري دی همکار مې دی، ډېر ښه هلک دی، خو هغې مکمل باور لاره چې ماد هغې ورور ښودلی دی نه کوم بل څوک، نو يې راته وويل: ماله اول نه فکر کاوه چې ته به مور پېژنې او زموږ کوم نژدې خپلوان يې، بس دی نور زه لتاسره خبرې نه کوم او هيله کوم راځه چې يوبل هېر کړو، ما ورته وويل مالا تر اوسه ستا کور، پلار، ورورونه اونور څوک ندلي ليدلې څوکه وغواړم ډېر ژر يې موندلای شم، ورته مې وويل ځکه چې زه يو ژور نالېست يم، او په هر ډول چې وي کره معلومات په لاس راوړلې شم، خو هغې ويل دا چې زه اوتنه خبرې کوو نوبه څوک هم نه خبر پري، نه ستاکورنۍ اونه هم زما ورته مې وويل سمه ده بېغمه شه.

اوس زه دومره له مريم سره بلد شوی يم چې که چېرې ديونښکلي څيز مثال راوړم نو دا پکې ناليدلې يادوم، زما زړه دا گواهي راکوي چې هغه هم زما پشان ده، اوتل غواړي چې خبرې راسره وکړي، له نژدې راسره وگوري خو د پښتو او پښتنو ځينو رسمونو او بنديزونو له امله مو قسمت ياري نه کوي.

يوه ورځ يې راته وويل: دا چې زه اوس تادخپل زړه يوه برخه بولم او هېڅ خبره له تانه نه شم پتولی نو غواړم يو حقيقت درته ووايم، په زړه مې دډار ساړه راننوتل، فون مې غوړ ته ښه نږدې کړ، يوخودا تل داسې په قراره خبرې کوي چې هېڅ نه اورېدل کېږي، خبره يې زياته کړه، او هغه دا چې تراوسه ماله تاسره کومې خبرې کړي يواځې يوه خبره مې درته صحیح نده کړې نورې زه دخدای په نوم قسم کوم چې ټولې رښتيا اوسمې دي، که راته غوصه کېږي نه نو درته وایم يې، خاوال ژمنه غواړم چې غوصه به نه راته کوي.

ښه سمه ده ووايه څه دي.

هغه دا چې زمانوم مريم ندی!!!

سر مې راباندې وچورلېده، په فکر مې بوج راغی، د اور بدوزغم مې نه لاره، د خوشبېولپاره غلی شوم هغې راباندې نارې کولې خو زه چپ وم، په پنځو میاشتو کې لومړی ځل وو چې غوصه مې ورته راغله په ډېرې غوصې سره مې ورته وویل، دا کوم حماقت دی چې ته یې کوي؟

بېرته یې راغبرگه کړه هیله کوم، جهانہ! گوره اول مې درته وویل چې غوصه به نه راباندې کوي، زه ستاله غوصې ډېره وېرېم، ته خو غورږ شه چې څه درته وایم، ما وویل بس دی نور هېڅ نه غواړم ستاله خولې یې واورم همدومره بس دی او کفایت کوي، له نن نه اخوا ستالپاره جهان دتل لپاره مې شو، خو هغې ویل هیله کوم فون بندنکړې قسم یې راکړ، ورته مې وویل چې ښه نو ژر وایه چې نوم دې څه دی، خودې بیاراته وویل چې نه اوس نه او هیله کوم ته مې مجبوره کوه هم مه، ځکه چې زه یې پخپله درته وایم، انشاء الله ډېر ژر، په همدې خبره مې فون ورباندې بند کړ، قهر مې شېبه په شېبه زیاتېده، ځانته مې هم قهرجن شوم، چې زه ولې دومره خوشباوره یم، ماخوله مریم څخه هېڅ خبره پته نکړه، نوبیا ولې دې لمانسره دومره لویه دوکه وکړه، فکر مې بدلون پیل کړ، په خپلو ټولو باورونو بې باوره کېدم، دزره دگرمايش ستنې مې مخ په ښکته حرکت وکړ، نن مې په دفتر کې هم کار خوندرانکړ، هرڅه مې په خپل ځای پرېښودل، اطاق ته ولاړم گروپ (برق) مې مړ کړ، اوږود وغزېدم، هر ډول اندېښنې مې مېلمنې شوې، له ځان سره مې جنگ پیل کړ، داسې لکه چې مې مریم په مخ کې ناسته وي، یو ځل مې پرې چیغه وکړه، ولې مریم اخر ولې تاله ماسره داسې وکړل؟

زما په شونډو او زړه د مریم نوم اوس سم لکه دمهر پشان ټاپه شوی وو، یو ځل مې سر ته خنډ ورکړ، نه نه هغه لمانسره هېڅکله هم داسې نه کوي، ټوکې به یې راسره کړې وي، هغه مریم ده، هغه له ماسره ډېره مینه لري، زه ورته تر هر چا ډېر گران یم.

دوه ورځې مې زنگ ورته ونه واهه خو بیاباه مې هم زړه نه صبر بده، در بیمه ورځ
یې مسکال راکړ، ماهم هسې بهانه غوښته، ژر مې ورته فون وکړ، له هلو سره یې
په کړس وخنډل، خونن خنداد پنځومیاشتو مخالفه اوبل شان وه، حیران یې
کړم، ددې لپاره چې ځان اوس هم غوصه اوورنه خفه وښایم، غوسه شوم
ورته، غلې شه نوره خدای ته وگوره ماهېر کړه، ته مانوره هېره کړې یې.
په خورامینه یې راغبرگه کړه، زماړوند عاشقه! ماهېره نه بلکې هېر مې کړه، ولې
چې زه مریم نه بلکې مراد یم!!

مېلمنه کوچی

دسهار تر اذانونو وروسته داوداسه په نیت راپورته شوم، دکلالویه دروازه مې خلاصوله چې پلار مې اول غاړه تازه کړه بیایې اواز وکړ دروازه بېرته له هغې خوادرسره بنده کړه چې شمال ډېر تېز دی هسې نه ماته یې کړې، ماهم له خوبه په ډک اواز ورته ښه وویل اولاندې په وترایۍ ښکته شوم، میدانۍ ته په رسېدومې ددواړو لاسونو گوتې سره وروستې او پورته مې له سره واپول شخي مې ووېسته، ښي طرف ته په تاوېدومې سترگې لږ وروړاندې دتورې لویې کیږدۍ څنگ ته داور په سکروتو ولگېدې، چې داور دپوکولوپه وخت کې سرې سپرغۍ د هواپه لور پورته کېږي، خوداچې اورته چاپوکی ورکړ هغه نه معلومېده.

څوځله پرلپسې سپرغۍ والوتې اخر داور لمبې پورته شوې، ژرې اوسرې رڼانه بېر کوچیانې کمیس و خوځېد، نغری داوسپنوله درې میلوڅخه جوړ شوی، ډېر ورته تم نه شوم خو که رښتیاووایم دې نظارې ډېر خوندراکړ.

له سرکه پورې وتم، لاندې له شنو اوبوډکه ویايله بهېده، موسم هم دژمي وواوبه یخې وې خو ځوانې هم ښه وي، اودس مې وکړ راپورته شوم دسرک په غاړه غاړه مسجدته ولاړم لمونځ مویه جمعې سره اداکړ، چې راوگرځېدو، کورته ولاړم، قرانکریم مې راواخست، تلاوت مې پیل کړ، څوايته مې لانه وو تلاوت کړې چې دسرک په سر دموتړ دتایر کریکو مې فکر بدل کړ، دخیر اواز مې له خولې ووت، له دې سره مې قران کریم بند اودبالښت پر سر مې پرېښود، بیرون ووتم، ترڅومعلومه کړم چې څه پېښه ده، زمور ترڅنگ سرک خونړی وو ډېر ځوانان او سپین رېري یې دمرگ کندی ته ورسول، خواوس ځکه ډېر په دې مطمین نه وم چې بیابه هم موتړ څوک وهلي وي ځکه سهار وختي وو اوپه دې

وخت کې څوک په سرک ډېر اوږي را اوږي نه، بيا مې هم زړه تسلي نه کوله، له کوره راووتم له کلا تر وتلو وروسته مې غوږ ته يو ډول دروند زوگ راغی يوڅه وار خطاشوم گامونه مې گړندي کړل، سرک ته ووتم گورم هغه ځای کې چې مې اودس کړی وو، ورڅخه پاس په سرک خلک راټول شوي دي، نور هم ور گړندی شوم، ځان مې ور ورساوه خلک ټول وار خطاښکار بدل، له رسېدوسره مې دسرک په غاړه د اوبو په (زي) سترگې ولگېدې، چې سوری سوری پروت دی، لږ ور اخوادسرک په منځ کې ويني هم راته ښکاره شوې، نور نو صبر راپاتې نه شو ژر مې له بختيارنه وپوښتل هلکه څه پېښه وشوه؟

بختيار وويل ولا ډېر بدکارو شو، زه خويې ډېر خفه کړم کریم ماما ډېر ښه سړی وو بېچاره باندې مې زړه بد شو، ورته مې وويل ولې کریم ماما مو تر وهلی ؟
 _ نه هغه بېچاره خو گرځېدای هم نه شي نو په سرک څه کوي.

_ ښه نوبياڅه شوي حل راته وايه؟

_ دکریم ماما لور کوتره نه وه؟

_ هو ليدلې مې ده ايا هغه مو تر وهلي؟

_ نه هغه يې نده وهلي.

ورته غوصه شوم ښه نو څه اسمان را پرېوتی دی ووايه کنه ته خوسم بېرا يې، ژر ووايه چې څه چل شوی دی هلته په سرک ويني اولته داوبو زی حتماً مو تر کومه کوچی وهلي ده.

اغامحمدزما اودده کش وگير وليد رامخته شو راته يې وويل ياره طالبه ته هم له چانه پوښتنه کوي داخوپه رښتيا لېونی دی، ماوويل ښه نوته راته ووايه چې څه وشول؟

هغه وويل دکریم ماما هغه لور چې په کوم بل ځای کې اوسېده دوی کره مېلمنه رالې وه د هغې يوه پېغله لور وه، وزيره يې بلله، هغه بله ورځ يې په کور کې محبوبې ډېر صفت وکړ چې ډېره ښکلې او پلوندېه پېغله ده، هغه اوس له سرک

نه تېر بده چې موټر وو هله، ته صبر وکړه چې څنگه به وي، خوار کی یې ډېره ژوبله کړې وه، ما پخپله ورسره په موټر کې واچوله، سراویوه پښه یې مات وو، دعا وکړه چې خدای پرې رحم وکړي او بېرته په خیر راشي، کریم ماما ډېر ورپسې ژاړي: وایي نن تر ټولو له وخته پاڅېدلې وه، او هغه لپاره یې داودس اوبه هم گرمې کړې وې، دده په دې خبره ماته داور سپرغی رایادې شوې چې ملا اذان له نغري پورته الوتې خومنزل ته نه رسېدې.

د مینې انځور

هسې خومې په زړه او ذهن کې ورته ډېرې څهرې په نښه کړې وې او لا به مې نورې هم دزړه په انځور تون کې د خپل فکر پر مټ ترهغو نورې ښکلې مجسمې میناتورې کولې، هره ورځ به مې دغه شکلونه بدلول سم دم انځورگر مې له ځانه جوړ کړی و. خو کله چې به مې په گوگل پلټونکي انټرنېټي ماشین کې یا هم په کوم اخبار، مجله او یا هم په بازار کې له انځور پلورونکي سره د پاکستان د بهرنیو چارو پخوانۍ وزیرې حنا ربان کهر تصویر ولید نو دابه مې نا لیدلې سترگوته نېغه ودرېده. ددې خبرې څو دلیلونه دي چې ولې به مې په خپل ذهن کې له ترسیم او نقاشي شویو څهرو څخه هم ډېره د حنا رباني پ مخ کې ددې تصویر لیده او انگېرله به مې چې ګواکې همداسی ده.

یو دلیل یې دا و چې شمع هم د حنا رباني په شان یوه مستعده او رنسانس راوړونکې سیاستمداره وه او هم له خبرو معلومیده چې خوندېرې یې دسیاست ملګرې و اوسې، هماغه شان زیرکه او چاڼلې غږېده.

دوهم دلیل یې دا و چې ماته به پ ټولو نجونو او مېرمنو کې حنا رباني ښکلې ښکارېده او دا چې په نالیدلې فضا کې مې له ځان سره اټکلونه کول نو به مې ویل چې: شمع به هم دهغې په شان په قد اوږده، په غوښه نیمه اباد، دبیضوي او روښانه مخ، گڼو خو لنډو وېښتانو، جگې پوزې، اوږدو سترگو او سپین ته مایل غنمي رنگ لرونکې به وي.

کله چې به یې په خبرو کې لنډه سکتې کوله، په څو خبرو پسې به یې هیله ورکوونکې موسکا وکړه نو له ځان سره به مې ویل چې مکمله د حنا فوتوستیټ ده.

هره ورغ به مې ددې لیدو لپاره په زړه کې نوې هیلې پیدا کېدې، خوله خپل فکر او اند سره مخالف به دا کار راته زموږ په پښتنه ټولنه کې ناشونی ښکاره شو، شاید دهغې مینه به دومره پیاوړې وه چې کله کله به مې په خپله پښتونولي پښیمانه شوم، ویل به مې کاش چې تاجک، ازبک، هزاره او یاهم دکوم بل قوم وای، لکه دپښتنو پشان دومره اگر مگر خوبه پکې نه و.

خوپه هغه متل مې باور راغی چې وايي: غر په غر نه ورغی خو انسان په انسان ورغی، نه پوهېږم څنگه قسمت دخپلې انگېرنې په خلاف دهغې ترڅنگه په ناڅاپي توگه ور برابر کړم، یوه ورغ مې و غوښتل چې ويې گورم خو بیا هم دبهانې مخه نه را معلومېده ناڅاپه یو چا ددوی په کلي کې مېلمه کړم او هغه کور چې زه پکې مېلمه وم ددوی له کور سره بېخي څنگ په څنگ و اوبله تر ټولو ښه خبره دا چې دوی او هغوی سره راشه درشه هم لرله.

مخکې له دې چې هلته ولاړ شم له شمعي سره مې اړیکه ونيوله او له خپل تگ څخه مې هلته خبره کړه، کله چې مې د ورتللو ورته وویل دومره خوشحاله شوه چې دايې هېر کړل چې موږ په یوه سرسخته پښتنه ټولنه کې ژوند کوو، هغه ټولنه چې دودونه او رسمونه پکې تر بل هر نظام زیات حاکم دي، زموږ اړیکه یواځې زما او هغې ترمنځ محدوده نه وه، دهغې دکورنۍ څو تنه پوهېدل چې هغه له ماسره دفون پرلیکه تماس لري، خوبیا هم د پښتنو ټولنې او ځینو عنعناتو لخوا د دل او ټکول کېدو له وېرې مو ذهنونه خالي نه وو.

دا لومړئ دغه وه چې زه شمع له نږدې گورم او هغه هم دبل چاپه کور کې، کله چې هلته ورسېدم په یوه نسبتاً ټیټه خونه کې کېناستم خو داخونه د نورو په پرتله یخه او روښانه وه چای مو سکه له کوربه سره مې خبرې کولې، چې یو وخت کوربه دخه کار لپاره له خونې ووت، ماهم ځان له مایل سره مصروف کړ، بوخت وم چې په ښځینه غږ مې د سلام اواز واوریده، همداچې سر مې پورته کړ گومر چې یوه پېغلوټې مې مخ کې ولاړه ده، روغېر مو سره وکړ

دنجلۍ خبر او په شونډو خوره موسکاه داسی را معلومیده لکه سره اشنا چې یو خو لامې هم نه وه پېژندلې.

داخومې حتی په ذهن کې هم ته راتلل چې دادې شمع وي ځکه شمعي ته په ذهن کې زما دانځورگری، نقاشي او تصوراتو مخالفه وه.

نجلۍ لنډه مندلې او په غوښو ښه اباده وه، ډک گرد مخ، په نسبي ډول ټیټه، لنډه او چینه پوزه، رنگرې او لنډ وېښتان، نورو عادي نجونوته نسبتاً واره لاسونه، کنده لرونکې پراخه زنه، گرد مناسب گلداره کالي او یو کوچنی پرونی یې په سر و، د نجلۍ ټیپ او ټاپ، انداز او دقوارې جوړښت یوې هزارگۍ پېغلې ته ورته و، په سر کې خومې فکر وکړ چې دا خلک شاید له هزاره گانوسره کومه اړیکه ولري نو دانجلۍ به هم دهماغو هزاره گانو څخه وي، خوبیا مې وویل چې هرڅوک وي نو ماڅه پېژني چې دومره کلکه سترمشی یې راسره وکړه، دحال احوال پوښتنه یې هم په تکرار ډول وکړه او په پښتني دود برابر ښه راغلاست یې راته وویل.

فکر واخستم، سره له دې چې نجلۍ دروازه او دهلبز دواړه څارل خبرې یې راسره وغزولې، خو ما بیا هم ددې دپېژندلو څرک لگاوه، مگر په ټولو هڅو او فکر کولو سره بیا هم په دې بریالی نشوم چې مخې ته مې ولاړه هزاره نجلۍ وپېژنم، زړه نازړه مې دخبرو ځوابونه ورکول په زغرده ځکه نشوم غږېدلې چې نجلۍ مې نه پېژندله او په همدې انتظار کې وم چې اوس خدای شمع راوړي ترڅو هغه هم وگورم او ددې نجلۍ په هکله هم معلومات راکړي، شمع نه راملومېده، نجلۍ غوښتل نورې خبرې هم وکړي خو وخت او حالاتو اجازه نه ورکوله، هغې زما په مخ کې دمتردد کېدو اوشک توري لوستلي و او هغه ځواب چې زه یې په لټه کې وم دې نجلۍ له خدای پامانۍ او دروازې څخه دوتلو په وخت کې له خوږې موسکا سره غبرگ راکړ او ویې ویل چې زه شمعه یم!! نوره ووتله.

رنگین دسترخوان

دوهمه روژه وه، مرکز کابل ته په وظیفه راغلم، که پټه یې نکړم په وظیفه راتلل مې هېڅ نه خوښېږي، ځکه داسې یم لکه له پښو او لاسونو چې تړل شوی یم، دم ساعت به راپسې دیوه زنگ سر اودبل اخر وو، څلور مایله راسره وو، هله دنن ورځې دلیدنولېست برابر کړه، هله دوه نوي ایمیلونه را استول شوي دلوستلوپاره یې پرېت کړه، هله داوکړه او هله هغه وکړه.

نور نو داسې شوی وم لکه په قفس کې بنده مارغه، چې زړه یې غواړي پرواز وکړي په یوه شپبه کې له ډېرو باغونو، ونو او سردرودیدنونه وکړي، او نور داسارت له ژوندڅخه ازادي ترلاسه کړي، خوزه هم په دې ارمان نژدې وو چې مړ شم.

نه پوهېږم بله ورځ مې خدای پاک دمور دعاقبوله کړ بوه که څنگه، یوه ورځ روژه ماتي ته څلوېښت دقیقې پاتې وې چې له دفتر نه ووتم، له پنځو ورځو راهیسې چې راغلی وم په لومړي ځل خپل کور ته تللم، اونننۍ روزه مې دگرانې مور او دکورنۍ دنورورغړیو ترڅنگ په یوه دسترخوان په ډډه ماته کړم، نژدې څلولاري ته ووتم، له یوه ټکسي چلوونکي سره مې تر میوندجادي خبره وکړه، ماښام نژدې و، ښار کې هم بیروبار کم وو، ځکه هرچاغوبنټل ځانونه کور ته ورسوي اوروژه ماتي دخپلو بچیانو سره وکړي، مادکور لپاره یوڅه سودا هم راوښووله، نور نو له ښآره دوتلو په درشل کې شوم، دومره خوشحاله وم، چې هسې مې له ځانسره خندل، خوکورته درسېدو تلوسه هم ترهرڅه زیاته وه، درنو لوستونکیو په ژوند کې له مور سره په یوه کاسه ډوډۍ دومره خوند راکوي لکه په دې نړۍ چې جنت کې ناست یم.

نور نو کورته لا ره بيخي کمه پاتې وه چې په دوه کوچنيو هلکانو مې سترگې ولگېدې، دواړو خړې او خېرنې خلتې په اوږه راخړولې وې، زه ورنه په تېرېدو کې وم چې ديوه هلک خبرې مې قدمونه سست کړل، هغه دې بل ملگري ته مخ راواړو، ورته يې وويل راځه، ياره نن خو يو هوټل کې ښه لوکسه ډوډۍ وخورو، دا ډېر وخت مې داسې څه ندي خوړلي چې لږ مې زړه پرې ښه شي، خدای دې ددې نېستۍ هم بېخ وباسي، بل ملگري يې ورته وويل نه زه خوايم چې تېر شه ورنه، راځه يو غټ شين چای به راوغواړو چې د ټولې ورځې ستر يامو پرې ووځي اودمه مو جوړه شي، دده سترې او له غمه ډکې خبرې دومره پرېشانه کړم چې نه پوهېږم څنگه کورته ورسېدم، نور نو اذانونه هم وشول، لوی دسترخوان له راز راز خوراکنونو ډک وو، خوله مانه دمور څنگ ته ورتگ او خوشحالي هم هېره شوه، مور مې راته وويل: په تاڅه شوي جوړ راته نه ښکاري، نن لکه چې ډېر تړی شوی يې؟

ماته بيا دواړه هلکان سترگوته ودرېدل، اوبنکې مې روانې شوې، مور ته مې ټوله کيسه وکړه، مور جانې مې زما سر په خپل غېږ کې ونيو، له سترگو يې اوبنکولارې وکړې، دواړو ښه ډېر وژړل او روژه مو په خپلو اوبنکو ماته کړه.

د نجات فرشته

سهار دفتر ته يوڅه ناوخته ورسېدم، د شعبي مدير د ناوخته ورتگ علت راڅخه وپوښت، د معمول پشان مې له ترافيکي ستونزو او لار بنديو څخه ورته سر وټکواوه، خو هغه ته مې دليل ځکه قانع کوونکی او د منلو وړ نه، چې اوس دې بهانې د يو دود رنگ اخستی، هر څوک ترې استفاده کوي، خیر په لاس کې نيولي څو کاغذونه يې راکړل، له کېناستلو سره د کاغذونو په لوستلو شوم، پکې ليکلي و چې زه بايد د دفتر دمشر تابه په امر په يوه پروگرام کې د ترېز په صفت کندهار ته ولاړ شم، دا چې وظيفه مې وه او بيا د لوړو مقاماتو لخوا امر شوی و، پوهېدم که هر څومره انکار وکړم څوک يې نه مني، ما هم په خلاصه ټنډه دهغوی اطاعت وکړ او په موسکا سره مې ومنله.

مدير راته کړه، بس نور گوره مه، د تللو چمتو والی نيسه، له همکارانو مې خدای پاماني واخسته راغلم اطاق ته د وړلو سامان مې په بيک کې ځای پر ځای کړ، ماسپښين دوه بجې وې چې له دفتره يې ټېليفون راته وکړ: ويې ويل ستا ټکټ آماده دی سبا دوه بجې وروسته له غرمې مو پرواز دی، په اطاق کې کېناستم هېچاته مې هم تللو په هکله څه ونه ويل، حتی خپلې کورنۍ ته هم، پوهېدم که هغوی خبر شی نه يې راسره مني، خو زه مجبور وم او گورته له ناکامه روان وم، سبا ۱۲ بجې هوايي ډگر ته ولاړم ۲ بجې پرواز وشو، کله چې کندهار ته ورسېدم زموږ د دفتر د کندهار څانگه مخکې له مخکې په جريان کې وه او زما له ورتگ نه ټول خبر و، هوايي ډگر ته ځينې ملگري راغلل زه يې دفتر ته يوړلم، له روغې او دمې جوړولو وروسته مې يوه ملگري احمد شاه ته وويل راځي چې د بازار خواته ووځو، هغوی هم را پورته شول درې تنه سره لاړو، په بازار کې مې په ډېره سرزوری په يوه هوټل کې د ځان لپاره اطاق په

کرايه ونيو، ملگرو ټينگار کاوه چې دهغوی په کور کې بايد پاتې شم خو ما ونه منله ځکه دا يوه ورځ يا يوه اونۍ نه وه نه مې غوښتل د چا د اوږو بار شم.

مانښام مهال مې د کندهار په بازار کې قدم واهه چې مبايل ته مې زنگ راغی، گورم چې سلگۍ ده، ټېليفون مې اوکې کړ، فقط دومره مې ورته وويل: زه په کندهار کې يم، اوس ملگري راسره دي، وروسته خپله زنگ درته وهم، فون مې قطع کړ او جېب کې مې واچو، سم دواړه بيا زنگ راغی بيا مې قطع کړ، خو هغې بار بار زنگونه وهل، اخر مې مبايل بند کړ، ښايسته وخت په ښار کې وگرځېدو، نور نو ملگری هم بايد خپلو کورونو ته تللي وای او زه هم اطاق ته، خدای پاماني موسره وکړه، همدا چې له ملگرو بېل شوم، فون مې خلاص کړ، له خلاصېدو سره بيا د سلگۍ زنگ ورته راغی، اوکې مې کړ، غوښتل مې په جريان يې پوهه کړم، خو هغې ماته دا موقع کله راکوله، په ژړا او سلگيو يې همدا يوه خبره راته کوله، چې ته ولې تللي، هلته خو هره ورځ ډېر خلک مړه کېږي، تا ولې زه يواځې پر ښيې يم، ولې رانه دومره لرې تللی يې؟ هرڅه چې مې ورته وويل زه مجبور وم چې راغلی وای، ځکه دفتر را استولی يم، خو چاته يې وايې، هېڅ يې نه منله، ورته مې وويل اوس هوټل ته راغلم اطاق ته چې داخل شوم زنگ درته وهم، کله چې کېناستم زنگ مې ورته ووهه، د خبرې وخت مې ورنکړ، ور باندې مخکې شوم، گوره سلگۍ ته فکر پر ځای کړه، ما بله هېڅ لاره نه لرله، پرته له دې چې کندهار ته راغلی وای ځکه په دفتر کې زه انتخاب شوی وم، هغوی په دې مشورتي غونډه کړې وه نو په داسې حال کې څنگه ما انکار کولای شو؟ هيله کوم ته بايد زما په ستونزو اومجبور یتونو فکر وکړې.

هېڅ نه غلې کېده په يوه ساه يې همدا راته ويل زما کندهار ندی خوښ هلته خلک مړه کېږي همدا اوس را روان شه او ځان را ورسوه، حيران وم څه وکړم، غوسه شوم ورته، خو هغې خپله خبره کوله، بيا مې ورته وويل گوره که زه داکار وکړم نو تاته خو معلومه ده چې په دې دفتر کې مې دومره وخت نه کېږي، که

چېرې بېرته بې له کوم دليله ورشم، باور لرم دنده به له لاسه ورکړم، خو هغې ويل هرڅه چې کېږي نن بايد ځان کابل ته را ورسوي، ته که هرڅه ووايي ماته د منلو وړ نده.

هغې دومره ژړل چې نور يې ستونې بند او اواز يې خپ شو، تشويش مې شو ورته له ځان سره مې ويل په دې جلی څه چل ونه شي، هېڅ نه پوهېدم څه وکړم، د پرېکړې چل هم رانه هېر و، که دفتر ته راتلم د دفتر له قانون څخه سرغړونه وه او خپله په ډېرو سختيو لاسته راغلي دنده مې له لاسه ورکوله او که نه راتلم سلگي اسمان را غورځاوه، له ډېر عزرا اوننواتو وروسته چې پوه شوم نه يې مني ورته ومې ويل سمه ده سبا سهار ته درځم، خو هغه په خپله خبره هماغه شان ولاړه ه، ورته ومې ويل اوس که په موټر کې درځم نو لاره کې خطر دی او الوتکې دا وخت پرواز نه کوي، اخر مې په همدې قناعت ورکړ، ورته ومې ويل چې اوس نو ته غلې شه، يوڅه ارامه شوه، فون مې ورباندې قطع کړ، اوس نو له ځان سره په سوچونو کې اخته شوم، ځانته مې ويل دامې څه بد وکړل، اوس به دفتر کې څه وایم، که بېرته کابل ته ځم دفتر کې به څه وایم او که نه ځم په دې جلی څه چل ونشي د پان او پړانگ تر منځ ایسار وم په همدې تشويشونو کې وم چې بیا مې مایل ته زنگ راغی، گورم چې له کورنه دی، اوس يې خوند وکه دادې لابله، ښه ده ته اوس څه ووايم.

خير ده ته خو چور منگر شوم، هېڅ مې ورته ونه ويل چې چېرې يم تنها د کورني حال مې ورڅخه وپوښتنه او رخصت مې کړ، نور نو د شپې ۸ بجې کېدونکې وې، له هوټل نه راووتم، فکر مې وکړ چې ټکټ څنگه په دې ناوخته کې پيدا کړم، ذهن ته مې راغلل چې دا هوټل والا ته به حتماً معلومات وي ورغلم مرسته مې ورڅخه وغوښته، هغه راته وويل په دې وخت کې خو ټکټ پلورنځی بندې وي او که خلاصې هم وي نو هغه پروازونه چې سهاروختي وي دهغوی مسافرين پوره وي، راسره ولاړ په يو ځای کې مو ټکټ پيدا کړ، خوله

خپل نرخ څخه يې ۲۰۰۰ زره افغانۍ قيمته را باندې خرڅ کړ، پرواز هم سبا ۹ بجې و بياهم زه ډېر خوشحاله وم، بېرته هوتل ته را غلو، له هوتلي څخه مې مننه وکړه، هغه ته مې خپل عزر وړاندې کړ، اطاق مې بېرته ورته تسليم کړ، تنها د يوې شپې کرايه مې ورکړه.

د شپې به هره شېبه سلگۍ زنگونه راته وهل او زما پوښتنه به يې کوله هغه په ما ډار بده چې څوک مې مړ نکړي، سبا بېرته دفتر ته را ورسېدم ټول همکاران راته حيران ول، هر يوه به رانه پوښتنه کوله، خو ما ورته ويل هسې يوه ستونزه راته پيدا شوه، لنډه دا چې رئيس راته وويل له همدې شپې ستا دنده په دې دفتر کې پايته ورسېده، ماهم له مننې کولو پرته بله کومه خبره نه لرله، بېک مې غاړه کې واچاوه او را ووتم، اطاق ته راغلم، ډېر خفه ناست وم، د شپې مې هم ډوډۍ نه وه خوړلې، سهار هم او غرمې ته مې بياهم له ډېره غمه زړه نه نه کېده، يو عالم خفگانونه مې ملگري شول، ښه اوس به څه کوم کورنۍ ته به څه وايم، که هغوی رانه دليل وپوښتني کومه بهانه ورته وکړم، که ورته ووايم چې د سلگۍ لپاره راغلم، نو له وهلو به مې ځغلول ډېر کړي، راته وايي به چې ته اوس دهغې جلی لپاره دومره لويه قرباني ورکوي، خو داچې مدير مې يوڅه خپلوان و، ماښام يې کورته ورغلم، خپل حالت مې ورته ډېر خراب څرگند کړ ورته ومې ويل چې زه خو تنها خداى او تاته اثره لرم نور هېڅ هم نشته، هرڅنگه چې وي ماته دنده پيدا کړه، هغه د ځينو خبره واسطه هم ښه وى، درې ورځې بېکاره گرځېدو وروسته مې مدير مشرانو ته په کوم ډول قناعت ورکړى و او بيا په خپله دنده په هماغه دفتر کې وگمارل شوم.

کله چې له کندهار نه را ورسېدم سلگۍ ته مې له هوايي ډگر نه زنگ ووايه چې زه اوس په کابل کې يم، هغه ډېره خوشحاله شوه، راته وېي ويل که يوه ورځ نور نه وي راغلى يا خو درپسې مړه کېدم او ياهم درپسې درتللم، ما ورته ويل ولې ته لېونى شوې يې؟ يا په دې دنيا کې يواځې زه مور زېږولى يم ايا دا نور

خلک چېرته سېلاب راوړي چې ته دومره لېونتوب کوي، هغې را غبرگه کړه صابره! ته چې هرڅه راته وايې ويې وايه ته حق لري خو زه بغير له تا وخت نه شم تېرولی، ته زما مرگ، ژوند، غم، خفگان، خوښي، مينه محبت او هرڅه يې نه شم زغملی چې رانه لږ هم لري اوسې، له زړه يې درته وايې تاسره ډېره مينه لرم، زه په هېڅ صورت تا نشم هېرولای.

زه اوس دومره دهغې په ژوند، رنگ او وينه کې دومره ورگډ شوی يم چې که له خپل اطاق او دفتر څخه هم ډېر کم لري اوسم، هماغه لحظه راته فون کوی او وايي چې چېرې يې، که زه بل ځای کې يم او دېته ووايم چې اطاق کې يم نو سمدستي راته وايي چې دروغ وايې، زه حيران شم چې دانو څه خبره ده چې زه په اطاق کې نه يم، هغه خو له ما څو کيلو مېټره لري ده نو بيا څنگه داهرڅه امکان لري، مگر رښتيا هم چې زړه په زړه اینه وي، سلگي ما دخپل زړه په هنداره کې کنټرول کوي او څاري مې.

که رښتيا خبره وکړم اوس له سلگي څخه بېلتون او هغه هېرول ماته هم د سرو لمبو له منځه د اوسپنې را اخستل دي، ځکه چې زما دمينيې هغه لس چنده زياته مينه راکوي او له هغې سره مينه کول زما په ژوند کې د مثبت بدلون باعث شوه، هغې زه له ډېرو لويو ستونزو را ووبستم، سلگي ماته خدای پاک د انسان په جامه کې يوه د نجات فرشته راکړه، يو وخت ما دځينو مجبوريتونو له امله ډېرې غلطې پرېکړې وکړې، خو همدا سلگي وه چې ماته يې د يوې صادقې مشاورې پشان مشورې راکړې، هغې زما لاس نيوی وکړ او د ابدي هلاکت کندنې نه يې وژغولم کومه چې ما په لوی لاس ځان ور غورځاوه، هغې به ماته ويل ما ستا له دې دردونو ډک ژوند څخه ډېر څه ياد کړي دي، زه ستا د ژوند له تجربو څخه د يوه ښوونځي په شکل استفاده کوم، نو هيله کوم زما پرمخ لکه د يوه ظالم، پلار يا ورور پشان د زده کړو دغه دروازه د تل لپاره مه تړه، پرېږده چې زه پکې ډېر څه ياد کړم او د عبرت او پند

اخستو لپاره یې له نورو سره شریک کړم، هغه په ډېر کم وخت کې زما له ټولې کورنۍ سره داسې بلده شوه لکه د همدې کور غړې چې وي، خو خوځوځله په دې خاطر چې دا انجلی ما هېر او خپلې زنده گۍ، درسونو او کورنۍ اړیکو پاللو ته توجه وکړي، بدې خبرې مې ورته کوم، غوسه او جنگ مې ورسره وکړ، زما هرې خوږې او ترخې خبرې ته ددې ځواب له خوندورې موسکا سره وي، بیا هم دا راته وایي زه پوهېږم ته دڅه لپاره دا کارونه کوې، خو یوه خبره مې په خلاصو غوږونو واوړه، ته اوس زما دنیا او آخرت یې، ته زما په کالبوت کې یو سپېڅلی روح یې، نو هڅه مه کوه چې روح له تنه جدا کړې، کله چې روح په وجود کې نه وي بیا خلک ورته مړ وایي او مړ په دنیا کې نه شي اوسېدای، داچې زما نوم نور د ژوندیو له کتاره وباسې دا مه خوښوه د تېر پشان دا یوه خبره بیا هم درته کوم چې :
 ستا او زما منځ کې جدایي گرانه خبره ده.

گوانتنامو

دسهار تر لمانځه وروسته مې ۸ مياشتنې ولوله چې مابه ورته پيشو ويلې، په غېږ کې وه په تازه کرل شويو ونو گرځېدم، ولولې راته لکه د نوې په خبرو راغلې ښارو لوظ مات کړې و، په پسته او نازکه ژبه يې راته دخپل معصوم زړه خبرې له میده میده خندا سره گډې کولې.

زه هم ډېر ورته خوشحاله وم، رښتياهم چې ماشومان گلونه وي، له حوبلې څخه مې د نورو ماشومانو شور ماشور هم اورېده، دپسرلي ښکلې موسم د سهار نسيم، زما د پيشو وړې خبرې او خوشگوارې فضا ډېر کيف کاوه، ناڅاپه مې د غوږونو تر پردو د ډېرو دندو موټرو اوازونه راغلل، زړه مې بده گواهي راکړه، همدا سې د کور شاته د مېلمنو خونې (حجرې) په لور ورغلم، زمور د مېلمنو ځای له کوره بهرون و، گورم چې کشر ورور مې د څوتنو بهرنيو عسکرو په منځ کې ولاړ دی، ورچټک شوم دوی ورڅخه زما پوښتنه کوله، خو فرید ځکه ورته غلی و چې نه پوهېده دوی ولې زما په اړه پوښتنې کوي، فرید لا ورڅخه شاوخوا ولاړو عسکرو ته حيران حيران کتل چې زه ور رسېدم، پوښتنه مې ترې وکړه، څه خبره ده او دوی څه غواړي؟

فرید په سترگو کې راته وويل چې ته له دې ځايه ولاړ شه، خو دهغه الوتې رنگ او زما په اړه خفگان يې دا اجازه رانکړه چې دی د دې ځناورو په منځ کې تنها پرېږدم، پدې وخت کې يوه لوړ عسکر چې توره تفنگچه يې له زنگانه سره څرېدله او يو لنډ دده د دريشي په رنگ ټوپ کې په لاسونو کې نيولی و، په فرید په انگليسي ژبه برچ وهل: زه تاته وایم چېرته دی ستا مشر ورور؟
نوره نو هېڅ حوصله راپاتې نشوه، ور غږ مې کړ، دايم ستاسو په منځ کې، ووايي زه ستاسو لپاره څه کولی شم؟

له دې سره فرید په ډاگ پاتې شو، ټول عسکر له مارا تاو شول، بنکته پورته یې راته کتل ددوی له منځه یو چې زما یو عکس ورسره و، ماته را نږدې شو، یوځل یې ماته وکتل او بیا په لاس کې عکس ته ، اوس زما او د عکس تر منځ دومره فرق و چې په عکس کې مې زیره او برېت نه ول او اوس مې زیره او برېت ول، بې له څه ویلو یې یو ډول سپین مساله یې ولچک راواچول، هغه داسې دي څومره چې لاسونه خوځوي هغومره سره ورځي او تنگېږي، ددې حالاتو په لیدو زما په غېږ کې کوچنی ولولې چیغې کړې، هغه فرید راڅخه واخسته او امریکایانو ته یې عزرونه پیل کړل، خو هغوی چېرته په سینه کې زړونه لرل، لاسونه یې تر شا راوتل ، سرته یې یوه توره خلته را واچوله، په یوه لحظه کې یو شور او چیغې جوړې شوې، هېچا کې مجال د څه ویلو یا حرکت نه و، روان یې کړم، خو قدمه یې بوتلم، بیایې ودرولم، کڅوړه یې له سره راته لرې کړه، راته وپې ویل که په کور کې چاسره گوري او یا څه ویل لرې نو درې دقیقې وخت لرې، بیا شاید دلته رانشې.

له مانه خو هرڅه هېر ول، خو ورته ومې ویل: هو غواړم له موسره مې خبرې وکړم، د کور څلور طرفه ددوی عسکر ولاړ ول، پوهېدل چې یو خوا هم نشم تللای، اجازه یې راکړه، لومړی ځل و چې د یوه لوی مجرم په شکل په تړلو لاسونو د خپلې کورنۍ د غړیو په وړاندې مې په داسې حال کې دهغوی خواته سست قدمونه واخستل چې ټولو راته ژړل او د اوبسکو سېلابونو یې په مخونو لارې جوړې کړې وې، گورم ددوی ترمنځ مې مور په ډېر بد حالت کې پرته ده، هرڅومره چې مې زړه کلک کړ، په غاښونو مې زور راوست خو خپله ژړا مې کنټرول نکړای شوه، په چیغو مې وژړل، ډېر کوشش مې وکړ چې له مورنه مې لاسونه تاو کړم خو ظالمانو دومره مضبوط را تړلي ول چې خوځېدل هم نه، خو مور مې په هماغه حالت کې راپورته شوه او په زړه پورې یې ونيولم، زموږ په کور کې تنها زما دکورنۍ غړي ول، نور هېچاته هم د ننوتو اجازه نه ورکول

کېده، هېڅوک هم نه ول چې زما مور او کورنۍ ته یې تسلي ورکړې وای، مور مې چې خوله یې زما په مخ ایښې وه، راته وویل زویه! تا داسې کومه گناه کړې چې دوی دی په دومره بې رحمۍ رانه بېلوي، ای زویه! ستا خوبه چې چا په سترگو همداسې لاس هم کېښود نو ویل به دې چې زړه وې چوي لري کړه لاس دې او یا چې به کوم ماشوم ستا لاس ونيو نو ورته ویل به دې چې زړه مې ټنگېږي لاس مې مه نیسه، نن خو ستا لاسونه دومره کلک تړل شوي چې حتی خوځولی یې هم نشي، دوی تا چېرته وړی او ولې ووايه تا څه کړي؟

اوقف څومره لوی دروغ مې ورته وویل: نه مورې ما هېڅ ندي کړي، ته زما خبرې ته غور شه چې سمه دې پوهه کړم، هغه داسې ده چې ما له دوی سره دنده اخستي او هرکله چې دوی نوی شخص له ځان سره گماری ډېر اعتماد نشي ورباندې کولی، په همدې اساس دوی د خپل ځان له وېرې داسې کوي او زه به ډېر ژر بېرته راشم، خو هغې چېرته دا منله، کوشش یې کاوه چې زما لاسونه پرانیزي، هېڅ وس یې ونه رسېد، ژړا، خبرې او هر څه رانه وهم اخستي و، څو کله چې مې مور زما په لاس کې بندو ولچکو خوله لگوله، له زړه مې یو دم اواز را ووت او باور دی که دا چیغه مې نه وای کړې نو همدا به مې د ژوند وروستی ثانیه وه، زړه به مې چاودلی و، نور هېڅ پوه نه شوم چې څه وشول.

یو وخت مې سترگې و غړولې هر څه توره تیاره ښکار بدل، نه مې د چا اواز اورېده، نه مې څوک لیدل اونه هوا چلېده، داسې احساس مې کاوه لکه د شیشو په کوټه کې چې بند اوسم، ځان سره مې فکر کاوه دا به کوم ځای وي، ایا زه به یې په کومه گناه دلته راوستی يم؟ بیا مې مور راپه زړه شوه، اوس نو د ژړا لپاره راته ښه زمينه برابره وه، په نهیلي حالت مې له ځان سره ښه ډېر وژړل، دومره مې وژړل چې نور هر څه په سلگیو بدل شول، یو وخت مې د چا د پښو تریا واورېده، اواز ورو ورو را نږدې کېده، د دروازي د قلپک اواز مې هم واورېد، یو وخت مې د چا لاسونه حس کړل، کڅوړه مې له سر نه لرې شوه، دا چې یو دم

مې رڼا وليده هېڅ مې سترگو کار نه کاوه، لاسونه مې لا هماغسې تړلي ول، مخکې ولاړې سرې امریکایي نجلۍ راته په انگلیسي وویل: د گونتنامو زندان ته ښه راغلي، ددې له خولې د گوانتنامو د کلمې په اور بدلو سره وترهېدم، هغې امریکایي ډېرې خبرې وکړې خوزه ورته غلی وم، اخر مې ورنه پوښتنه وکړه، کېدای شي راته ووايي چې زه مو په څه گناه دلته راوستی يم؟ ایا تاسو خو غلط شوي نه یاست، داد غلطېدو خبره مې ځکه وکړه چې تاسو ډېرو خت په افغانستان کې په غلطو راپورنو تکیه کوی، گنگار او بې گناه ته نه گورئ مقصد يې تر گوانتنامو را رسوئ، هغې خپل ښي لاس زما تر زني لاندې کړ، زنگون کېشت راته کېناسته، خوله يې زما خولې ته دومره را نږدې کړه چې نږدې وراسره تېچ شي، ځان مې آماده کړ چې په دې سترگو يې لاړې ور تو کړم خو له دې مخکې چې زه ډاکار وکړم یوه ډېره درنه سپېره مې په مخ ولگېده، چې له مخ او سترگو يې راته سپرغی والوځولې، له دې سره مې خېز کړل او په خپل بستر کې کېناستم.

دوهم نفر

داصلي نفر له تملو وروسته يې بل داسې يوه اعتمادي شخص ته وسپارلم چې هره شېبه يې ورسره د اړيکې نيولو او زما نښه او بد، روغ او ناروغ احوال اخستلو امکان و.

دایې هم ورباندې جبري کړې وه چې په هېڅ صورت باید ورڅخه د خوابدۍ او هېڅ شي د کمښت احساس ونکړم، حتی تر دې چې که اړتیا پېښه شي نو ځان باید په ستونزه کې ښکېل کړي خو ترما دستونزې د رارسېدو پېښې ورنلنډې کړي.

دوهم نفر هم خپل ورته سپارل شوی ماموریت په پوره لېوالتیا، رېښتینولۍ او صداقت سره ترسره کاوه او وخت پر وخت به يې زما د روغ ناروغ او اړتیا او پوښتنه کوله، ان داچې ډېر وخت به مې له دغه شخص څخه هم د اصلي يا اول نفر کړنې او کردارونه لیدل چې ترسره کول به يې ډېر وخت خوبه مې چې فکر پر ځای نه و نو دامې هم نه شواى منلې چې دی دې واقعاً بل يا دوهم نفر وي نوموړی راته پوخ او تجربه کار مقلد ښکاره شو، خوماته ځکه په زړه پورې وه چې دده په شتون کې مې د لومړي يا اصلي نفر د کمښت احساس په رښتیا هم نه کاوه.

داچې ما هم ځینې پولیسي ناولونه لوستي نو له هماغو څخه په څه مؤاخذي به مې کله ناکله ورته د سپارل شوي شخص ایديالوژي، فن او مهارت څارنه کوله، غوښتل مې ځانته معلومه کړم چې هسې نه نومړی له خپل مسؤولیت څخه سوء استفاده وکړي او یا هم راته کومه ځواکمنه او ورڅخه نه خلاصېدونکې لومه ونه غوړوي چې بیا به ورڅخه دخلاصون لپاره نه له چا مرسته غوښتلی شم اونه به پخپله ورته کومه لار موندلای شم.

ځينې وخت به مې ورڅخه بعضې پوښتنې چې پوهېدم په فکر کې ډېر ځای نه ورکوي اوسر ورباندې نه خوړوي نو په تکرار ډول به مې ورڅخه کولې خو دهغه په ځواب کې به له تېرو يا پخوانيو ځوابونو سره توپير نه راته او هماغه پخوانۍ خبرې به يې کولې، بيا به مې له ځآنه سره وويل چې هلکه ته هم له فيلانو سره ټانټې زويې، داشخص هم تر تا کم ندی، دذهن مېوري يې ډېره قوي ده، بيا به مې وويل هلکه ته هم ښه لېونی يې که دا چېرې دومره وړ او په خپل کار کې بريالی نه وای نو بيا خو اصلي يا اول نفر هم باور نه ورباندې کاوه اونه يې هم دومره لوی مسؤوليت او دروند بار نه ورپه غاړه کاوه، حتماً يې له دې مخکې هم ازمويلی دی او تر ازموينې وروسته يې بريالی راوتی ځکه يې زه هم ور له غاړې کړم.

يوه ورځ په خونه کې دخوب پر پلمه ملاست او خبرې يې راسره کولې، دخبرو په منځ کې يې سکوت اختيار کړ، فکر مې وکړ په څه شي سوچ کوي، بيا مې ويل شايد بل څه ذهن ته ورغلي وي خو دې سکوت غزونه وکړه او وخت اوږد شو، بې اختياره مې ورباندې اوازونه وکړل، بيا يې هم ځواب رانکړ وارخطا شوم ويل مې هسې نه دماغی يا دزړه حمله ورباندې نه وي راغلي، خوژر مې خپل فکر ته بدلون ورکړ او زياته مې کړه : که داسې وای نو مخکې له پېښې خويې راته له صحته شکايت کاوه، نه نه داسې کومه خبره نشته، تشویش مې ورو زياته خبره اخر سکوت له ثانيو دقيقوته ورسېد نور مې نو بايد څه کړي وای يامې چاته خبر ورکړی وای او يامې پخپله کوم قدم پورته کړی وای، خوڅنگه به مې څوک له دې ماجراڅخه خبر کړي وای، امکان يې هم نه، داوسېدو ځای يې هم نه وو رامعلوم.

ماهېدا فکرونه له ځان سره تبادله کول چې له تخته خندا سره يې له خولې اواز راووت : خبرې کوه اورمه يې!!

ژر مې ورڅخه وپوښتل څه درباندي شوي ايا ستا صحت خو ښه دي؟
مسلسل يې خندل او زما دپوښتنو ځوابونه يې راکول حيران وم چې ولې
داسې کوي، اخر مې ورته وويل داچې کوم څه درپېښ شوي هم نه دي، بله
ستونزه هم نشته نو بيا دې ولې داسې کار وکړ؟

راغبرگه يې کړه: کله کله به اول نفر ستاپه هکله راته ويل چې ډېر محتاط او
زيرک يې کله کله ډېر ژر احساساتي کېږي او کله کله له عمل څخه مخکې
عکس العمل ښيي، ژوند دې له ډېرو ترڅو ډک دی هېڅ دې پر شونډو خدا نه
راځي، نو کله چې تا راسره خبرې کولې ومې ويل چې يومعلومات درباندي
وکړم ترڅو ځانته معلومه کړم چې اول نفر څومره رښتيا ويلى او ايا ته په
رښتيا هم همداسې يې اوکونه، بل داچې خدا خو د ژوند مالگه ده نو بايد ځانته
معلومه کړم چې ته ځاندي نه اوکه دخندا چل نه درځي.

له ځانسره مې وويل چې ددې شخص په هکله زما انگېرنه او فکر غلط نه و
بلکې ما ډېر پرځای فکر کړی دی دا خو دومره حساس دی چې تر مایې هم
اړولې ده ورته ومې ويل:

خو ستا داکار زما هېڅ خوښ نشو، بيا يې وخندل او ځواب يې راکړ:
زه پوهېدمه چې ته به خفه شې او داکار به دې بد راشي خو دامالپآره ډېره
اړينه وه چې زه بايد په هغه څه چې په ماپورې اړه نلري اوته هم نه غواړي راته
ويې وايي خو زه بايد دخپل هنر په مرسته ورباندي پوه شوم او اوس مې ځانته
معلومه کړه چې رښتياهم څه چې اول نفر ويلى سل په سلوک کې سم دي خو
گوره بې مالگې ژوند هېڅکله ښه نه تېرېږي اوزما خوهېڅ نه خوښېږي.

دغه شخص ته زما ورسپارل اوله ماڅخه د يوه ماشوم پشان ساتنه اوباملرنه
کول د سازمان له قانون سره په ټکر کې و او دا يو شخصي عمل و چې لومړي
نفر زه دوهم ته وسپارلم او همدا لامل و چې ددوهم نفر اړیکې ډېرې ژر زماپه
سر له سازمان سره کړکېچنې شوې ان تر دې چې خپله دنده يې هم له لاسه

ورکړه او هغه ځای چې ده پکې د زده کړو بېرې چلوله له هغه ځای څخه هم بند کړای شو او تر یوې لویې مودې تر سخت جاسوسي څارنې او تعقیب لاندې ونيول شو. ډېر بد رد ورته وویل شول حتی تر دې چې په سازمان کې هر ډول حقوق ورڅخه واخستل شول او لکه د یوه بندي پشان چلند به اوس له ده سره هم کېده.

کله چې زه په دې کار خبر شوم ډېر وړلپاره خواشیني شوم له ځان سره مې وویل: داهرڅه زما په وجه وشول که چېرې یې زه ده ته نه وم ورسپارلی اوده خپله دنده دومره په صداقت سره سرته نه رسولی نو نن به ورباندې دا ورځ نه راتلله، په دې هرڅه کې مې ځان ډېر پر او ملامت گانه، هڅه مې کوله چې په یوه چل له اول نفر سره اړیکه ونیسم خو هېڅ نه شوم بریالی کېدای، بالاخره زه هم د سازمان تور لېست کې شامل شوم او دوهم نفر هم په همدې جریان کې دریم نفر هم منځته راغی چې دلومړي نفر، دوهم نفر او زما ترمنځ خبرې به یې سره تبادله کولې اوداکوشش مو هم باید ډېر کړی وای چې څوک اگاه هم نشي چې اوس موږ خپله په یوه سازمان بدلیدونکي و.

همداسې وختونه تېرېدل، لوړې ژورې مو په ژوند کې تلې او راتلې یوه ورځ باید د یوه اړین کار لپاره له هېواد بهر تللی وای اوداچې زه یو نړیوال پولیس وم اویامې په یوه څارگره شبکه کې کار کاوه نو زه په تللو هېڅ ځای ته بندیز نه مگر هرځای څار کېدای شوم، دریم نفر مې په جریان کې کړ ترڅو دوهم او اول نفر خبر کړي، خو دریم نفر د لومړي نفر دخبرولو ذمه واري وکړه مگر دوهم نفر له خبرولو څخه یې بڅیننه وغوښته ویل یې چې ان کورنی اړیکې یې خړې پرې شوې دي، خیر تصادفي مې له دوهم نفر سره خبرې وشوې اوله په لنډو لنډوکې مې له هېواد بهر له خپل سفر څخه خبر او ټول جزیات مې ورسره شریک کړل، په سر کې خويې هېڅ مشوره نه راکوله چې تللی وای خو قناعت مې ورکړ چې که ولاړ نشم نو دابه زموږ دټولو په ژوند بده اغېزه

وکړي، دامې هم ورته وویل چې د روانې اوونۍ په اوږدو کې باید له ماسره د اړیکې نیولو هڅه هم ونکړي هسې نه کومه بله خبره ورڅخه جوړه شي ځکه اوس څارگره شبکه دېره پرمختللي ده کله چې راستون شم هرڅه پخپله وایم او ټوله پایله یې له تاسو سره شریکوم.

داونۍ وروستی ورځ وه چې هېواد ته راستون شوم لا خپل ځای نه وم رارسېدلی چې په یوه نا اشنا شمېره راته زنگ ووهل شو شمېره مې اوکې کړه چې فون مې غوږ ته پورته کړ، مقابل لوری مې دوهم نفر و، ژر مې ورته وویل زه درته فون کوم.

په بله شمېره مې زنگ ورته ووايه تر سلام او روغېر وروسته مې د ټولې اونۍ او خپل سفر په هکله معلومات ورکړل، نه زما اونه دوهم نفر لپاره خوشحالوونکي ول خو څه موکړي وای هېڅ چاره مو نلرله، زه ترهغوی ځکه دېر خواشینی وم چې هرڅه په ما تېر شول نژدې ۱۵ دقیقې خبرې مو په فون وکړې دخدای پامانۍ په وخت کې مې هېڅ فکر نه و، څه یې وویل چې بې اختیاره خندا پرې راغله او بڼه مې وخندل، دوهم نفر هم په لوړ اواز وخندل او زیاته یې کړه بس بس همدا مې غوښتل چې ودې خندوم ته خو په رښتیا هم نه خاندې، او اوس باید زما شرط راکړې چې درنه ومې گاته ځکه ماتاته ویلی ول چې پرته له خندا ژوند ناشونی دی او تابه هرو مرو زه خندوم دادی اوس مې وخندولې، ماوویل سمه ده زه یې منم اوله همدې سره زموږ ماموریت اوڅارنه هم پایته ورسېده.

سپين لاس

د گرمۍ له زوره مې د گربوان ټولې تنې خلاصې کړې وې، په دېره کې درانه سيوري ته تنها ناست وم، يودول اواز مې تر غوره شو لکه څوک چې په اوبوکې لاس وهي، يوه شېبه مې سکوت غوره کړ، بيا اواز پورته شو، له دېره سره څنگ په څنگ له سيند څخه رابېله شوې وياله له شنو اوبو ډکه بهيده، د ونې شاته د شپږو يوغټ او گڼ بوتې ولاړو سرمې ورهسک کړ، څه راته ښکاره نه شول، ورپورته شوم خو ژر بېرته کېناستم، لږه شېبه غلۍ وم خو ځان رانه حرکت وکړ يوڅه بيا څک شوم نور نو هغې هم لوی دېگۍ چې بېخ يې نغري تور کړی و او لويه گېده يې لرله سرته پورته کړ، په دې وخت کې يې ازاد لستونی ان تر تخرگه ور ورسېده او سپين لاس کې يې شنه رگونه لکه په نوې جوړه شوې ودانۍ کې غزبدلی دېر بېننا تارونه ډېر په زړه پورې ښکاره شول.

نجلی په خپله مخه ولاړه، له ماهم گرمي هېره شوه يواځې ددې سپين مړوند، څنگل او مټ روښانه تصوير مې داسې په ذهن او زړه کې پاتې شو لکه استاد چې کوم درس د وهلو په زور په شاگرد ياد کړي او هېڅ يې له ياده نه وځي.

ژېړی مازيگری شوخو گرمي هماغسې په زور کې وه له دېره د کور په لوري و خوځېدم، له سرکه چې واوښتم مخامخ په پراخه توره او سپينه کېږدی (خېمه) مې سترگې ولگېدې، پوه شوم چې کوچيانو کېدو اړولې ده ددې حالت په ليدو بيا هغه سپين لاسې پلونډه نجلی را ياده شوه، له کېږدی څخه په اړخ تېرېدم خو سترگې مې ور څخه نه اړولې چې ناڅاپه له کېږدی هماغه نجلی دوزي په يوه شوخ بچي پسې په منډه ووتله، دنجلۍ له خولې مې په کوچيانۍ لهجه دا خبرې واورېدې:

خدای دې تر چرې تېر کړه، زړه دې راشین کړ، ته وار وکړه چې اوس دې چاره در وکړم.

همداسې يې د پان په غاړه په لویو گتونوکې ورپسې ځغاستل هيله يې داوه چې گني راوبه يې نيسي خو کوچنی سېرلي به کله یوې او کله بلې تیرې ته توپ کړل، ويې نه شو نیولی زما په اند نجلی يې ډېره ازار کړې وه هېڅ يې پرېښودو والا نه وه، ماته يې هم دې نندارې ډېر خوند راکاوه او ښه په زیرکی سره مې څارله، په منډه کې يې ځمکې ته لاس تپت کړ غوښتل يې تیره راواخلي او سېرلي ورباندې وولي، خو بخت يې ملتیا ونکړه لمن يې تر کلوشې لاندې شوه او مخامخ ډېره بې درغه پر بوته، له خولې مې یو (اخ خی) ووتل او ورمڼده مې کړه، زه او له کیردۍ راوتي څونفره یوځای ورورسیدو خو په را اوچتولوکې زه پرې مخکې شوم.

بې له دې چې محرم او نامحرم ته فکر وکړم لاسونه مې ترې لاندې کړل په بل مخ مې راواړوله، دنجلی تندي پوزه او داوړه شونډې په منځ بېلې شوې وې، په سترگو مې ورته تیاره شوه زما ترڅنګ د ولاړو کسانو هم وینه وچه شوه هېڅ ځواک يې نه لاره ترڅو نجلی راسره ونيسي ماهم خپل ټول زور راټول او استعمال کړ چې ايله مې دومره وکولی شول نجلی له ځمکې پورته او څلور قدمه وړاندې را وړل شوي کټ کې يې واچوم، دنجلی په لستونوکې کار بدلې گانه زما په کميس کې بنده شوه چې لستونی يې ورسره راټول او دنجلی لکه د زراعتي ماهي دخپتې پشان سپين لاس ترې بې حرکته راووت خو اوس هغه سپين لاس کې غرمۍ ښکلاڅکه نه وه پاتې چې دا اوس ديوې مړې نجلی لاس و.

د افغانستان ملي تحريک
www.melitahrik.com

د خپرونو لړ: ۱۰۵

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**